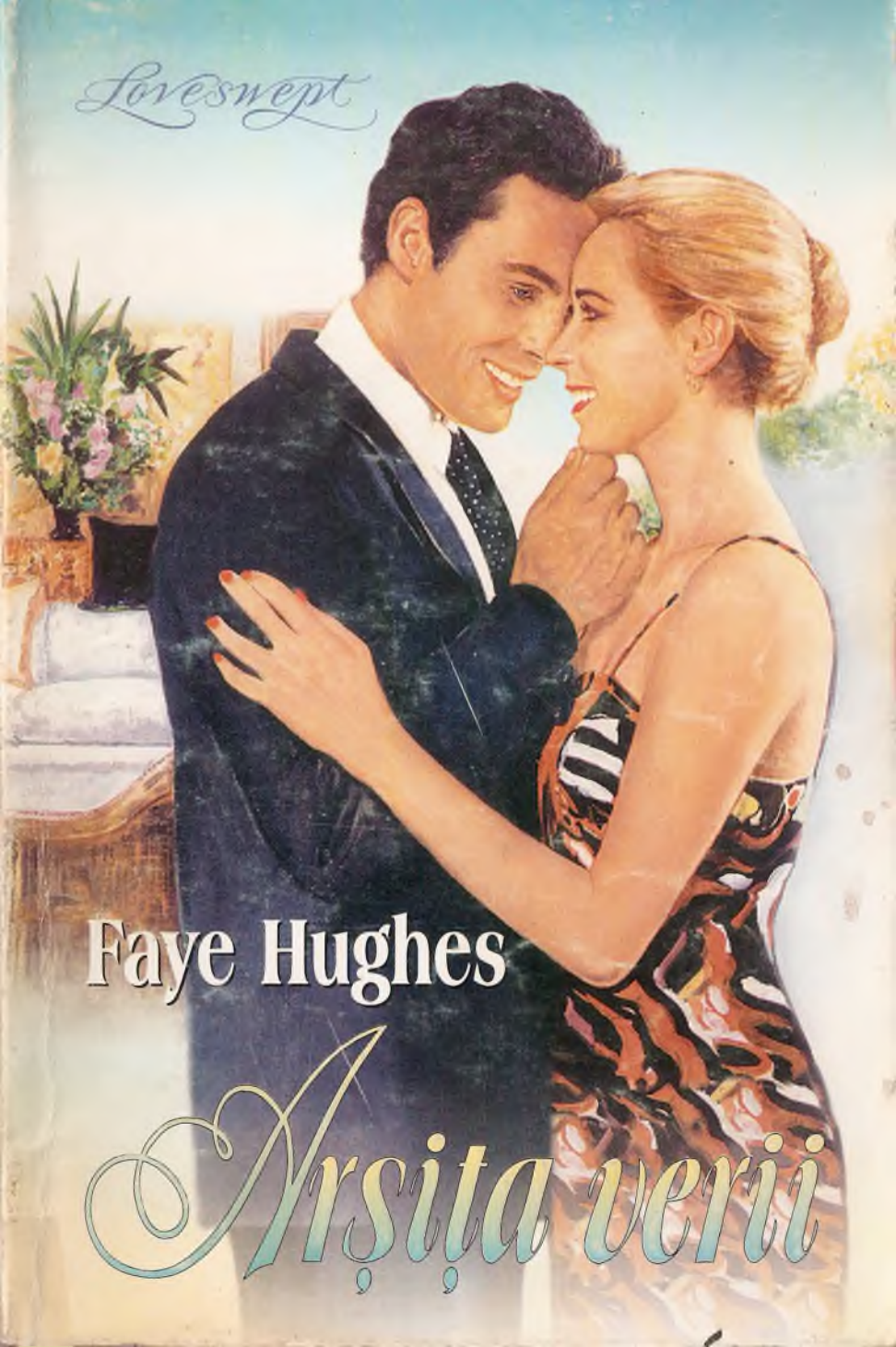
Loveswept
Faye Hughes
Irșița verii

Eşti visul meu...

Lui Justin Stone îi trebuiseră doar cinci minute pentru a se îndrăgosti de Morgan Tremayne - şi şase ani pentru a-şi reveni de pe urma divorţului lor, care avusese loc la numai zece luni de la căsătorie.

Morgan se întoarse la el, aprinzîndu-i acele dorinţe care nu se stinseseră, hotărîtă să-i arate că ea era destinul lui. La început, Justin o cucerise cu poeziile şi cu sărutările lui. Dar acum?

Lei 2598+52TL = 2650

Capitolul 1

El o mai dorea încă. Justin Stone stătea în uşa biroului, uitîndu-se la femeia cu păr superb care i se aşezase pe birou. Cu telefonul la ureche, cu capul lăsat pe spate, cu fusta scurtă din piele, din care i se vedeau picioarele bronzate, avea ceva din aerul unei pisici care se încălzeşte la soare. Şi el o dorea din adîncul inimii, deşi ştia că un asemenea sentiment îi era interzis. Ea aparţinea trecutului lui, nu prezentului. Şi, cu siguranţă nu viitorului. Hotărîseră aceasta amîndoi, cu mult timp în urmă. Ea îşi schimbă poziţia picioarelor,

dezvelindu-şi o zonă mai mare de coapsă, şi el zîmbi. De cînd nu se mai văzuseră? Se tot întreba, deşi privirea pe care o lăsa să-i alunece de-a lungul corpului ei i-o amintea destul de bine. Cinci ani? Şase? I se părea că ieri o urmărea, făcîndu-i semne cu mîna de la hubloul avionului care o ducea în Costa Rica. De atunci nu mai putea să privească plaja sau palmierii, fără să-şi amintească de ea. Respiră adînc. Aşadar... iat-o din nou aici. Fosta lui soţie, Morgan Tremayne. Era în biroul lui de la Departamentul pentru Literatură al Universităţii din Santa Barbara, sunîndu-l la telefon pe domnul nu ştiu care. Probabil vreun magazinaş pe care îl descoperise ea în Mozambic. Sau vreu restaurant din Tangiers. Pentru Dumnezeu, se vedea diferenţa dintre ei: ea avea tot mapamondul ca teren de desfăşurare, iar el era un şoarece de bibliotecă. Ce-i drept, academică. Mai discutaseră despre asta, cu mult timp în urmă. O auzi rîzînd la spusele persoanei de la celălalt capăt al firului. Avea un rîset cristalin, ca nişte clopoţei atinşi de o pală de vînt.

– Te mai sun eu, Cookie, spuse ea cu accentul ei şi cu acele inflexiuni care îi produceau întotdeauna fiori. Lăsă receptorul şi se dădu jos de pe birou.

– Justin. De cînd nu te-am mai văzut. El închise uşa biroului în urma lui.

– Bună, Morgan. Ea era mai frumoasă ca întotdeauna, se gîndi el. Poate puţin mai trecută, dar încă foarte frumoasă. Ea era o timidă de douăzeci şi trei de ani cînd se întîlniseră pentru prima oară. El era un absolvent de douăzeci şi şapte de ani, care avea impresia că a descoperit sursa inspiraţiei lui Byron în pletele ei negre şi ochii albaştri. Îi trebuiseră cinci minute ca să se îndrăgostească de ea şi şase ani pentru ca s-o uite. El începuse să lucreze la teza de doctorat despre E.J. Tremayne, un personaj viu al scenei literaturii americane, care scria cu onestitatea lui Faulkner şi trăia cu o pasiune care o întrecuse pe a lui Hemingway. Tremayne muri prea tînăr, la cincizeci şi şase de ani, în timpul unui safari în Africa, lăsînd în urmă trei foste soţii şi o fiică de cincisprezece ani, Morgan. La opt ani după moartea lui i se dădu permisiunea de către familie să studieze manuscrisele lui Tremayne în casa acestuia din Woodville, Mississippi. Acolo o întîlnise pe Morgan şi se îndrăgostise de ea. Ea moştenise dorinţa tatălui ei de a trăi aventuros şi moştenise destui bani ca să poată trăi confortabil toată viaţa.

Fusese uşor s-o iubească; dar s-o păstreze îi

fusese imposibil. Era ca şi cum ar fi vrut să ţină apa printre degete.

– N-am ştiut că vii pe Coasta de vest, îi spuse el. Şi de ce ar fi trebuit să ştie? Nu mai auzise nimic despre ea de cînd se despărţiseră, în Costa Rica.

– Nici eu n-am ştiut pînă m-am hotărît să vin. Se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz. Buzele ei îi arseră pielea. Avea acelaşi parfum, descoperi el. Chanel nr. 5. Ar fi dorit s-o atingă. Luptîndu-se cu acest sentiment, se întoarse şi se îndreptă spre biroul lui.

– Deci, ce te aduce pe aici? El îşi îndreptă un maldăr de hîrtii pe care le frunzărise mai înainte. Ea începu să se mişte uşor prin cameră, trecînd cu degetele peste braţul fotoliului, sau îndreptînd un tablou de pe perete.

– Ţi se potriveşte biroul ăsta, Justin. Îmi place.

El zîmbi din nou. Biroul era de fapt o îngrămădeală de acte şi cărţi. Praful era de cel puţin un centimetru grosime în unele locuri şi nu-şi mai putea aminti de cînd nu mai dăduse perdelele la o parte pentru ca soarele să pătrundă în încăpere. Mai avea şi nişte plante moarte care o puteau dovedi.

– Îmi aminteşte de biroul lui tata, încărcat de

cărţi şi hîrtii. Dar nu era mirosul de tutun de aici. Se întoarse cu faţa spre el. Îţi aminteşti de biroul lui?

El simţi că îl cuprinde un val de căldură.

– Acolo am făcut dragoste pentru prima oară. Vocea ei deveni aproape un murmur, care îi puse fiecare nerv pe foc. Degetele ei trecură peste cîteva volume ale lui F. Scott Fitzgerald, de pe raft.

– Îţi aminteşti? îl întrebă ea.

Imaginile i se derulară în minte. Căldura după-amiezii de iulie în Mississippi. Răceala podelei. Ventilatorul care funcţiona pe tavan, moliciunea pielii. Dragostea pe care o făcuse cu ea fusese sălbatică şi primitivă şi se simţise atît de bine. Amintirea ei îi era întipărită în memorie pentru totdeauna.

– Îmi amintesc, spuse el simţind cum dintr-o dată, în mod ciudat, pantalonii îi deveneau prea strîmţi.

– Mătuşa Libby încă mai plînge după lampa aceea *Tiffany,* adăugă ea, rîzînd. Spunea că a fost transmisă de la o generaţie la alta şi că este o ruşine că a ajuns aşa, bucăţele. Se uită la Justin: Probabil că a trecut peste asta, de acum. El îşi trecu degetele prin păr şi se încruntă.

– Morgan, de ce eşti aici?

– Cum, de ce? Am vrut să te văd, prostuţule, îi spuse ea făcînd un pas înainte. Se auzi o bătaie în uşă şi apăru imediat Sonia Garcia, asistenta lui.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule profesor.

– Da, Sonia, îi spuse el, bucuros că fusese deranjat în acel moment. Îşi îndreptă automat cravata şi-şi netezi părul. Sonia o privi pe Morgan şi apoi se uită la el. Lui nu-i prea plăcu zîmbetul acela atotştiutor care se vedea pe figura ei.

– Dacă deranjez, aş putea veni mai tîrziu.

– Nu, nu este nici o problemă. El se îndreptă spre birou. Ai nevoie de ceva?

– Da, de notiţele pentru simpozion. N-am avut timp să mă opresc să le iau înaintea orelor de dimineaţă. Probabil că ar trebui să le bat din nou la maşină, înainte de a le prezenta doctorului Capshaw.

– Desigur, îi spuse Justin, împingînd-o foarte elegant afară din birou.

Închise uşa, lăsînd-o pe Morgan în siguranţă, în biroul lui. Notele erau pe biroul Soniei sub cîteva bucăţi de hîrtie, sau plicuri deschise. Le-ar fi putut găsi uşor, dacă el i-ar fi spus unde să le caute, dar şi el avea nevoie de cîteva momente pentru a-şi limpezi gîndurile.

Justin respiră adînc şi-şi închise ochii.

Morgan revenise. El credea că pentru cîteva minute, doar.

Dar, în această scurtă perioadă de timp vechile sentimente reveniseră cu o intensitate deosebită. Ce voia de la el? Şi cum trebuia să reziste el de astă dată? Ea aproape că uitase ce gene lungi are Justin, cum tremurau ca aripile unui fluture cînd îşi lăsa privirea în jos, cum era invidiat de toate femeile pentru aceste gene.

Zîmbindu-şi singură, Morgan Tremayne se aşeză la loc pe biroul lui Justin, punînd picior peste picior. Ea nu-i uitase umerii largi. Şi nici felul în care se îngustau spre talie. Îi trebui foarte multă stăpînire de sine ca să nu-şi arunce braţele de gîtul lui.

Nici pielea cea caldă şi netedă, lipită de a ei, nu o putea uita. Sau buzele lui moi şi insistente, care-i stimulau reacţii neaşteptate. Îşi prinse genunchii cu palmele şi încercă să-şi înăbuşe un flor.

Ea gîndise întotdeauna că Justin Stone era prea plăcut pentru a fi profesor, cu părul lui de culoarea nisipului şi ochii lui de un verde incredibil. Poate că el ar fi putut fi vedetă, sau idolul unei generaţii. Sau putea să facă reclamă pentru

pastă de dinţi. Orice, dar nu profesor. Zîmbetul ei deveni şi mai evident. Probabil studentele leşinau în momentul în care el intra în amfiteatru. Îşi aminti prima lor întîlnire. Ea se gîndise că acel fost student despre care îi vorbise mătuşa Libby era vreun pisălog cu ochelari, care s-o plictisească cu întrebări despre „geniu" tatălui ei. Fu surprinsă plăcut să-l întîlnească pe acest zeu blond, care o cuceri de la prima vedere. Şi încă se mai afla sub influenţa lui.

Se îndrăgostiseră unul de celălalt. În primele luni de căsnicie fuseseră într-o fericire permanentă. Ea nu-şi dădu seama ce se întîmplase atunci. El o numise revenirea la realitate, deşi ei i se păruse mai mult o nebunie. Indiferent ce-ar fi fost, lucrurile se schimbaseră.

El începuse să-i vorbească despre obiective comune şi planuri de viitor şi ea văzu că erau zadarnice. Ea îi spuse că viitorul le va aduce ce trebuia să le aducă, iar ei trebuiau să se axeze pe prezent. Se certaseră – desigur – cu aceeaşi pasiune cu care se şi iubiseră. Apoi, la fel de rapid cum se căsătoriseră, se şi despărţiseră în Costa Rica. Ea sperase din suflet, să nu-l mai vadă vreodată.

Apoi, o sunase avocatul ei... Ea nu procedase

bine, îşi dădu seama de asta foarte curînd. Ar fi trebuit să-i dea un telefon mai întîi, să-i spună totul cu încetul. Nu poţi veni aşa, din senin, în viaţa cuiva să-i spui „bună, dragă" şi să-i arunci o bombă care să-i schimbe viaţa pentru totdeauna. Situaţia aceasta necesita tact şi timp. Începu să-şi muşte buza de sus. Nu-şi putea imagina cum va reacţiona Justin la această ştire. Va fi, probabil, neîncrezător. Tot aşa reacţionase şi ea. Apoi, apăruse speranţa şi îşi imagină că vor putea recîştiga ceea ce au pierdut odată. Dar, dacă pe Justin nu-l interesa a doua şansă? Morgan îi aşteptase reacţia, simţind ca un cuţit în inimă. Uşa se deschise şi el reveni în încăpere. Privirea îi alunecă spre picioarele ei. Îşi aranjă cravata şi simţi că are un nod în gît.

Ea îi surîse. O, da, Justin Stone era încă interesat de ea, fără îndoială.

– Îmi pare rău că nu am timp pentru tine, Morgan. Am tone de acte care mă aşteaptă.

– Ce face Cappy?

El o privi ciudat.

– Vrei să spui Leonard Capshaw?

Ea îl aprobă.

– Da. Este un vechi prieten de-al tatei. Obişnuia să mă ţină pe genunchi cînd eram mică şi-mi

recita din Lewis Carroll, din partea în care rătăcea prin pădure. Ochii lui Cappy se măreau şi făcea tot felul de zgomote care de care mai ciudate din gît.

Justin trecu de cealaltă parte a biroului.

– Doctor Capshaw se simte bine. O să-i spun că ai întrebat de el.

Ea se îndreptă spre biroul la care stătea el.

– N-ai vorbit niciodată cu Cappy despre noi? întrebă ea, blînd.

El îi înfruntă privirea.

– N-aş prea fi avut ce să-i spun, Morgan. Ce-a fost între noi, s-a terminat cu prea mult timp în urmă. Morgan întinse mîna şi-i atinse marginea hainei.

– Şi ce-ai zice dacă nu s-a terminat aşa cum crezi tu? Apoi, îi mai spuse cu o voce şi mai scăzută, trecîndu-şi unul din degete prin butoniera lui; ce-ar fi dacă ne-am mai acorda şi o a doua şansă?

– Oricum, s-a terminat. Vocea lui era rece, aproape indignată. S-a terminat definitiv. O apucă de încheietură cu o mînă şi o trase de lîngă birou. Te rog, Morgan, am multă treabă, îi mai spuse el, orientînd-o spre uşă. De ce nu mă suni mai tîrziu? Poate ieşim împreună înainte ca tu să pleci din

Santa Barbara.

– Justin, aşteaptă.

Apoi, se întoarse. Erau foarte aproape unul de celălalt, atît de aproape încît ea putea să-i simtă respiraţia. Justin făcu un pas înapoi.

– Ce este? o întrebă el.

Morgan se uită la el întrebîndu-se ce-ar mai fi avut de spus. Cum ar putea să formuleze ea ceea ce ar putea fi cele mai importante cuvinte pe care le-a rostit în viaţa ei?

Calmează-te, îşi ordonă ea. Fă-l să înţeleagă singur.

– Îţi aminteşti luna noastră de miere din New Orleans? Apoi, ea se îndreptă spre rafturile cu cărţi unde îndreptă cîteva cărţi care erau puse în dezordine. Se uită la titluri. Browning, atît Robert cît şi Elizabeth. Shelley. Lordul Byron. Zîmbi cînd ajunse la el. Justin obişnuia să-i recite versuri din Byron în momentele de tandreţe.

– Ce-i cu ei?

– Îţi aminteşti că stăteam la un bungalow în Districtul Francez, îi spuse ea. Beam şampanie şi mîncam căpşuni pe care le treceam întîi prin ciocolată. Apoi făceam dragoste cu orele pe canapeaua din încăpere. Îl privi. Mi-ai spus că tot ce s-a întîmplat între noi a fost pură întîmplare. Soar-

ta. Mai spuneai că este inutil să încerci să opreşti soarta, este ca şi cum ai încerca să te aperi de uragan cu o umbrelă. Îţi aminteşti?

El o privi îngîndurat.

– Îmi amintesc, spuse el. Dar îmi amintesc şi ceea ce a urmat. Noi sîntem divorţaţi, Morgan. Cu mult timp în urmă am făcut-o şi pe asta. Acum, te-aş ruga să mă scuzi. Se îndreptă spre uşă.

Ea lăsă volumul pe care-l ţinea în mînă, îndreptîndu-se spre el.

– Ce este? Îşi încruntă fruntea. Ce-ai spus pînă acum, nu mai are sens. Ai venit aici şi m-ai invitat la amintiri. Îţi mai aminteşti asta? Dar cealaltă? De ce mai întrebi, cînd amîndoi ştim răspunsul? O să te ţin minte pînă la moarte. Aşa că, ce ai mai putea să vrei de la mine, Morgan?

– Nu sînt sigură. Regretul şi dorinţa îi colorară vocea. Dar, în ultimile zece minute am tot încercat să-ţi spun că nu sîntem divorţaţi. N-am fost niciodată. Se pare că oficialităţile din Costa Rica au făcut nişte mici greşeli... Deci, mai sîntem încă căsătoriţi, Justin.

Capitolul 2

– Sîntem căsătoriţi? Justin se uită la ea, nevenindu-i să creadă, culoarea pierindu-i încet din obraji.

– Sîntem încă căsătoriţi, îi repetă ea. Avem şi conturi comune în bancă pînă cînd moartea ne va despărţi.

– Cum? Acest cuvînt fu ca un strigăt pentru Justin care nu putea crede. Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? Am o copie după blestemata hotărîre de divorţ, Morgan. Ştiu că sîntem divorţaţi.

– Şi eu am crezut asta, dragă, murmură ea. Dar cred că nu este aşa. Îi puse o palmă pe piept şi îl împinse uşor spre scaunul de piele. Îl mai împinse o dată şi-l făcu să se aşeze. Ea se aşează pe biroul lui, trăgîndu-şi fusta scurtă, de piele. Privirea lui se opri pe picioarele ei, apoi se mută în altă parte. Ea zîmbi.

– Am primit un telefon de la avocatul meu, acum cîteva săptămîni, şi mi-a comunicat vestea, îi spuse ea punînd picior peste picior, cu o senzualitate deliberată. Totul este din cauza taxei.

El încercă să-şi înăbuşe o obscenitate şi încercă apoi să se ridice.

Morgan îl împinse înapoi.

– Relaxează-te dragul meu, nu s-a descoperit nimic legat de taxa pe care am plătit-o. Dar am un contabil nou, se numeşte Elaine Brussard şi este maniacă în privinţa cifrelor. Ea a găsit ceva în neregulă cu documentele de desfacere a căsătoriei, aşa că l-a sunat pe avocatul meu, Body Paul Watkins.

– Şi?

Ochii ca două smaralde ai lui Justin se înfipseră în ea. Mîinile lui strîngeau braţele fotoliului şi genunchii i se albiseră.

– Şi, spuse ea, dîndu-şi la o parte o şuviţă de

păr – se pare că hotărîrea noastră de divorţ n-a fost semnată de oficialităţile din Costa Rica. Body Paul a făcut verificări şi cererea noastră de divorţ a fost înregistrată la cererile de căsătorie. Asta înseamnă... Morgan întinse mîna şi luă o scamă imaginară de pe umărul lui Justin. Putu să simtă duritatea muşchilor lui prin ţesătura uşoară a jachetei. Mirosul masculin, al after-shave-ului pe care îl folosea, o încîntă şi mai tare. Încercă să-şi ţină respiraţia.

– Ei, asta este, sîntem încă soţ şi soţie, îi spuse ea.

– Nemaipomenit. O împinse şi se ridică şi el.

Se învîrti în jurul biroului, începu apoi să străbată încăperea cu paşi mari de la fereastră pînă în colţ şi pînă la biblioteca de stejar.

Se mişca mereu în susul şi în josul camerei.

Morgan ocoli biroul şi veni după el.

– Justin?

Nu primi nici un răspuns. El străbătea în continuare biroul. Înainte şi înapoi. Apoi, murmură ceva de genul: ar fi trebuit să ştiu că se va întîmpla aşa dacă te las pe tine să faci aranjamentele.

– Asta ce vrea să însemne? îl întrebă ea.

Justin o privi, dar continua să se plimbe în sus

şi-n jos.

– Tu ai vrut să divorţăm, Justin. Nu eu. Eu ţi-am sugerat că dacă eşti atît de nerăbdător să scapi de mine, putem merge în Costa Rica şi să divorţăm acolo în cîteva ore, în loc să aşteptăm cîteva luni.

– Ştii de ce s-a întîmplat asta, nu-i aşa? El se opri în faţa ei şi-şi puse mîinile pe coapse.

Ea zîmbi.

– Da, dar am impresia că vrei să-mi spui tu, oricum.

– Pentru că te-ai apucat să flirtezi cu ofiţerul costarican care trebuia să ne aranjeze divorţul.

– Să flirtez? Eşti serios? Încercam doar să mă port frumos.

– Numai atît? I-ai îndreptat cravata şi i-ai turnat şi cafea. L-ai numit chiar „darling". Asta nu este numai politeţe.

Morgan zîmbi.

– Erai gelos.

Justin îi ripostă.

– Nu fi ridicolă. Ţi-am spus care era realitatea. Omul te urmărea pretutindeni ca un căţeluş îndrăgostit. Nu-i de mirare că a încurcat totul.

– Vrei să spui deci că totul este numai din vina mea?

– Da. Nu. Îşi trecu degetele prin păr. De fapt nu prea ştiu ce spun. Sînt puţin cam dezorientat acum, înţelegi?

Morgan se uită la el. Avea maxilarele încleştate şi la tîmplă i se vedea zbătîndu-se o venă. Fusese gelos, se gîndi ea amuzată. Chiar şi după şase ani, numele acestui mic birocrat din Costa Rica era destul pentru a-l face să-şi piardă cumpătul.

Minunat.

– Dragul meu, relaxează-te, îi spuse ea luîndu-i mîna. Am vorbit cu Body Paul şi el perfectează o nouă serie de acte de divorţ. Avînd în vedere ce s-a întîmplat în Costa Rica şi faptul că am trăit despărţiţi şase ani, crede că divorţul va fi doar o formalitate.

– Ţi-a spus cît o să dureze?

Morgan îi apăsă mijlocul palmei cu degetul. El îşi luă repede mîna.

– Zece zile durează redactarea hîrtiilor, îi spuse ea. Să mai adăugăm o zi sau două. După ce le semnăm, devin oficiale. Încruntîndu-se, el continuă să privească numai rafturile bibliotecii.

– Eşti presată de timp?

Ea simţi că i se opreşte inima.

– Tu ai pe cineva?

– Poftim? El o privi. Nu, acum mă preocupă

universitatea.

– Cît de pasionant.

Morgan îl apucă de mînă şi îl trase în jos, lîngă ea. Hîrtiile pe care se aşeză se deformară sub greutatea lui. Umerii lor se atinseră.

– Trebuie să fie o performanţă, spuse ea. Un profesor de treizeci şi patru de ani care poate să fie nominalizat numai după cinci ani.

El ridică din umeri.

– Am muncit cît am putut de mult. După divorţ, am terminat doctoratul şi am obţinut un post aici, la Santa Barbara. Îmi trebuia ceva cu care să-mi ocup mintea... aşa că m-am concentrat pe scris şi predare. Am reuşit să public cinci lucrări pe an, să ofer consultanţă, să fac parte din cîteva comitete. N-am prea pierdut timpul de cînd am venit aici.

Ea îl dojeni uşor.

– Numai muncă fără nici un pic de distracţie, îl necăji ea. Îţi aminteşti ce-a păţit Jack din cauza asta?

– Ei, da, poate că-mi place să fiu plictisitor.

– Justin Stone, se pot spune multe lucruri despre tine, dar în nici un caz că ai fi plictisitor.

Justin o privi un moment, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Apoi îi oferi acel zîmbet

care putea provoca tahicardie oricărei femei.

– Ţi-ai lăsat părul lung, spuse el.

Mîinile lui îi mîngîiară obrazul, apoi îi îndepărtă cu grijă cîteva şuviţe care-i cădeau liber. Atingerea lui îi provocă fiori.

– Îmi place.

Vocea lui părea răguşită. Şi, ochii, observă ea se adînciseră prea mult, deveniseră aproape negri.

– Mulţumesc, murmură ea, lăsîndu-se pe braţul lui. Justin se întoarse şi îşi strînse braţele pe piept.

– Deci, unde stai? o întrebă el.

– La *Biltmore.*

– E un hotel frumos. Am fost şi eu de cîteva ori. Ai fost în grădină?

Ea îi privea buzele, fascinată de felul în care se mişcau.

– A, nu, îi răspunse ea simţind că roşeşte. N-am fost.

– Să te duci, înainte de a pleca. El se îndreptă spre locul în care stătea Morgan şi o ajută să se ridice.

– Uite, îi spuse el. Eu voi fi ocupat restul zilei. Ai vrea să ne întîlnim undeva la cină?

– Da, ar fi plăcut. Dar n-ar fi mai bine să te iau

de acasă la şase?

Justin ezită un moment, de parcă apartamentul lui ar fi fost ultimul loc unde ar fi vrut s-o vadă, apoi se relaxă.

– Da, de ce nu?

– Minunat. Îmi pare bine că te văd din nou, Justin. Se aplecă să-l sărute. El îşi întoarse capul în ultimul moment şi ea îl sărută pe obraz.

– La revedere, Morgan. I-o spuse cu o asemenea hotărîre, încît ea avu impresia că inima îi va ceda. Îşi luă poşeta de pe podea şi ieşi din biroul lui închizînd uşa. După cîteva secunde se rezemă cu capul de pereţii reci ai holului. Cu ochii închişi, încercă să-şi şteargă figura lui din memorie, mirosul lui specific. Nu putea. Îl iubea. Şi îl voia înapoi. Cînd Morgan deschise ochii, Sonia, asistenta care-i întrerupsese mai înainte, o urmărea curioasă, din locul unde stătea. Sonia era foarte tînără, avea în jur de nouăsprezece ani, cu păr negru şi ochii pătrunzători. Sorbea dintr-o ceaşcă de cafea.

– Bună, îi spuse Morgan, întinzîndu-i mîna. Sînt Morgan Tremayne.

Sonia îi zîmbi.

– Fosta soţie a profesorului. Da, v-am recunoscut.

Sonia luă mîna lui Morgan şi o scutură. Sînt Sonia Garcia, asistenta lui.

– Am crezut că Justin n-a spus nimănui despre noi, murmură Morgan surprinsă.

– Nu, n-a spus. Dar are o fotografie a dumneavoastră ascunsă în birou. Cred că nu ştie nimeni despre ea, dar l-am văzut uitîndu-se la ea, uneori.

– Adevărat?

Deci, încă îi pasă de mine, se gîndi Morgan. Altfel, n-ar avea sens să-mi păstreze fotografia.

– Spune-mi Sonia, reîncepu Morgan, strecurîndu-şi mîna sub braţul tinerei, fotografia asta pe care o are el nu este împunsă pe partea mea cu acul? Sonia începu să rîdă.

– Nu, este un instantaneu. Cred că, iniţial, a vrut să-l ţină în buzunar. Este destul de sentimental, nu?

Se opriră la ieşire. Sonia se uită la Morgan şi luă o înghiţitură de apă tonică.

– Spune-mi Morgan, te-ai hotărît să revii în viaţa lui?

Morgan revăzu în treacăt zîmbetul de pe faţa lui Justin şi-şi aminti de mîinile lui şi de buzele lui, care îi atinseseră de atîtea ori tot corpul. Simţi cum o cuprinde o senzaţie plăcută, de căldură,

din cap pînă în picioare. Morgan se uită conspirativ la Sonia care îi deschise uşa, ce scîrţia din cauza balamalelor neunse.

– Să fii sigură de asta, spuse ea.

Cînd intră în cameră, Justin avu impresia că fusese prădat. Privi încăperea, din uşă, şi observă pernele multicolore aruncate neglijent pe carpeta bej, ca şi revistele împrăştiate pe măsuţa pentru cafea. Apoi, dădu peste un pantof cu toc înalt, de culoarea mahonului. Cînd se aplecă să-l ridice, îl întîlni şi pe cel de al doilea, lîngă sofa. Şi fusta mini, de piele, aruncată peste lampa de pe podea. Iar bluza de mătase era aruncată undeva, pe podea. Atunci, ştiu că nu era vorba de nici un hoţ. Era ceva mai rău. Trînti uşa apartamentului după el.

– Morgan? Vocea lui sună dur. Îşi creaseră acest obicei, de pe vremea cînd erau căsătoriţi, ca un mod de a se împăca după o ceartă mai puternică. Indiferent cît de supăraţi erau unul pe celălalt, reuşeau astfel să se împace foarte repede. Cel care ajungea primul acasă, trebuia să

se dezbrace şi să-şi arunce hainele indicînd celuilalt calea pe care trebuia s-o urmeze pentru a-l descoperi. La început erau pantofii şi cămăşile, apoi spre sfîrşit articolele mai intime, sutiene sau chiloţi. Dar, cînd ajungeau să le descopere pe acestea din urmă, erau deja în dormitor sau sub duş. Cîteodată, chiar în spatele canapelei. Şi erau gata fiecare să-i uite greşelile celuilalt.

– Morgan? o strigă el din nou. Ştiu că eşti aici.

Auzi o uşă deschizîndu-se.

Justin? Tu eşti? Vocea ei era învăluitoare, ca o mîngîiere, dar el refuză s-o lase să ajungă pînă în el.

– Da, eu sînt.

Imediat, ea apăru în încăpere, uscîndu-şi părul cu un prosop. Purta un tricou de-al lui, care-i ajungea pînă la genunchi. Era larg şi fără formă, dar contrasta perfect cu pielea ei bronzată. El nu-şi putea lua ochii de la forma sînilor ei, de la şoldurile ei unduitoare. Îşi ţinu respiraţia. Doamne, cît era de frumoasă.

– Bună, dragule, murmură ea. Nu te-am auzit intrînd. Aruncă pe podea prosopul cu care îşi usca părul şi păşi spre el.

– Cum ai intrat aici? o întrebă el. Luînd pantoful sub braţ, el ocoli măsuţa joasă şi pe Morgan,

apoi aruncă înapoi pernele pe sofa.

– Administratorul, domnul Dukakis, mi-a dat drumul, îi spuse ea. Este un omuleţ încîntător. Şi are o părere nemaipomenită despre tine.

– Adevărat? o întrebă el, cam fără chef. Dacă ar gîndi numai bine despre mine, nu ar lăsa străinii să-mi intre în apartament.

El puse pantoful pe masa joasă, apoi aranjă revistele, conştient că ea era în spatele lui. Mirosul parfumului ei, pe care-l cunoştea atît de bine, îi invada nările.

– Dar eu nu sînt un străin. Ea îi atinse braţul. Degetele ei îl ardeau prin jachetă. Sînt soţia ta, îi mai spuse.

– Fosta mea soţie, îi aminti el, dîndu-i mîna la o parte. Luă prosopul şi i-l aruncă. Fosta soţie, Morgan.

– Soţie, repetă ea, insistent. Cel puţin următoarele zece zile.

Justin se uită la ea, un moment.

– Oricum, de ce ai venit aici? o întrebă el. Nu este ora şase. Şi umbli îmbrăcată aşa? Se uită la tricou şi la părul ud. Nu aveţi duşuri la *Biltmore?*

– Oh, Justin.

Se aşează pe canapea, cu un oftat exagerat. Prosopul îi căzu la picioare.

– A fost ca un coşmar, spuse ea. Mi-au pierdut rezervarea şi nu mai aveau camere libere. Au încercat să-mi găsească altceva, dar se pare că este o conferinţă organizată, în oraş. Făcu un gest larg cu mîna. Oricum, nu am găsit nici măcar o cameră liberă, niciăieri în Santa Barbara. N-am ştiut ce să fac, aşa că m-am hotărît să vin aici. Se uită la el, prin pleoapele pe jumătate lăsate şi îi zîmbi. Era exponenta cochetăriei dusă la extrem; nici Scarlett O'Hara n-ar fi egalat-o. Dar, chiar dacă n-ar fi fost nici un loc liber prin toate hotelurile şi motelurile din Santa Barbara, el nu ştia care era diferenţa dintre minciună şi adevăr. Cele trei diplome ale lui spuneau cu totul altceva.

– Nu poţi sta aici, îi spuse el, hotărît.

– De ce?

Morgan îi luă mîna şi-l trase pe canapea lîngă ea.

– Ai o cameră în plus. Şi eu n-am atîta bagaj.

– Cred că ai mai multe bagaje decît o prezentatoare de modă, dar nu asta este problema.

– Dar, l-am sunat deja pe Body Paul şi i-am spus că mă poate găsi aici.

– Îl poţi suna din nou.

– Justin, te rog, îi spuse ea. Îţi mai cer încă zece zile. Pînă cînd sosesc actele de divorţ. Apoi,

poţi să scapi de mine pentru totdeauna. Ceva îi spunea lui Justin că n-o să scape niciodată de ea. Îşi croise un drum prea adînc în sufletul lui.

– În plus de asta, dragul meu, îi spuse ea, mîngîindu-i uşor obrazul, vom avea şansa de a petrece mai mult timp împreună. Să stăm de vorbă. Odată, spuneai că dragostea noastră a fost sortită aşa, a fost un joc al destinului. Morgan se opri. Ar putea fi a doua noastră şansă la fericire, Justin, îi spuse ea şi-l mîngîie. Poate ultima noastră şansă.

Degetele ei îi ardeau pielea. Gîtul îi era uscat. Tot ce trebuia să facă era s-o tragă lîngă el. El ştia că Morgan s-ar fi topit în braţele lui. Numai Dumnezeu ştia cît ar fi vrut să-i rupă cămaşa şi să-i mîngîie corpul, să facă dragoste cu ea chiar acolo. Dar preţul pe care îl avea de plătit era sufletul lui.

– Ce te face să crezi că ar mai merge acum, după şase ani? o întrebă el.

– Poate pentru că sîntem cu şase ani mai bătrîni, cu şase ani mai înţelepţi. Îi mîngîie buzele cu degetele. Poate pentru că ne-am pierdut atunci, ar trebui să fim mai atenţi acum. El îi luă mîna şi îi sărută palma.

– Apoi, din nou, vom ajunge la distrugere.

Văzu o umbră de durere pe faţa ei. Îi lăsă mîna să cadă şi se ridică.

– Uite, s-ar putea să regret asta, de fapt sînt mai mult decît sigur că o să regret, stai aici pînă cînd Body Paul îţi trimite actele pentru divorţ.

– Îţi mulţumesc, dragul meu, îi spuse Morgan, ridicîndu-se. Îi aruncă zîmbetul pe care Scarlett i-l dăruia întotdeauna lui Rhett, după ce reuşea să-l păcălească cu ceva. Şi nu vei regreta, îi spuse ea. Îţi promit. Va fi....

– Nu mă lua atît de repede, îi spuse Justin. Trebuie să stabilim nişte reguli, mai întîi.

– Ce reguli? El ridică şi cel de al doilea pantof.

– Ca de exemplu interdicţia de a-ţi lăsa lucrurile peste tot, îi spuse Justin, adunîndu-i fusta de pe lampă.

– Dar, am crezut că ai ţinut minte regula de altă dată şi ai să vii după mine.

– O altă interdicţie este cea de a-mi folosi dulapul aşa cum vrei tu, continuă el, ignorînd-o.

Ea începu să rîdă.

– Te referi la tricou? Se uită la obiectul în chestiune, apoi îşi puse mîinile pe şolduri făcîndu-l să se ridice mai tare pe coapsele ei bronzate. Şi care este problema tricoului? Îmi ajunge aproape de genunchi? Justin simţi că dintr-o dată, pan-

talonii îi deveniseră prea strîmţi.

– Ai încredere în mine, Morgan. Nu mai folosi tricoul.

Ea începu să rîdă.

– Bine, dacă aşa crezi tu, o să-l scot. Îşi apucă poalele.

– Nu!

– Bine, bine, spuse ea, lăsînd tricoul să cadă. Facem cum vrei tu. Luă prosopul şi şi-l înfăşură peste umeri, acoperindu-şi sînii. Ochii ei albaştri începuseră deja să-i danseze.

– Acum, mai este vreo regulă la care trebuie să mă supun? îl întrebă ea.

– Fără convorbiri internaţionale. Cele locale, da.

– Nici o problemă. Întotdeauna îmi folosesc cartea de credit. Altceva?

El se mai gîndi un minut.

– Cred că asta este tot.

– Bine. Atunci să mă îmbrac, ca să mă poţi duce la masă.

– La masă?

– Mi-ai promis că luăm masa împreună, nu-ţi mai aminteşti?

Privirea lui îi alunecă iarăşi pe corpul mai mult gol.

– A, da, spuse el. Dar cred că mă duc să fac puţină gimnastică în sala de jos, mai întîi. Să-mi fac şi poftă de mîncare.

Privirea ei, alunecă pe corpul lui, în jos. Încet. Şi zîmbi.

– Dragul meu, arăţi destul de bine. Se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 3

Aleseră restaurantul portului de pe Staerns Wharf din Santa Barbara care arăta ca un fel de insulă şi oferea un peisaj minunat, precum şi cea mai bună mîncare preparată din peşte. Era o noapte de iarnă, cu cerul plin de stele care străluceau deasupra Oceanului Pacific, dar Morgan se aşeză lîngă fereastră, ignorînd peisajul. Îi plăcea să-i urmărească trăsăturile lui Justin, care consulta meniul.

– Ce-ai vrea? o întrebă el.

Pe tine te-aş vrea, se gîndi ea, zîmbind. Cu

sau fără garnitură.

– Ei, zise ea şi se uită la meniu. Cred că vreau ceva uşor. Somon în sos de lămîie. Pe care mi-l recomanzi? Discutară meritele relative ale fiecărui meniu, pînă cînd veni ospătarul să le ia comanda. Se hotărîră la somon şi la homari cu salată de grădină. După ce le turnă cîte un pahar de Chablis, chelnerul se retrase în tăcere. Morgan luă o înghiţitură de vin, apoi puse paharul la loc, pe masă. Chiar ai fost surprins cînd m-ai văzut în dimineaţa asta?

El începu să rîdă. Surpriza nu era chiar descrierea perfectă. Cu degetul trasă o dungă imaginară pe marginea paharului.

– Începusem să cred că n-o să te mai văd niciodată, Morgan. Ultima oară te-am văzut la aeroportul din San Jose cînd ai plecat spre Statele Unite.

– Da, îmi amintesc. Întinse mîna şi-i atinse degetele care se odihneau pe marginea paharului. Simţi un fior care o străbătu din cap pînă în picioare. De atunci nu te-am uitat nici o clipă, Justin.

El îi întîlni privirea.

– Dar, de şase ani, n-ai sunat şi nici n-ai scris măcar o dată.

Morgan îi privi fix, un moment.

– Mi-a fost teamă, îi spuse ea, retrăgîndu-şi mîna. Mi-a fost teamă de ce vei spune. Îi fusese teamă că el n-o va mai dori înapoi. Sau, şi mai rău, că nu-i mai păsa de ea. Încă îi mai era teamă. De fapt, ea era conştientă că Justin o mai dorea încă. Dar atracţia sexuală nu dovedea nimic. Ea voia de astă dată mai mult decît o scurtă aventură cu Justin. Mult mai mult. Cu toate astea, cînd ea abordase posibilitatea unei împăcări, el fusese cam lipsit de entuziasm. Lucru care o duruse. Profund. De fapt, singurul lucru care o mai făcea să-şi păstreze entuziasmul erau cele zece zile pe care le aveau de petrecut împreună. Şi nu voia să piardă nici o clipă.

– Ţie? Ţi-a fost ţie frică? El îi zîmbi şi luă o înghiţitură de vin. Tu nu ştii ce este frica, Morgan. Întotdeauna ai fost aşa. Mă faci să mă întorc înapoi, la legendă. Eşti ca un Beowulf puternic, care se pregăteşte de bătălie şi face faţă cu curaj la o mulţime de Grendel, înainte de micul dejun. Vezi eu sînt doar sărmanul poet care te poate urmări şi scrie despre faptele tale.

Morgan îl privi neîncrezătoare.

– Beowulf? Înainte îmi recitai din Shelley şi Byron şi acum mă compari cu coşmarul unui

maior? El rîse din nou.

– Dar, pentru că veni vorba, îi spuse ea, lăsîndu-se pe spate, cu paharul în mînă, te-am considerat mai mult ca pe un luptător decît ca pe un poet. Cel de tipul tare şi puternic, care obţine prin luptă tot ceea ce vrea.

Mai sorbi din Chablis şi-l urmări prin marginea paharului.

– Te rog să mă crezi, dragă, Beowulf nu are nimic în comun cu felul în care m-ai luat în braţe şi m-ai dus în patul tău. Încă mai tremur şi acum cînd îmi aduc aminte. Obrajii lui se colorară subit. Mai luă o înghiţitură de vin.

– Ştiu şi eu, poate comparaţia cu Beowulf este greşită, îi spuse ea lăsînd paharul pe masă. Tu semănai mai mult cu un pirat. Îndrăzneţ. Curajos. Greu de mulţumit. Privirea lui începu s-o ardă. Inima îi flutură în piept.

– Cred că tu ai fost cea care a redeşteptat piratul din mine, îi replică el luîndu-i mîna. Degetele lui începură să-i mîngîie mîna. Prin venele ei începu să circule ceva asemănător unui lichid fierbinte ca focul. Mă făceai să-mi pun în aplicare orice rod al imaginaţiei.

– O, murmură ea, trecînd cu piciorul peste coapsele lui. Poate că ne vom opri la vreun ma-

gazin la întoarcere şi vom lua costume, să ne deghizăm; eu într-o sirenă nesăţioasă, iar tu într-un pirat care tînjeşte după apropierea ei.

– Nu mă mai tenta, îi răspunse el, cu glasul înăbuşit.

– Scuzaţi-mă, vă rog, le spuse chelnerul, mai tare decît ar fi fost necesar. Puse salata verde în faţa lui Justin. Doamna a dorit salată franţuzească, nu-i aşa? Apoi se aplecă spre Justin şi coborînd vocea îi spuse: Aş putea să vă sugerez „Magazinul pentru închirierea costumelor Sal?" Au program pînă la ora zece în zilele săptămînii. Morgan începu să chicotească şi-l eliberă pe Justin.

– O, mulţumesc, murmură Justin al cărui ten căpătase o uşoară tentă de roz.

– A fost plăcerea mea să vă ofer aceste informaţii, domnule.

Justin se uită la Morgan şi amîndoi pufniră în rîs. Îşi reluară cina. Apoi, conversaţia trecu asupra unor subiecte mai uşoare: familia ei se întorsese în Mississippi, a lui în Los Angeles, filme pe care le văzuseră recent, o carte pe care ar fi vrut s-o citească, dar nu avuseseră timpul necesar.

După ce terminară masa şi îşi băură şi cafeaua, Justin se lăsă pe spătarul scaunului. O

urmări cîteva minute, fără a-i vorbi.

– Deci, îi spuse el, zîmbindu-i cu toată dragostea, ce-ai făcut de cînd ne-am despărţit?

Ea sorbi din cafea.

– Am lucrat, majoritatea timpului.

El dădu din cap.

– Mi se pare mie, sau am auzit că ai serviciu?

Morgan începu să zîmbească.

– Încerci să fii agreabil? Sigur că am o slujbă şi încă una bună. Îţi aminteşti că am făcut nişte studii privind dezvoltarea copilului? Acum cinci ani am început să lucrez la un centru de îngrijire a copiilor abandonaţi, din New Orleans. Se numeşte „Pentru copii". Avem filiale în toată ţara, chiar şi aici în Santa Barbara. O să mă duc în vizită înainte de a pleca acasă. Mai luă o înghiţitură de cafea. Lucrez la Centru, trei zile pe săptămînă. Uneori şi mai mult. Este un loc foarte trist, Justin. Unii dintre copiii de acolo îţi rup inima, pur şi simplu.

– Eşti consilier? o întrebă el.

– Da, mă ocup de strîngerea fondurilor, în acelaşi timp. Centrul are fonduri foarte limitate. Eu nu primesc salariu, desigur, cred că Centrul nu şi-ar putea permite să mă plătească. Şi mai organizez nişte acţiuni în beneficiul lor, de cîteva ori pe

an. Încerc să-i conving pe cei care au, să mai dea şi celor amărîţi. Mă pricep la asta. Ea se propti cu coatele de masă. Apropo, n-ai vrea să-ţi aduci şi tu o mică contribuţie? Te rog să te gîndeşti la propunerea mea, domnule profesor Stone.

Justin mai luă o înghiţitură de cafea.

– Cred că mă confunzi cu vreunul din prietenii tăi de bani gata, îi replică el. Sînt doar un biet profesor.

– Ei, eşti profesor universitar, care va primi nominalizarea la o universitate, pentru patru ani. Aşa că ar trebui să te oferi cu o sumă oarecare. Cît vrei să donezi? 50? 100?

El oftă.

– Am ştiut eu că vizita ta mă va costa.

– Să înţeleg din asta că vei contribui?

– Ai reuşit să mă convingi. Nu uita să-mi aminteşti să-ţi scriu un cec, acasă.

– O, nu-ţi face probleme, îl necăji ea. Dacă te-am introdus pe calculator ca pe un potenţial contribuabil, nu mai scapi fără să-mi scrii cecul.

– Morgan Tremayne, tu eşti?

Vocea lui Leonard Capshaw răsună în tot restaurantul, ca un bubuit de tun. Morgan întoarse capul în direcţia sunetului. Leonard „Cappy" Capshaw, şeful departamentului de limbă engleză de

la Santa Barbara, se grăbea spre ei, cu haina descheiată ca un vultur cu aripile larg desfăcute, cu un zîmbet larg pe faţă. Era un om solid, de vreo şaizeci de ani, şi ei i se păruse întotdeauna foarte înalt, poate şi din cauza vocii puternice cu care putea să spargă şi ferestrele.

– Cappy, strigă ea încîntată. Se ridică şi se aruncă în braţele lui. De cînd nu te-am mai văzut?

– Mi se pare că a trecut o eternitate, fetiţo, îi spuse el aproape luînd-o în braţe. O eternitate. Morgan îl cunoştea pe Cappy de cînd se născuse. Tatăl ei preda literatura, Cappy gramatica. Între ei se înfiripase o prietenie care dură peste ani. Cele mai îndepărtate amintiri ale ei erau de la vînătorile organizate în Louisiana, la expediţiile pentru pescuit în care ei schimbau păreri despre una sau alta, despre ultimele cărţi apărute, pe care unul le considera literatură bună, iar celălalt gunoi. Cu mîinile pe umerii ei, Cappy se dădu cît putu înapoi s-o admire.

– De ce nu mi-ai spus că vii la Santa Barbara?

– Stai să vezi, Cappy, începu ea, îndreptîndu-i gulerul pe care el nu-l purta niciodată aşa cum ar fi trebuit. Am venit de-abia astăzi. Trebuia să respir şi eu, puţin, nu-i aşa? Justin, care se ridicase în picioare la sosirea lui Cappy, îşi drese uşor

glasul.

– Bună seara, Leonard.

Cappy lăsă mîinile în jos de pe umerii lui Morgan.

– Justin. Vocea lui îi trăda surpriza.

– N-am ştiut că vă cunoaşteţi.

Morgan îl străfulgeră pe Justin cu privirea. Ea nu îi spusese lui Cappy despre căsătoria cu Justin. Justin păstrase şi el secretul asupra căsniciei lui, păstrînd-o ca un secret neplăcut din viaţa lui.

Justin se îmbujoră.

– Păi, noi... Îşi căuta cuvintele. Vezi, noi...

– Da? îi aşteptă Cappy vorbele, da?

Morgan îl lăsă pe Justin să fiarbă cîteva secunde înainte de a interveni.

– Cappy, eu l-am cunoscut pe Justin cînd lucra la teza lui de doctorat despre tata, cu vreo şapte ani în urmă.

– Desigur, spuse Cappy, zîmbind. Ar fi trebuit să ghicesc. Şi a fost o teză foarte bună. Cappy se întoarse şi întrebă un cuplu de la masa vecină dacă ar putea lua unul din scaunele lor. Justin o privi. Figura lui exprima o oarecare durere.

– Morgan, eu...

– Aşa că, draga mea, spuse Cappy, aşezîndu-se cu grijă pe scaun, Justin te-a convins să

participi la Simpozionul despre autorii americani, de săptămîna viitoare?

Justin se reaşează şi luă o înghiţitură de apă. Morgan îşi reocupă şi ea locul.

– Ce simpozion este ăsta, Cappy? Justin mi l-a menţionat în treacăt. De fapt, Sonia Garcia i-l pomenise.

– Păi, stai să vezi, începu Cappy. Este de fapt un tribut adus autorilor americani ai secolului douăzeci, ceea ce este domeniul lui Justin. Vor fi o serie de comunicări nu numai asupra activităţii autorilor ci şi asupra stilului lor de viaţă şi a contribuţiei lor la cultură. Vom redeştepta memoria lui Fitzgerald, Faulkner, Steinbeck şi desigur E.J. Cappy îşi înclină capul spre Justin. El se ocupă de acest simpozion. Eu cred că ne va oferi şi nişte surprize, deşi nici măcar nu ne spune despre ce este vorba.

– Oh? Ea se uită la Justin, dar Justin îi evită privirea.

– Sînt sigur că Justin îţi va aprecia participarea, îi mai spuse Cappy. Va trece în revistă programul şi va oferi şi nişte detalii privind viaţa tatălui tău. De fapt eşti ca un dar ceresc pentru el, căci îi vei asigura publicitatea şi-i vei însufleţi petrecerea de vineri seară. Justin întoarse capul. Se

uită la Cappy de parcă acesta şi-ar fi pierdut minţile.

– Mi-e teamă că propunerea ta iese cu totul din discuţie.

– Cum? Cappy se întoarse uimit spre el.

– M-ar bucura prezenţa lui Morgan la simpozion, spuse el, îndreptîndu-şi cravata. Dar ea este în oraş numai pentru cîteva zile, cu probleme personale. Îi întîlni privirea lui Morgan. Nu-i aşa, Morgan? Ea zîmbi. Îşi imaginase că el voia să scape de prezenţa ei cît mai repede. Dar văzu o posibilitate nemaipomenită pentru scopul ei. Pregătirea pentru simpozion ar putea dura între opt şi zece ore pe zi. Ar fi trebuit să petreacă tot acest timp împreună, colaborînd. Dacă mai avea în vedere şi timpul pe care l-ar fi petrecut în apartamentul lui, însemna că în cele zece zile care ar urma vor fi tot timpul împreună. Deci, ar fi fost timp destul să-l facă să se îndrăgostească iar de ea. Ar fi fost timp destul ca să-l facă să se gîndească la împăcare, în loc să semneze hotărîrea de divorţ...

– Mi-ar plăcea mult să te ajut, Justin. Şi mi-ar plăcea să particip la această întrunire.

– Nemaipomenit, interveni şi Cappy. Apoi se uită prin restaurant. Acum, unde naiba este apa?

Mi-e o sete teribilă.

Justin îl privi parcă s-ar fi sfîrşit pămîntul din cauza lui.

– Comandă şi pentru Cappy, Justin, îi spuse Morgan.

Întinzîndu-se şi căscînd la şapte şi un sfert a doua zi dimineaţă – ceea ce era prea devreme pentru lumea civilizată – Morgan întinse mîna după prosopul de baie cu multe culori. Îşi înfăşură prosopul împrejurul corpului încă umed şi trecu spre bucătărie să facă o cafea. Îl descoperi acolo pe Justin, aplecat cu spatele, în uşă. Îi zîmbi, uitînd cît de somn îi era. Părul lui Justin era ciufulit, ca întotdeauna dimineaţa. Avea o pereche de pantaloni decoloraţi, care îi atîrnau pe coapse. Fără cămaşă, fără pantofi.

Numai acel corp sculptural, care o făcea să i se înmoaie genunchii. Îşi aminti de o altă dimineaţă din viaţa lor împreună, cînd îngropaseră telefonul îrı dulap pentru a mai putea face dragoste cîteva ore, fără a fi deranjaţi. Simţi din nou nevoia de a fi cu el, de a face dragoste cu el. Se

întrebă dacă şi el avea aceleaşi porniri erotice în ceea ce o privea.

– Bună dimineaţa, dragă, îi spuse ea, făcînd un pas spre el. Justin se ridică grăbit, lovindu-se cu capul de rafturile frigiderului. Cu o expresie care nu prea avea legătură cu pregătirea lui universitară, Justin se ridică ţinînd în braţe un carton de ouă, frecîndu-şi capul cu cealaltă mînă.

– Îmi pare rău, îi spuse ea rîzînd.

Îi luă castonul din braţe şi-l puse pe un raft.

– Te-am speriat? îl întrebă.

– Nu, a fost vina mea, îi spuse el. Cred că am uitat că eşti aici...

Privirea lui alunecă apoi spre curba sînilor ei, care se întrezăreau de sub prosop. El respiră adînc şi îi privi apoi abdomenul, coapsele şi picioarele, atît cît se vedeau din prosop. Ei începu să-i bată năvalnic inima. Se simţi încălzită de privirea lui. N-ar trebui să fac prea multe, se gîndi ea. Aş putea să scap prosopul, ca din întîmplare. Ea era acum sigură că Justin n-o va refuza. Nici vorbă. Îi putea vedea în ochi un foc care ardea numai pentru ea şi era cu zece grade mai fierbinte decît suprafaţa soarelui.

– N-am uitat despre înţelegerea privind îmbrăcămintea, îi spuse ea, făcînd un pas spre el. Am

ieşit chiar acum de sub duş şi am vrut să beau o ceaşcă de cafea. Ştii cum sînt eu dimineaţa. Mă trezesc la fel de greu.

– Cafeaua este în ibric, murmură el. Eu cred c-o să fac un duş, acum. Şi trecu pe lîngă ea, atingînd-o din greşeală, provocîndu-i adevărate cascade de fiori. Ea respiră adînc.

– Din păcate, cred că nu ţi-am lăsat prea multă apă, îi spuse ea uitîndu-se peste umăr. Cîteva momente mai tîrziu se auzi zgomotul duşului şi ea zîmbi. Ceva îi spunea că Justin prefera acum apa rece, în locul celei calde.

– Dragule, ascultă-mă. Acest costum este cam demodat. Morgan se înşela, gîndi el.

În primul rînd costumul nu era deloc demodat, era chiar *Chanel.* Era puţin cam sobru, cam conservator, cu linia lui clasică şi cu tăietura specială de la gît. Morgan voia să-l vadă demodat, se hotărîse ea aşa, stînd toată dimineţa pe biroul lui, schimbîndu-şi mereu poziţia picioarelor chiar sub nasul lui. Nu putea fi mai seducătoare decît aşa, purtînd un neglijée negru. Ceea ce îl duse pe el la

disperare. Se simţea dureros de rău în încercarea de a-şi ţine libidoul sub control, toată dimineaţa. Nu se mai gîndea decît că i-ar fi foarte uşor s-o ia în braţe şi să înceapă s-o sărute pînă cînd ea îl va implora să se oprească. Ceva îi spunea că ea era foarte conştientă de ceea ce făcea. Că se bucura de ceea ce făcea.

– Am spus ceva despre costum? mormăi el şi apoi încercă să se concentreze asupra materialului pe care-l citea. Cu toată străduinţa lui, nu putea. Nu vedea decît picioarele ei care se tot mutau unul peste celălalt.

– Nu în mod special. Dar seara trecută am purtat o discuţie asupra tricoului, şi în dimineaţa asta ţi-a displăcut faptul că am purtat prosopul înfăşurat în jurul corpului, cînd am ieşit din baie. Nu ştiu cum ai fi vrut să fac duş, îmbrăcată?

– Aş vrea să respecţi regulile casei, pe care le-am stabilit împreună. Dacă ar fi respirat cineva în încăpere, acel prosop ar fi căzut de pe tine. Ea îl privi cam ciudat.

– Dragul meu, cred că imaginaţia îţi cam joacă feste. Nu era nici un dubiu în privinţa asta. El se ridică de la birou.

– N-ai vrea să schimbăm subiectul?

– Bine, şi despre ce să vorbim?

– Ce zici de blestematul ăla de simpozion? El se învîrti în jurul biroului, sperînd să mai potolească blestematul de foc care îl ardea.

– Pentru asta eşti aici, nu-i aşa? Să mă ajuţi, sau să mă înnebuneşti?

Ea coborî de pe birou şi veni mai aproape.

– Desigur că am venit ca să te ajut. M-am gîndit la prelegerea pe care trebuie s-o ţin, ce trebuie să spun. Am o idee pe care aş vrea s-o discut cu tine. El încercă să n-o privească. Se ocupă de aranjarea lecturilor, pe care le împrăştiase pe tot biroul.

– Ce este? întrebă el.

– Cînd eram mică, tata obişnuia să-mi spună poveşti. Vocea ei era atît de plăcută. Îl învăluia ca o catifea. La început erau ca nişte nuvele. Eu eram primul lui auditoriu, ştii?

Justin o privi.

– Stăteam seara urmărind licuricii şi ţînţarii. El fuma din pipa lui veche. Atunci, începea să vorbească. Avea cea mai plăcută voce. Putea face orice cu ea.

Justin se gîndi că această caracteristică se transmisese fiicei şi nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Era ca vrăjit.

– Toate povestirile lui erau încîntătoare. Ea se

aplecă peste birou, era cu umerii numai la cîţiva centimetri de ai lui. Mirosul parfumului ei îl înnebunea.

– Ştia să facă toate personajele să fie atît de reale, îi spuse ea. Ca şi oamenii pe care îi vezi în fiecare zi pe stradă, sau la biserică, duminica. Obişnuiam să mă duc în oraş şi să mă uit după el. Apoi Morgan îl privi. Ţi se pare caraghios?

El înghiţi cu greu şi se mişcă automat, punînd scaunul între ei.

– Nu, cred că este ceva minunat. Şi este un subiect despre care poţi spune multe. Arătîndu-l pe E.J. ca tată şi ca persoană.

– Dar tata era mai complex decît viaţa în sine. Ea veni mai aproape. Trecu pe lîngă el şi mîngîie încet una din cărţile tatălui ei.

– Mi-o aduc aminte pe mama, cînd aveam vreo cinci ani, spunîndu-mi că nu toţi taţii copiilor le aduc acasă un pui de leopard. M-a ajutat să pun ordine în gîndurile mele, pentru că pe atunci, nu ştiam dacă alţi copii au taţi mai buni decît mine.

– E.J. ţi-a adus un leopard?

– Da. L-am numit Spot, pentru că era pătat. I-a speriat pe toţi ogarii care erau folosiţi la vînătoare. Îl înconjurau cu toţii şi lătrau în jurul lui de parcă

prinseseră cel mai mare urs din lume. Vecinii erau înnebuniţi. A trebuit să-l donăm unei grădini zoologice din Jackson. Cred c-am plîns o săptămînă întreagă după el.

Justin o privea fermecat. În acel moment, ar fi dat totul pentru ca să fi putut şterge acele lacrimi. Se forţă să-şi mute privirea de la ea.

– Ar trebui să incluzi toate aceste amintiri în prelegerea ta. Se îndreptă din nou spre birou şi răvăşi iarăşi toate hîrtiile pe care le strînsese mai înainte. Toată lumea va aprecia amintirile tale.

– Justin? Îl atinse cu degetele pe spate. El se înfioră.

– Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să fac asta, îi spuse ea încet. Ştiu că nu ţi-a plăcut prea mult ideea, cînd ţi-a spus Cappy, şi am apreciat faptul că ai cedat în favoarea mea. Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru mine.

Justin o privi. Ştia cum ar deveni pielea ei, dacă şi-ar trece degetele pe gîtul ei. Moale şi proaspătă ca roua. Simţi că o dorea atît de mult, încît nu se mai putea opri.

– Leonard avea dreptate, spuse el încet. A fost o idee nemaipomenită să te includă în simpozion. Mai este încă. Singura mea problemă este dacă putem lucra împreună sau nu.

– Ce vrei să spui? Ea îi atinse braţul. El şi-l trase, de parcă l-ar fi lovit.

– Justin Stone, eşti la fel de nervos ca o pisică aflată în cuşca unui cîine. Ce se întîmplă cu tine?

– Tu eşti marea mea problemă. De cînd ai venit aici, mi-ai amintit cît este de bine să te ţin în braţe şi atunci, de fiecare dată cînd ajung lîngă tine, aş vrea... El respiră adînc şi îşi închise ochii. Morgan, tu mă faci să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit de cîţiva ani, spuse el, deschizînd ochii. Nu mă pot gîndi la nimic altceva, decît că aş vrea să te ating. Să te mîngîi pînă începi să torci. Îţi jur pe Dumnezeu că nu ştiu dacă mă mai pot controla. Aş vrea să te am aici, pe podea. Aici şi acum. Să te pătrund pînă cînd nu mai rămîne nimic din nimic. Ea îl privi uimită. I se îmbujorară obrajii. Buzele i se desfăcură.

– Şi cine te reţine? îl întrebă ea. El gemu şi o apucă. Ea i se strecură în braţe. Buzele lor se uniră într-un sărut care îi penetră sufletul. Îşi introduse limba în gura ei şi i-o exploră adînc. Ea avea gustul cafelei pe care o băuseră dimineaţa împreună. Dulce. Nu s-ar mai fi eliberat. Mîinile lui coborîră pe materialul costumului, pe coapsele ei. O trase şi mai aproape, vrînd s-o strivească sub el, pînă va geme de plăcere.

– O, Justin, şopti ea. Mi-ai lipsit.

Şi el îi simţise lipsa. Nu ştiuse cît de mult i-a lipsit pînă în acel moment. Îi ridică fusta, vrînd să-i simtă pielea goală. Degetele lui ajunseră în locul în care ciorapii erau prinşi în jartieră. Dumnezeule, ce purta. Degetele îi alunecau peste fesele rotunde, simţind mătasea moale între ele. De la distanţă, auzi un zgomot ca o bătaie uşoară în uşă. Îl ignoră preferînd s-o sărute în continuare. Ea se mîngîia de corpul lui, ca o pisică ce vrea să fie mîngîiată. El o trase mai aproape, lipindu-i coapsele de ale lui. Ciocănitul din uşă se intensifică. El gemu. Voia ca cel care bătea la uşă să plece. Sau să spună tare ce vrea. Dar, în cele din urmă auzi vocea Soniei Garcia şi a unui alt bărbat şi Justin ştiu că ei trebuiau să înceteze. Cu greu o împinse pe Morgan şi deschise uşa. Fusta ei căzu la loc.

Vocea Soniei fu ca un cuţit fierbinte.

– Adam Smiley, nu vezi că oamenii ăştia vor să fie singuri?

Capitolul 4

Fără a-şi mai simţi picioarele, Morgan se rezemă de birou şi rămase uitîndu-se la omul cu părul roşu care tocmai intra în biroul lui Justin, cu Sonia pe urmele lui.

– Adam, te previn, îi spuse Sonia. Îşi puse mîinile pe şolduri şi se aşeză în faţa lui Adam.

– Dacă nu pleci chiar acum, cred c-o să-ţi rup ceva vital.

– Am nevoie să vorbesc cu Justin, un moment, îi spuse el, încercînd să treacă de ea.

– Nu.

Adam se uită peste umăr la Justin, care îşi îndrepta cravata. Adam se opri dintr-o dată. Se uită la Morgan, care îşi netezea faldurile fustei. Obrajii lui se colorară dintr-o dată.

– O, Doamne, am întrerupt ceva important aici?

– Ce crezi, geniule? îl întrebă Sonia.

Morgan încercă să rîdă, dar avea deja probleme cu respiraţia. Îşi puse mîna dreaptă pe piept şi se uită la Justin, care era în aceeaşi stare ca şi ea. Era surprinzător, se gîndi ea, ce poate face un simplu sărut. Deşi niciodată sărutările lui Justin nu erau ceva simplu. De fapt, ce se întîmplase acum, era asemănător doar cu ceea ce păţise ea în copilărie, cînd căzuse dintr-un copac. Se lovise atît de tare, iar frunzele căzuseră odată cu ea. Numai că atunci nu-şi putea aminti ca pielea să i se fi făcut aşa cum se făcuse la atingerea lui. Justin îşi trecu mîna prin păr şi se îndepărtă de birou.

– E-n ordine, Sonia spuse el. Vocea lui sună ca şi apa turnată peste cărbunii încinşi.

– Pentru ce ai venit să mă vezi? Adam clipi de cîteva ori şi se înroşi.

– Am primit un fax de la tipografie, îi spuse el. Au încorporat modificările pe care le-ai cerut.

Precum şi participarea domnişoarei Tremayne.

Sonia dădu din cap.

– Ticălosule, murmură ea pentru a doua oară, apoi se întoarse şi părăsi biroul.

– Este nevoie de aprobare, pentru ca să-i poată da drumul, spuse el. Mie mi se pare bine dar nu vreau să autorizez pînă cînd nu-ţi dai şi tu acordul.

Justin dădu din cap.

– Unde este faxul? Adam îi dădu lui Justin cîteva foi de hîrtie, pe care Justin începu să le revizuiască. Privirea lui Adam se lăsă spre podea.

– Îmi pare rău, şi îmi cer scuze pentru deranj, mai spuse el.

Justin ridică din umeri.

– După cum ţi-am mai spus, nu este nici o problemă.

Morgan îl învălui şi ea pe Adam într-un zîmbet cald.

– Aşa este, murmură ea. Eu şi Justin treceam în revistă programul simpozionului. Ea spera că sărutul dintre ei era începutul lucrurilor care aveau să urmeze între ei. Ea se îndreptă spre Adam şi-i întinse mîna. Sînt Morgan Tremayne. Este o plăcere să te cunosc, Adam. Tu eşti asistentul lui Cappy, nu-i aşa? Adam dădu din cap.

– Plăcerea este a mea, domnişoară Tremayne.

– Morgan.

Adam se înclină.

– Nici nu ştiţi ce încîntat mă simt de participarea dumneavoastră la simpozion. E.J. este unul din autorii mei preferaţi. Am citit tot ce a publicat.

– Adevărat? El o aprobă şi apoi încercă să-i argumenteze, spunîndu-i titlurile publicate de E.J. Tremayne. Încă zîmbind, Morgan acordă toată atenţia cuvenită vorbitorului. Ea întîlnise multe articole ale lui Adam Smileys, care dedicase multe studii tatălui ei, cu aceeaşi veneraţie pe care o acorzi personalităţilor sau stelelor de cinema. Ea învăţase în timp că totuşi cea mai uşoară cale de a trata aceşti oameni era să-i lase să spună ce voiau, întrerupîndu-i din cînd în cînd cu un zîmbet. Ea se uită la Justin, care se îndreptase spre bibliotecă. Se uită la fax de parcă era scris în hieroglife. Ea zîmbi şi mai mult. Ceva îi spusese că acel sărut dintre ei îl făcuse să cadă şi pe el din acelaşi copac din care căzuse ea. Ce nu ştia ea, era ce intenţiona Justin să facă. Cu alte cuvinte, el o va săruta din nou, aşa cum spera ea, sau nu?...fascinat de felul în care îl folosea ca pe un caracter secundar, îl auzi ea pe Adam. În spe-

cial în lucrările sale tîrzii.

– Mda, murmură ea şi se îndreptă spre Justin. Îl simţi încordat. Întinse mîna după fax, lăsîndu-şi degetele în mod deliberat să le atingă pe ale lui.

– Cum este? întrebă ea.

El îi întîlni privirea şi ea îi putu citi dorinţa care mocnea în adîncul ochilor lui verzi.

– *Summer Heat* este una dintre nuvelele lui, spuse Adam, deşi eu am considerat întotdeauna că ar fi trebuit să ia premiul Pulitzer pentru *Amanda îmbărcată în negru.* Tu ce spui, Morgan? Care este lucrarea ta preferată?

Morgan îşi trecu degetele peste încheietura mîinii lui Justin şi îl simţi înfiorîndu-se. Ochii lui se închiseră pentru un moment.

– Nuvela mea preferată? întrebă ea. E greu de spus. Cred că este *Amintindu-ne de Bijou.* Era una din nuvelele cele mai prost cotate ale tatălui ei, şi era departe de a fi preferată de ea.

– *Amintindu-ne de Bijou* este despre un bărbat care se decide să cîştige inima fostei lui prietene, la douăzeci de ani după ce s-au despărţit. Unii au considerat că este o încercare disperată a unui om de a-şi recîştiga tinereţea pierdută.

Dar nu şi Justin. În teza lui de doctorat, el

sugera că mesajul nuvelei era că niciodată nu e prea tîrziu să lupţi pentru dragoste.

– *Amintindu-ne de Bijou,* spuse Adam. Interesantă alegere.

Justin se încruntă şi apoi deschise ochii.

– Ai numărul de telefon de la tipografie? îl întrebă el, îndreptîndu-se spre birou.

– Da, spuse Adam. Îl am în birou. Să sun şi să le spun că pot începe?

Justin îl privi o clipă, apoi îi spuse:

– O să-i sun eu. Cred c-o să merg cu tine acum, la birou, să iau numărul. Aş mai vrea să mai discut cîteva probleme cu Leonard, înainte de a suna. Apoi, Justin se uită la Morgan.

– Nu va dura decît vreo două minute. Cel mult jumătate de oră. Ar fi bine dacă te-ai apuca să aşterni pe hîrtie prelegerea. Înainte ca ea să poată spune ceva, Justin părăsi încăperea cu Adam pe urmele lui. Morgan oftă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Justin va încerca să o evite. Se aşeză în scaunul lui de piele. Se aplecă şi deschise calculatorul care se afla în faţa ei. Discul din interior făcu un zgomot ca un bîzîit, încălzindu-se. Apoi, Morgan zîmbi şi se lăsă pe spate în scaunul de piele. Această fugă de ea nu-i va ajuta deloc lui Justin Stone. Ba din contră. Încercarea

lui de a opune rezistenţă o făcu să se ambiţioneze şi mai mult.

Cînd Justin se întoarse la birou, peste patruzeci şi cinci de minute, o găsi pe Morgan lucrînd la calculatorul lui. Îşi scosese jacheta şi lucra la tastatură cu pricepere şi cu hotărîre. Toată atitudinea ei îi readuse o mulţime de amintiri. Toate erau plăcute. Rămase aşa, urmărind-o un moment. Morgan îi introdusese pe calculator notele de la lucrarea de doctorat. Pe atunci, nu avusese de ales, decît să încerce să bată rapid, deşi el făcea destul de multe întreruperi, adăugînd şi modificînd tot timpul. Deşi ştia că nu trebuia s-o deranjeze, nu se putuse opri. În acele zile nu se gîndea decît la felul în care ar reacţiona Morgan, dacă ar atinge-o. Dacă ar săruta-o. Dacă ar face dragoste cu ea. Îşi închise ochii şi respiră adînc. Lucrurile nu se schimbaseră prea mult, totuşi, se gîndi el şi amintirea sărutului lor îi invadă mintea.

La naiba.

Îşi strînse pumnii. N-ar fi trebuit să-şi piardă controlul, aşa cum o făcuse. El n-ar fi trebuit să

cedeze dorinţei care se înfiripase între ei, de cînd o găsise stînd pe biroul lui, cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Oare nu învăţase nimic din lecţia pe care o primise de la ea, prima oară? Dar ştia răspunsul, chiar înainte de a-şi pune întrebarea. Nu învăţase nimic din ceea ce se întîmplase. Şi probabil că nu se va învăţa niciodată minte, în ceea ce o privea pe Morgan Tremayne.

Adevărul era că o dorise de cînd o văzuse prima dată, cu mulţi ani în urmă, în Mississippi. Cu toate astea se învîrtiseră unul în jurul celuilalt vreo jumătate de lună. Flirtaseră. Dansaseră. Tînjiseră unul după celălalt. Cînd, în cele din urmă, el o sărutase în biroul tatălui ei, se dezlănţuise ceva sălbatic între ei. Se ivise ceva animalic şi pasionant, şi fuseseră destul de nebuni pentru a distruge, chiar în acel început, lampa mătuşii Libby şi toate planurile pe care şi le făcuse el pentru următorii zece ani. De atunci, nimic nu mai fusese la fel. El nu mai ştia decît că o iubea pe Morgan şi că nu mai putea trăi fără ea.

Şi după cîteva săptămîni se căsătoriseră şi dragostea pentru ea fusese ceva înălţător. Faptul că o pierduse îl descumpănise şi îi modificase toată viaţa.

– Bună, iubitule. Accentul ei sudic îi provoca

fiori. Își deschise ochii și o văzu stînd exact în fața lui. Bluza ei de mătase bej îi îmbrăca sînii curbîndu-se perfect și expunîndu-i acele brațe perfecte, bronzate. Acele brațe ale ei care îl îmbrățișau așa cum nimeni altcineva n-o putea face. Justin își ținu respirația.

– Unde-i Sonia? întrebă el. Morgan ridică din umeri.

– Spunea ceva despre niște comisioane. Se auzi deodată zgomotul imprimantei care începuse să scoată un document transmis de calculator. Ea zîmbi și îi mîngîie pieptul cu mîinile, lăsîndu-le să coboare încet spre șoldurile lui Justin. Îl învălui parfumul ei, îngreunîndu-i respirația. Inima lui Justin începu să bată tot mai tare. Acea foame de ea pe care o simțise atîția ani, îl cuprinsese din nou.

– Cred că a plecat ca să ne lase singuri. Nici ei nu i-a plăcut felul în care a dat buzna Adam.

Îl sărută pe bărbie. Buzele ei erau moi, ca niște aripi de fluture.

– Vino să discutăm despre asta. Și pe mine m-a deranjat.

Justin îi luă ambele mîini în ale lui.

– Morgan, îi spuse el cu o voce înăbușită. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. Trecu pe lîngă ea și se îndreptă spre biblioteca din cealaltă

parte a camerei.

– Bine, îi spuse ea. N-ar fi mai bine să mă săruţi din nou? El o privi nedumerit. Încă o dată, Morgan îi aruncase acel zîmbet al ei care îi amintea de Scarlett O'Hara. Cea care îl lovise pe Rhett cu pumnii.

– Ştii că aş vrea să mă săruţi din nou. Şi el ar fi vrut acelaşi lucru. Ceea ce făcea parte, se gîndi el, din problemele lor curente.

– N-ar fi trebuit să te sărut, îi spuse el, încercînd să se menţină pe poziţie. Cu ochii uşor îndureraţi, ea se aşează pe birou şi îşi puse picior peste picior.

– Poate că n-ar fi trebuit, dar a fost perfect. Cu excepţia locului şi a momentului.

– A fost o greşeală...

– Cine spune că a fost o greşeală? Doar nu m-ai auzit plîngîndu-mă de nimic.

– Morgan...

– Dragul meu, a fost un sărut nemaipomenit. Ai încredere în mine. Poate că ţi-ai făcut probleme că ţi-ai pierdut îndemînarea. Vino încoace.

Ea îl trase mai aproape.

– N-ar fi trebuit să se întîmple, îi repetă el.

O privi un moment.

– Şi nu se va mai repeta.

Morgan se încruntă.

– De ce?

– Cred că ştii foarte bine de ce.

– Nu, nu ştiu, zise Morgan cu o voce îngrijorată. Nu înţeleg de ce faci o problemă din asta. Sîntem amîndoi adulţi. Sîntem amîndoi liberi. Şi mai ştiu că şi tu mă doreşti la fel de mult.

– Morgan, opreşte-te.

– Justin, nu poţi să-mi spui că n-ai simţit la fel ca mine. Aceeaşi stare minunată. Aceeaşi pasiune. Nu-mi poţi spune că dacă Adam n-ar fi dat buzna aşa cum a dat, noi n-am fi făcut dragoste. Amîndoi ştim că ne-am fi iubit.

Justin îi evită privirea. Nu vreau să mai simt acele senzaţii. Nu vreau să te mai doresc aşa cum te doresc acum. Ce-a fost între noi s-a terminat cu mult timp în urmă. Trebuie să ne continuăm fiecare viaţa. Îşi întoarse privirea spre ea.

– Nu poţi să mă înţelegi? o întrebă el.

Morgan continua să-l privească. Îi mai zîmbea, deşi în ochi îi apăruseră umbre de durere. Zîmbetul pe care îl afişa acum făcea parte din arsenal. Era zîmbetul pe care învăţase să-l afişeze la şcolile pe care le frecventase datorită averii tatălui ei.

– A fost numai un sărut, Justin, spuse ea încet. Coborî de pe birou şi se îndreptă spre imprimanta care-i editase textul prelegerii ei de la simpozion. A fost doar un mic sărut. Nu-l mai face să pară ceva pentru care trebuie să te blamezi. Justin o privea uimit.

– Nimeni nu mă poate înţelege, îşi murmură el, mai mult pentru sine.

Figura brăzdată de trecerea timpului îl făcea pe Leonard Capshaw să arate mai bătrîn decît era.

– Cafeaua nu este prea slabă?

Morgan începu să rîdă şi întinse mîna după ceaşcă.

– Cappy, este chiar foarte bună. Numai că eu sînt puţin cam distratã în seara asta. Stăteau pe o terasă care dădea spre Pacific, ascultînd zgomotele făcute de cei care făceau surf şi de un grup de vizitatori care se amuzau cam tare. Morgan sperase să poată petrece seara cu Justin, dar el avusese o şedinţă a comitetului de redacţie – sau era ceva organizat în mod special pentru a o evita

pe ea. Aşa că ea fusese nevoită să accepte invitaţia lui Cappy. Totuşi, nu-şi putea lua gîndul de la Justin. Nu putea să nu se gîndească la sărutul lor, la felul în care el o îmbrăţişase. Sau la cele spuse de el după aceea, privind imposibilitatea reluării relaţiilor dintre ei. Îşi simţea vechea rană redeschisă.

– Cum stai cu prelegerea pentru simpozion? o întrebă el. Eşti mulţumită?

– Da. Mi-am redactat prelegerea azi-dimineaţă. Voi vorbi despre viaţa tatălui meu, amintirile mele legate de el.

– Cred că va fi ceva interesant. Cred că vei capta atenţia auditorului.

– Aşa a spus şi Justin. Ea luă o gură de cafea şi aşeză ceşcuţa la loc pe măsuţă.

– Şi ce ai de spus despre dragul nostru profesor Stone? întrebă el, curios. Ţi-a făcut plăcere revederea cu el? Ştiu că uneori este destul de greu pentru unii care trebuie să lucreze cu fostele lor soţii, la vreun proiect.

Morgan îl privi uimită, apoi izbucni.

– Vrei să spui că ai ştiut în tot acest timp de căsătoria mea cu Justin? Şi n-ai spus nimic despre asta ieri, în restaurant? L-ai lăsat acolo, să fiarbă în suc propriu, întrebîndu-l dacă ne cu-

noaştem de mult timp?

Cappy începu să rîdă.

– Speram ca el să vină la mine şi să-mi spună: Cappy, ea este nevasta mea. Dar Justin este o persoană aparte. Vrea să se respecte întotdeauna graniţele dintre viaţa lui profesională şi cea personală. Eu îi respect convingerile. Cappy îşi luă pipa. Lovi uşor partea mai proeminentă de scrumieră, mai puse puţin tutun şi aprinse chibritul. O aromă plăcută de tabac se risipi în jurul lor, transportînd-o în timp, în anii copilăriei. Ea zîmbi.

– Mătuşa ta, Libby mi-a scris despre el, îi spuse Cappy. Aşa că am ştiut că el era soţul tău, de acum şase ani. L-ar fi ajutat mult în cariera lui dacă s-ar fi ştiut că el este ginerele lui E.J. Tremayne, avînd în vedere specialitatea lui. Dar n-a spus nici un cuvînt nimănui. Nici măcar cînd i-am spus că E.J. mi-a fost prieten.

– Da, aşa este el. Niciodată n-a vrut să-şi facă publicitate cu numele tatălui meu. A preferat să-şi realizeze singur cariera.

– Da, este foarte mîndru. Cred că E.J. l-ar fi plăcut mult. Este un tînăr reuşit. Morgan îi răspunse:

– Aşa gîndesc şi eu.

Cappy începu să scoată fum din faimoasa lui pipă.

– Deci, ce s-a întîmplat între voi? întrebă el. Dacă este ceva care nu se poate spune, nu mă interesează. Dar văzîndu-vă cum vă uitaţi unul în ochii celuilalt seara trecută, m-am întrebat ce s-a întîmplat cu voi. Mătuşa ta Libby, mi-a spus că n-a văzut doi oameni mai îndrăgostiţi ca voi. A suferit mult, cînd v-aţi despărţit.

Morgan luă din nou ceaşca de cafea în mîini. Mătuşa Libby nu fusese singura care suferise.

– Nu ştiu, Cappy. Poate că am fost prea tineri. Poate că ne-am grăbit cu căsătoria. Ridică din umeri şi începu să soarbă din cafea. Am fost supuşi la o mulţime de presiuni. Justin trebuia să-şi termine teza şi nu ştia cum să facă să nu cheltuiască din banii mei. Iar eu n-am prea ştiut cum se poate trăi şi cu bani puţini. De asemenea eu voiam să ieşim în fiecare seară ca în timpul facultăţii cu colegii, iar Justin avea de lucru.

Cappy începu să zîmbească.

– Nu mi-am găsit încă drumul în viaţă şi încă nu ştiu ce vreau să fac cu viaţa mea. Morgan puse la loc ceaşca de cafea, pe masă.

– Oricum. Am început de la lucruri mici şi uite unde am ajuns. Morgan nu ştia sigur de ce nu

voia să-i spună lui Cappy că nu erau încă divorţaţi. Poate pentru că voia să respecte dorinţa lui Justin de a-şi păstra secretă viaţa personală. Apoi, se gîndi că era mai bine să nu-i destăinuie acest secret lui Cappy, pentru că ar fi trebuit să-i spună şi restul. Adică speranţa ei că autorităţile din Costa Rica le vor mai da şansa să-şi încerce norocul încă o dată.

Îi mai era teamă că dacă va spune acest lucru, va atrage încă o dată neşansa asupra lor.

– Dar tu l-ai iubit, îi spuse Cappy, încet.

– O, sigur că da. Ea îl privi pe Cappy şi-i zîmbi. Încă îl mai iubesc.

Şi era şi mai hotărîtă să-l recîştige. Indiferent de cîte ori ar fi respins-o el.

Capitolul 5

La şapte şi jumătate dimineaţa următoare, Justin intră în bucătărie şi se opri.

– De ce te-ai îmbrăcat aşa? întrebă el. Ai terminat prosoapele şi tricourile? Morgan se întoarse spre el şi-i zîmbi.

– Încercam să mă supun regulilor instituite de tine, dragul meu, îi replică ea. Vocea ei, cu inflexiuni, era mai uşoară ca o atingere. El încerca să se convingă că era insensibil la toate acestea, deşi amîndoi ştiau că nu era aşa.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea. Nu este destul

de decent pentru tine? Făcu o piruetă, cu braţele desfăcute. Pijamaua cu bleu şi alb pe care o purta era atît de largă pentru ea, încît mînecile îi atîrnau şi corpul ei îşi pierduse orice formă. Cu toate acestea, el o mai considera cea mai sexy femeie din lume.

– Ei, merge, îi spuse el şi-i zîmbi. Se rezemă de uşă, încrucişîndu-şi braţele la piept.

– Cînd le-ai luat? o întrebă el.

– Aseară. Apăsă butonul filtrului de cafea. Am vrut să-ţi fac o surpriză, dar pe la unsprezece am renunţat. Se uită peste umăr, la el. Spune-mi te rog, Justin, toate adunările voastre durează pînă dimineaţa? Sau a fost ceva special?

Justin ridică din umeri.

– Am avut prea multe probleme de discutat.

Toate problemele lor se terminaseră pe la ora nouă. El încercase să facă întîlnirea mai lungă, dar colegii lui îl admonestaseră, rîzînd, desigur, că au şi familii, chiar dacă el în aparenţă nu avea.

Condusese puţin, se mai uitase printr-o papetărie cu program de noapte şi se plimbase mult pe plajă. Făcuse orice, pentru a-şi omorî timpul. Orice pentru a o evita. Cînd, în final găsise curajul de a veni acasă era ora douăsprezece şi Morgan

dormea. Încercase să facă acelaşi lucru a doua zi, s-o evite, cu toate că ştia că era o bătălie pierdută. Trebuia să aibă confruntarea cu ea, mai curînd sau mai tîrziu. Tot aşa, trebuia să admită că ceea ce fusese odată între ei nu se terminase.

– Ştii, îi spuse ea, nu era necesar să te ascunzi toată noaptea. Îţi promit că n-o să te mai atac din nou. Deşi aş putea cere nişte explicaţii. Privirea ei alunecă spre pieptul lui gol şi spre pantalonii de un gri-deschis pe care îi purta. Sau nu cumva aceste reguli privind îmbrăcămintea nu ţi se aplică şi ţie? îl întrebă ea.

– Asta este casa mea, îi spuse el, îndreptîndu-se spre bibliotecă. Deci, regulile nu mi se aplică.

– Chiar aşa?

Morgan se aplecă spre masă şi-i zîmbi.

– Ei, e drept ce faci? îl întrebă ea. Tu îţi permiţi să defilezi pe jumătate dezbrăcat, iar eu...

– Nu sînt pe jumătate dezbrăcat.

– Partea de sus, este... şi am memorie destul de bună pentru ca să mi-o amintesc şi pe cea de jos.

El putea spune acelaşi lucru despre ea. Imaginea trupului ei îi era întipărit pentru totdeauna.

Cu pijama, sau fără ea, el ştia cum arăta trupul ei dezbrăcat. Tare. Bronzat. Cu numărul necesar de unduiri. Sînii îi erau rotunzi. Nu erau prea mari, nici prea mici. Erau de dimensiunea necesară pentru a fi cuprinşi în palmele lui. Şi sfîrcurile lor se întăreau cînd erau atinse. El deschise dintr-o dată dulapul şi luă două căni.

– Dar, dacă eu umblu pe aici tot aşa dezbrăcată te bosumfli. Acum, te mai întreb încă o dată. E corect? Justin se uită la ea. Morgan îl privea cu ochii ei albaştri, care parcă ascundeau o bucurie interioară. Îi văzu pielea bronzată prin deschizătura pijamalei. Dumnezeule, cum o mai dorea. Ar fi vrut s-o tragă în braţele lui, să-şi treacă degetele prin părul ei negru şi moale, să-i sărute gura, ca un pirat din secolul trecut. Ar fi vrut s-o facă să-i strige numele, în timp ce el îi săruta fiecare bucăţică de piele, să facă dragoste cu ea, cu o frenezie care în cele din urmă i-ar fi lăsat pe amîndoi epuizaţi.

Strînse şi mai tare în mîini ceaşca de cafea.

– Viaţa nu este numai corectitudine, Morgan, îi spuse el. Dacă ar fi fost, divorţul nostru ar fi mers fără probleme.

Şi el n-ar mai fi dorit-o atît de mult şi după şase ani. Ea se încruntă.

– Din ceea ce spui, lasi să se înţeleagă că eu sînt vinovată de asta. Şi eu am fost la fel de surprinsă cînd Boyd Paul mi-a adus vestea. Cafeaua începuse să fiarbă. Aroma ei umplu încăperea.

– Acum, dă-mi ceştile, dragă, înainte de a le sparge, îi spuse ea. Degetele ei îl atinseră uşor cînd ea îi luă ceştile, iar corpul lui reacţionă imediat. El respiră adînc.

– O, să nu uit, îi spuse ea, voi avea nevoie de cecul tău în dimineaţa asta.

Îşi întoarse capul spre ibric. Vocea ei suna normal, de parcă n-ar fi fost deloc afectată de prezenţa lui. Se comporta de parcă dorinţa care îi curgea lui în vene n-ar fi influenţat-o deloc.

– Care cec? întrebă el.

– Cel pe care mi l-ai promis pentru organizaţie. Nu poţi spune, domnule Stone, că nu-ţi aminteşti promisiunea făcută, pentru două sute de dolari.

– La început era de cincizeci, dacă nu mă înşel.

Morgan îşi întoarse privirea şi îi zîmbi.

– O să scriu cecul, acum, îi zise el.

– Bine. I-am promis lui Cookie – ea este directorul nostru operativ – c-o să i-l dau împreună cu alte acte ale filialei din Santa Barbara. Ştii, mai spusese ea gîndind cu voce tare, cred că ar fi

trebuit să-l fac şi pe Cappy să doneze aseară. Justin se încruntă.

– Am crezut că ai fost plecată la cumpărături aseară.

– O, am fost. Dar asta a fost mai devreme, înainte de întîlnirea cu Cappy.

Justin o privi un moment simţind ca o lovitură în stomac.

– Pentru Dumnezeu, Morgan, omul acela îţi poate fi tată.

Morgan îl privi dezorientată, de parcă Justin şi-ar fi pierdut minţile. Ceea ce, probabil, se şi întîmplase.

– Dragul meu, ce tot vorbeşti acolo? N-am spus că am avut întîlnire cu el. Am luat masa împreună, doar. Am vorbit despre timpurile care nu se vor mai întoarce niciodată. Ea îl privi din nou, cîteva secunde şi îi zîmbi. Crede-mă. Nu ai motive să fii gelos pe el.

– Nu sînt gelos.

– O, atunci de ce ai devenit dintr-o dată aşa de războinic?

Morgan îşi luă ceaşca de cafea şi ieşi din bucătărie.

– N-aş fi vrut să-l bat prea tare. Poate doar să-i dau cîteva palme.

Şi ea, avea dreptate. Era gelos. Devenise deodată gelos pe Cappy sau pe oricare alt bărbat care ar fi putut ieşi cu ea. Îşi trecu degetele prin păr. La naiba. Poate că ar fi trebuit să lase cafeaua şi să facă un duş rece.

Morgan prinse partea de sus a ciorapului de portjartier şi apoi îşi încălţă pantofii. Îşi netezi cutele combinezonului şi se îmbrăcă cu rochia de culoarea tutunului, care stătea întinsă pe pat. Se auzi o bătaie în uşă. Ea privi peste umăr, la timp pentru a vedea cum se deschide uşa şi Justin intră în cameră.

– Morgan, uite cecul pe care ţi l-am promis...

Deodată, îi pieri vocea. Se opri şi se uită la ea. Ea se întoarse încet către el. Ar fi putut întinde mîna după pijamaua care era pe pat. Tot aşa de uşor, cum el ar fi putut părăsi camera. Dar nici unul din ei n-o făcu. Privirea lui alunecă încet pe corpul ei, cercetînd-o prin mătasea combinezonului. Mîngîind-o. Făcînd-o să ia foc. Ea îl auzi respirînd.

– La naiba, murmură el. Apoi zîmbi. Ochii lui

deveniseră gri, cu lumini verzui; corpul îi devenise rigid din cauza tensiunii. Putea să vadă cum îi creştea dorinţa cu fiecare secundă. Ea ştia că era dorită. El o dorea atît de tare şi ea de abia aştepta îmbrăţişarea lui. Ea nu ştia însă dacă Justin era gata să recunoască ceea ce simţea. Morgan făcu un pas către el.

– Eu... am venit..., aici, îi spuse el.

Puse cecul pe masă, de unde căzu pe podea. Apoi se întoarse şi ieşi din cameră, închizînd uşa în urma lui. Şi, după cîteva secunde, ea auzi zgomotul făcut de duş. Ea zîmbi trist şi luă cecul de pe podea.

Bietul Justin, se gîndi ea. Şi apa curse multă vreme.

După cîteva ore, în acea seară, Morgan se strecură pe unul din scaunele libere din sala în care Justin îşi ţinea prelegerea despre literatura americană. Ea ar fi preferat să stea în faţă şi să asculte prelegerea, dar nu fusese invitată. Cînd îi spusese lui Justin că ar vrea să asiste la prelegere, el îi interzisese. Pe moment, Morgan crezu că el n-o voia în auditoriu ca să nu-i distragă atenţia. Se uită în încăpere. Acum începea să se întrebe dacă nu cumva adevăratul motiv al refuzului lui era faptul că sala era plină în exclusivitate

de studente, care de care mai atrăgătoare, care îl priveau cu atenţie. Morgan îşi lăsă privirea să-i alunece pe corpul lui musculos. Nu le putea învinui pe fete că îl sorbeau din ochi. Dacă ea ar fi avut un profesor de literatură ca Justin Stone, i-ar fi sorbit fiecare cuvînt.

– Am stabilit aşadar, importanţa mediului, cînd vorbim de Faulkner, spunea Justin, măsurînd cu paşi uşori sala amfiteatrului. Să vorbim despre emoţiile create de moment. Este acel ingredient care face legătura dintre cititor şi lectură. Acum, dacă totul devine magnific în povestire, ce se poate întîmpla cu o simplă poveste de dragoste? Se făcu linişte un moment, apoi o voce feminină, din auditoriu răsună dintr-o dată: devine totul o porcărie, ca în viaţă. Începură rîsete puternice în sală.

– E mai rău decît în viaţă, spuse Justin. În ficţiune, adesea, iubirea se transformă în obsesie. Se întoarse şi plecă spre cealaltă parte a sălii, făcînd semne cu mîna.

– Dacă ne oprim asupra lui Fitzgerald, la *Marele Gatsby,* obsesia lui Gats l-a făcut să aibă succes. L-a consumat, făcîndu-l orb faţă de tot ce era în jurul lui. În sală, cîteva persoane îşi luau notiţe. Justin era bun pentru meseria pe care şi-o

alesese. Nu descoperea asta pentru prima oară. Justin nutrise întotdeauna o pasiune pentru literatură, o pasiune care se transmitea celor din jur. În ceea ce le privea pe studentele lui, acestea veneau la început atrase de felul în care arăta profesorul lor, pentru ca mai apoi să rămînă pentru că era un profesor foarte bun.

– Aceeaşi afirmaţie este valabilă şi pentru proza scurtă, spuse Justin trecînd încă o dată prin faţa auditoriului. Cu privirea, cuprinse toată încăperea. O văzu pe Morgan şi se opri, încruntîndu-se.

Ce faci aici? părea să întrebe privirea lui. Ea zîmbi şi-i făcu un semn mic cu mîna. El îi făcu un semn discret cu capul spre uşă, însemnînd că voia ca ea să plece. Imediat. Morgan dădu din cap şi şopti încet: nu.

– Haideţi să discutăm despre *Amanda îndoliată* a lui E.J.Tremayne, continuă Justin. În glas i se simţea o iritare vădită. Morgan ştia că era supărat din cauza ei, şi mai ştia că probabil va avea de înfruntat supărarea lui pentru că se strecurase în clasă, dar nu-i păsa. Merita să-l vadă pe Justin în acţiune.

– O mireasă îşi pierde soţul exact în ziua nunţii, continuă el. Îşi schimbă rochia de mireasă cu

haine de văduvă şi în următorii treizeci de ani, îşi jeleşte soţul. Noi recunoaştem inutilitatea gestului ei, dar admitem că simpatizăm cu ea, şi asta numai pentru încărcătura emoţională pe care ne-o transmite Tremayne. Sună clopoţelul.

– Bine. Este destul pentru săptămîna aceasta. Vom continua marţea viitoare.

Se auzi un oftat în toată clasa.

– Şi nu uitaţi să vă notaţi în calendarul vostru simpozionul de literatură americană, care începe luni seară. Profesorul Koenig ţine o prelegere despre John Steinbeck. Sper să vă revăd pe toate acolo.

– Domnule profesor Stone. O fată burnetă îşi ridică mîna. Vreţi să ne spuneţi ce surpriză ne-aţi pregătit pentru lucrările despre Tremayne? Ne-aţi ţinut aşa, în suspans, toată luna.

Se auzi un cor de „da-uri". Justin începu să rîdă.

– De asta se numesc surprize, Melissa. Pentru că nu ştii nimic dinainte.

– Am auzit că fiica lui E.J. Tremayne va fi aici, la simpozion, adăugă o altă studentă. Cred că asta este surpriza. Cîteva persoane începură să murmure în timp ce altele făcură cu totul altfel de supoziţii. Morgan se uită pentru un moment la

Justin, amintindu-şi comentariul lui Cappy despre „surpriza" pe care Justin o avea de dezvăluit în timpul simpozionului. Ce punea la cale? se întrebă Morgan.

– Sosirea lui Morgan a fost o surpriză, spuse Justin. Îi întîlni privirea şi îi zîmbi.

– O mare surpriză, mai adăugă el. Cîteva fete se răsuciră pe scaune pentru a o vedea. Dar, eu mă refeream la o surpriză de tip istoric. Pentru aceasta va trebui să veniţi la simpozion. Se auzi un alt murmur prelung şi studentele începură să-şi adune lucrurile şi să părăsească sala. Justin se întoarse la podium şi începu să-şi introducă notiţele în servietă, cînd un grup de fete se adună în jurul lui, bombardîndu-l cu întrebări. Morgan se ridică şi se îndreptă spre el.

– .... cred că este un gen diferit de publicaţie, spunea o studentă cu părul roşu şi ochelari cu rame groase.

– La începutul povestirii, autorul arată că vrea să facă ceva pentru schimbarea moravurilor, aşa este? Mai spunea că era divorţat şi că lucrurile erau atît de diferite în generaţia Amandei.

– Asta ce înseamnă? Morgan se opri lîngă el, simţindu-i mirosul plăcut al after-shave-ului. Îl simţea încordat, dar el nu-i acordă prea multă

atenţie. Studentele o priviră curioase. Una, dintre ele, o blondă mai plinuţă, făcu un semn discret unei alte colege. Amîndouă se uitară la Morgan şi îi zîmbiră.

– Cred că opera lui Tremayne îi ilustrează viaţa, mai spuse studenta cu părul roşu. El a scris nuvela după cel de al treilea divorţ. Poate a fost prea îndurerat că n-a ştiut să-şi păstreze dragostea.

– Tata nu avea regrete niciodată, îi spuse Morgan. Întinse apoi mîna şi-i îndreptă cravata lui Justin. Degetele lui o cuprinseră imediat de încheietura mîinii. Privirea lui se încrucişă cu a ei şi Morgan îi putu citi în ea dorinţă. Inima ei începu să bată vijelios.

– Tata mai spunea că în viaţă ţi se oferă o singură şansă, continuă ea cu vocea pierdută, uitîndu-se în ochii lui Justin. De asta spunea că trebuie ca fiecare să profite din plin de ceea ce i se oferă.

– Eşti Morgan Tremayne, spuse studenta cu părul roşu. Urmă un schimb de cuvinte, apoi se întoarseră şi plecară, fără un cuvînt. Morgan se întreba dacă Justin a auzit conversaţia lor.

– Am căzut de acord să mă aştepţi în birou, îi spuse el. Mîna lui îi alunecă pe încheietură şi ea

simţi adevărate unde de plăcere, care o străbătură în acel moment. Oftă şi se apropie mai mult de el. Apoi, dîndu-şi seama ce făcea şi nefiind prea bucuros de ceea ce descoperise, îi împinse mîna şi făcu un pas înapoi. Morgan ar fi vrut să-l atingă, să-i mîngîie braţele, pieptul, faţa. Ar fi vrut să-i simtă muşchii încordaţi şi pielea catifelată. Ar fi vrut să vadă flacăra dorinţei care ardea în ochii lui verzi. O dorinţă care ardea numai pentru ea. Dar nu putu face nimic şi căută să pară cît mai stăpînită.

– Am renunţat la hotărîrea aceea. Întotdeauna mi-am dorit să te văd predînd. Acum, am avut ocazia s-o fac.

– Şi acum, ce crezi? o întrebă el şi trînti capacul servietei.

– Cred că te iubesc, Justin Stone. Cred că cea mai mare greşeală pe care am făcut-o amîndoi, a fost plecarea în Costa Rica. Îi zîmbi. Cred... cred că eşti un profesor minunat. Că studentele tale te respectă şi te admiră pentru ceea ce faci.

Justin îi oferi acel zîmbet formal pe care obişnuia să-l afişeze cîteodată.

– Mulţumesc.

– Şi acum, poţi să-mi spui care este acea surpriză de la simpozion?

– Este numai o surpriză. O mare surpriză. Şi va trebui să aştepţi la rînd cu toată lumea s-o afli.

– Dar, eu sînt soţia ta.

– Fosta mea soţie, îi reaminti el.

– Soţie, insistă ea. Şi fiica autorului despre care se discută.

– Îmi pare rău.

Morgan îşi trecu degetele peste braţul lui.

– Sigur că nu este nici o cale prin care aş putea afla? Îl simţi cum se înfioară.

– Nimic. De la mine nu vei afla nimic.

– Adevărat? îl întrebă ea, venind mai aproape. Privirile ei îi zăboveau pe faţă, oprindu-se în dreptul buzelor.

– Asta sună a provocare. Morgan se aplecă apoi şi-l sărută pe gură. El deveni şi mai tensionat pentru un moment, apoi se mai relaxă. Începu să rîdă. Nu trebuia să fi la Centrul acela al copiilor? o întrebă, împingînd-o spre ieşire. El se duse către cealaltă parte a podiumului. Am crezut că te vei duce acolo, în dimineaţa asta. Spuneai că trebuie să transmiţi nişte documente la New Orleans.

Morgan ridică din umeri.

– Trebuie să merg acolo după-amiază. Dar am amînat pînă mîine dimineaţă. Se pare că au un fel

de criză administrativă acum şi mi-au cerut să mă reprogramez. El începu să urce scările către ieşire. Ea îl urma. Şi tu, încerci să-mi eviţi întrebarea, îl sîcîii ea din nou.

Era ca şi cum el ar fi încercat să evite dorinţa pe care o simţea pentru ea.

– La ce fel de surpriză istorică te refereai?

Justin îi zîmbi.

– Este surpriză, Morgan.

– Justin...

– Nu pot să-ţi spun decît că este ceva descoperit de Adam Smiley în documentele donate universităţii de mătuşa Libby. Ceva... uimitor.

Morgan se încruntă. Ştia că mătuşa Libby donase universităţii cu cîţiva ani în urmă cîteva cutii cu documente personale ale tatălui ei. Dar Morgan îşi închipuise că sînt doar scrisori şi note privind scrierile lui. Tatăl ei ţinuse şi un jurnal şi mătuşa Libby n-ar fi donat nici un fel de acte sau documente de importanţă istorică.

– Deci, ce ai descoperit? îl întrebă ea, întorcîndu-şi mîna sub braţul lui. Vreo nuvelă nepublicată? Scrisori de la Hemingway? Ce?

– Nu vei mai smulge nici un cuvînt de la mine. Deschise uşa sălii şi ieşi pe hol. Morgan îl observă pe Adam Smiley, care discuta cu un tînăr.

– Bine, îi spuse ea lui Justin. Mai am şi alte surse care îmi pot oferi informaţiile pe care le doresc. Ea îi făcu un semn lui Adam.

– Sper că nu vei avea îndrăzneala... îi murmură Justin.

Adam îi întoarse salutul. Şopti ceva unui prieten şi se apropie de ei.

– Bună, Morgan, Justin. Sînteţi pregătiţi pentru cocktail-ul de mîine seară? Nu prea sînt de acord cu lista invitaţilor. Ar trebui să invităm strict persoanele care au legătură cu domeniul, din toată California de sud. Am putea invita şi un fost preşedinte.

– Ar fi bine, îi spuse Morgan, deşi nu-i prea păsa cîte personalităţi vor apărea. Pe ea nu o interesa decît misterul pe care-l ascundea Justin. Şi îi plăcea să-l necăjească pe Justin, mai mult decît orice altceva.

– Adam, spune-mi care este marea surpriză a lucrării despre tata?

Adam se uită la Justin.

– Dacă sufli vreun cuvînt... îl preveni Justin.

Adam rîse nervos.

– Îmi pare rău, Morgan. Nu-ţi pot fi de folos. Este descoperirea lui, nu a mea.

– Ei, aşa sînteţi voi, bărbaţii.

Amîndoi începură să rîdă.

Dar ea se hotărîse deja să obţină informaţiile de la Justin.

Îl apucă strîns de braţ şi-i zîmbi. De fapt, nu-şi putea dori o seară mai plăcută decît aceasta, cînd va încerca să afle adevărul de la Justin.

Capitolul 6

După şapte ore, şi după ce luase masa rapid, la un restaurant chinezesc, Morgan se aşează pe sofa şi încercă să se concentreze asupra programului simpozionului, deşi acest subiect n-o mai preocupa prea mult.

Cine ar fi putut s-o învinuiască? se întrebă ea uitîndu-se cu coada ochiului la Justin care stătea lîngă ea.

Justin îşi scosese haina. Aşa că Morgan putea să-i vadă umerii laţi şi pieptul prin cămaşa de bumbac. Observa că-şi slăbise cravata – cravata

pe care ea tînjea să i-o prindă între degete şi să-l tragă mai aproape de ea. Îşi aminti de îndată cît de bine era cînd făceau dragoste cu orele. Sau felul în care mîinile lui ştiau s-o mîngîie. Sau cum ştiau buzele lui s-o sărute, cu atîta tandreţe. Sau...

– La naiba, Morgan, îi spuse Justin. Nici nu asculţi ce-ţi spun.

– Poftim? Ea îşi ridică privirea şi întîlni ochii lui îngrijoraţi.

– Îmi pare rău, dragul meu, murmură ea. Parcă spuneai ceva despre conferinţa de presă de săptămîna viitoare, nu-i aşa?

– Aşa este, dar nu ştiu de ce-ţi mai vorbesc, dacă nici nu te oboseşti să mă asculţi.

– Nu dramatiza, Justin.

Ea îi zîmbi.

– Pot să fac faţă acestei mici conferinţe de presă fără ca tu să-ţi faci probleme. El nu păru prea convins.

– O să pregătesc o mică introducere, continuă ea. Ceva despre cît sînt eu de impresionată de aceste locuri şi despre surprizele pe care mi le oferi tu.

– Bine, dar cu cocktail-ul de mîine seară, cum rămîne? Vor fi şi reporteri acolo.

– Şi? Dacă vreunul din ei încearcă să-mi pună

întrebări nepotrivite, îl voi înfrunta. Şi, de fapt ce-aş putea să le spun? Nu este la fel ca şi cînd tu m-ai fi lăsat să aflu totul despre această mare surpriză a ta. Morgan se aplecă spre el şi-i luă mîna.

– Deşi, ai putea să-mi încredinţezi secretul, dragul meu. N-o să afle nimeni. Indiferent la ce fel de torturi mă vor supune. Morgan îi mîngîie mîna uşor şi-l simţi tensionat.

– Frumoasă încercare, spuse el, dar nu merge. Se uită apoi la ceas.

– Oricum seara asta este pierdută. Mai sînt cîteva minute pînă la şapte, iar la şapte şi jumătate trebuie să mă întorc în campus pentru o întîlnire cu cei din anul întîi.

Morgan începu să-l tachineze.

– Eşti sigur că te duci în campus şi nu la o întîlnire cu Adam să mai discutaţi lucrarea privind opera tatei? Ei nu i-ar fi păsat deloc dacă s-ar fi organizat o asemenea întrunire. Ar fi fost de preferat în locul uneia imaginare la care ar fi recurs Justin pentru a nu rămîne singur cu ea.

Justin îi zîmbi.

– Sînt absolut sigur. Deşi va fi şi Adam acolo, el va trebui să noteze problemele lui Leonard – şi nu vom avea timp să discutăm. Şi n-aş vrea să te

prind uitîndu-te pe gaura cheii.

– Nici mie nu mi-ar conveni postura, dragul meu.

– Morgan...

– Dar tu ştii cum reacţionez eu la surprize. Îţi aminteşti ce s-a întîmplat cu cadoul de ziua mea, atunci? Ochii lui verzi se întunecară şi obrajii îi deveniră stacojii.

– Îmi amintesc, spuse el. Apoi zîmbi. M-ai necăjit tot timpul.

– Te-am necăjit? După cîte îmi amintesc, m-am aşezat în braţele tale şi te-am sărutat pînă cînd mi-ai spus.

– E acelaşi lucru.

– Şi a fost un cadou atît de romantic. Cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată. Dovedise prin el, că era omul care o cunoştea cel mai bine şi o iubea cel mai mult. În primele zile ale căsătoriei lor, îşi împărtăşeau toate secretele, toate amintirile, indiferent de felul lor, printre care şi faptul că jucăria ei preferată fusese un căluţ de lemn, Old Chester. Cînd împlinise zece ani, mama ei vitregă donase jucăria unui orfelinat, gîndindu-se că Morgan n-ar avea nimic împotrivă. Dar ea avusese. Şi oricît au încercat să-l recupereze, nu s-a mai putut. Atunci, Justin s-a hotărît ca

pentru cea de a douăzeci şi treia aniversare, să i-l redea pe Old Chester. Nu era acelaşi cal, desigur. Acela se dusese de mult. Dar Justin descoperise un magazin cu antichităţi în New Orleans, îl găsise, îl cumpărase, apoi îl curăţase cu nisip vreo două săptămîni şi-l vopsise. Încercase să-l facă să semene cu cel vechi, din copilărie. Cînd i-a spus că are o surpriză pentru ea, Morgan a petrecut toată săptămîna încercînd să-l convingă să-i destăinuie secretul. Şi indiferent ce spunea el acum, la vremea respectivă se bucurase de „pisălogeala ei". Şi ea.

– Ştii că mai am încă, acel cal de lemn? Este în camera de zi, lîngă cămin. Se aplecă apoi asupra lui şi îi trasă o dungă pe obraz, cu degetul. Se opri cînd ajunse la gît. Simţea cum i se accelerase pulsul.

– Ştii cît de convingătoare pot fi, îi aminti ea. Apoi, îi trecu degetul pe gît, aplecîndu-se tot mai aproape de el.

– E secret, îi spuse el, din nou.

– Chiar atît de secret? îl întrebă ea încă o dată. Nu cred că ai vrea să obţin informaţiile de la tine aşa cum am făcut-o ultima oară. Morgan îl sărută. O dată. De două ori. De trei ori. Mirosul plăcut al after-shave-ului o încînta, ameţind-o.

– Să ştii că ar trebui să te trimitem la nişte cursuri de specializare în persuasiune, îi spuse el. Mîna lui se strecură în jurul taliei ei. Degetele lui îi căutau pielea, pe sub rochie.

– Pentru ca să poţi comunica, atunci cînd simţi nevoia s-o faci, murmură el. Începu să-i maseze spatele, uşor.

– Am crezut că eu îţi fac masaj, îi spuse ea. El începu să rîdă. Morgan se simţea atît de bine... Îi desfăcu cravata. Dacă vrei, aş putea lua un aer de fecioară, şi te-aş lăsa pe tine să faci primul pas.

– O, nu, îi spuse el, gemînd uşor. O trase mai aproape. Nu este nevoie, e bine aşa. Alunecară pe canapea. El începu s-o sărute posesiv. Îşi împleti mîinile în părul ei şi o trase atît de aproape, încît coapsele ei se aliniară cu ale lui. Era atît de bine alături de el. Dar nu era destul. El se întoarse pe o parte, trăgînd-o după el, apoi se mai întoarse o dată, pînă cînd Morgan ajunse dedesubt.

– Este mai mult decît bine, îi murmură el. Mai bine decît idealul de femeie pe care l-au cîntat poeţii.

– O, îmi place ce aud, îi spuse Morgan şi îşi trecu degetele pe spatele lui.

– Ce spuneau poeţii despre mine, dragul meu?

– *O, dragoste, tu care eşti jumătate înger, jumătate pasăre,* şopti el. *Şi eşti toată dorinţă şi minune.*

– Robert Browning, zise ea. Îmi place. Ce altceva îmi mai poţi recita?

– *O, aş putea săruta acei ochi de foc, care să-mi aline dorinţa; cu toate astea, n-aş putea să-ţi imortalizez buzele fără pereche.*

– Byron, o, da, trebuie să fie Byron. Ştii cît de mult am aşteptat să-mi reciţi Byron?

– Tot atît cît am aşteptat eu pentru a te strînge în braţe, îi spuse el, îmbrăţişînd-o cu pasiune. Morgan îi scoase cămaşa şi chiar şi acest gest îl făcu să tremure.

– Morgan, ştii ce-mi faci acum? Mă înnebuneşti atît de tare de dorinţă, încît nu mă pot concentra, nu mai pot lucra, nu pot decît să mă gîndesc la tine, să vreau să te ating. Dorinţa i se putea ghici în fiecare gest. Morgan era în aceeaşi stare de dorinţă şi de abandon total.

– Vreau să facem dragoste, Justin, îi spuse ea, dintr-o dată. Hai să facem dragoste şi îţi promit că totul va fi ca mai înainte. Sau chiar mai bine. Mîna lui Justin alunecă spre mijlocul rochiei ei. Încercă

să i-o scoată. Atingerea mîinilor lui, de-a lungul coapsei ei, îi produse fiori de plăcere. Cu degetul, Justin îi explora marginea ciorapului, acolo unde se întîlnea cu pielea.

– Toată ziua nu m-am gîndit decît la asta, murmură el. Îmi imaginam cum te pot dezbrăca şi cum îţi pot atinge corpul. Ştiu că este o nebunie. Îmi prelungesc suferinţa...

– O, taci şi sărută-mă.

Şi el o sărută. Apoi, telefonul începu să sune. Ea îl simţi cum se încordează. Îşi încleştă braţele tot mai mult de umerii lui, pentru a-l împiedica să răspundă. Îşi arcui corpul pentru a se mula perfect pe al lui.

Telefonul sună din nou. După cinci apeluri, interveni înregistrarea care preluă mesajul. Se auzi un sunet electronic şi vocea lui Boyd Paul răsună în încăpere.

– Morgan. Sînt eu, Boyd Paul. Am veşti bune, iubito. Am vorbit cu un prieten care este la curtea superioară aici. El o să-şi sune un prieten care este judecător la Los Angeles şi acesta poate garanta divorţul, imediat ce tu şi Justin semnaţi actele. Le întocmesc acum. Sînt acasă aşa că poţi să mă suni cînd recepţionezi mesajul... Morgan îl simţi pe Justin retrăgîndu-se. Ea ar fi vrut să

plîngă de ciudă, dar ştia că nu-i va fi de nici un folos. Deja îl pierduse. El se ridică şi-şi trecu degetele prin păr.

– Justin?

El îi întîlni privirea. Îi putu vedea dorinţa încă aprinsă în ochi, dar era o dorinţă pe care n-o va împlini niciodată.

– Nu mai poate fi ca înainte. Vocea lui era mai mult decît un murmur. Nu se mai poate. Justin îşi luă jacheta şi se îndreptă spre uşă.

Asociaţia *Pentru copii* din Santa Barbara era situată pe un drum lateral, care părăsea la un moment dat autostrada. La ora trei, vineri după-amiaza, Justin îşi parca maşina *Honda Accord* în spaţiile destinate vizitatorilor şi intra în clădirea cu două etaje pentru a o găsi pe Morgan. Ea plecase după micul dejun, cu intenţia de a-l reîntîlni la universitate pentru masa de prînz. Dar nu se mai dusese. Îi lăsase un mesaj, spunîndu-i că a întîrziat rugîndu-l să vină s-o ia după ultima oră de clasă.

Justin era mulţumit că ea petrecuse cîteva ore

la acest centru. El fusese toată ziua sub imperiul sărutului lor din ziua precedentă, al corpului ei, aproape de al lui. Îl urmărea imaginea ei, în portjartierul negru şi ciorapii negri, de mătase.

El o dorea, o dorea atît de mult, cu o intensitate pe care nimic n-o putea diminua, nici măcar bunul-simţ care îi spunea că trebuia să se oprească. Era totuşi ciudat, pentru că ea se întorsese în viaţa lui numai de patru zile şi deja simţea că pentru a o uita din nou, va avea nevoie de o viaţă. Dacă o va putea uita vreodată. Primul lucru pe care l-a auzit cînd a intrat în centrul pentru copii minori, a fost rîsetul acestora, vesel şi neinhibat, care răsuna pe tot holul cel mare. Camera de aşteptare era puţin mobilată dar plină de jucării. Se uită împrejur un moment, apoi auzi o uşă deschizîndu-se în dreapta lui. Apăru o femeie între două vîrste, care purta ochelari cu ramă groasă.

– Sînt Tricia Hunt, directorul centrului. Cu ce vă pot fi de folos?

– Sînt Justin Stone. Am venit să...

– Profesorul Stone? Faţa i se lumină şi mai mult. Vă şteptam. Morgan s-a întors în camera de joacă. Vă rog, poftiţi cu mine.

Se întoarse şi o porni spre hol, Justin o urmă.

– Morgan ne-a fost de mare folos astăzi. Tocurile nu prea înalte ale Triciei făceau un zgomot uşor pe linoleumul uzat al încăperii.

– Două dintre asistentele noastre sînt bolnave de gripă. O alta are oră la medic. Este însărcinată în nouă luni şi se pare că va avea gemeni. Se opriră în afara unei uşi şi se uitară înăuntru prin fereastra uşii. Morgan stătea pe podea cu un grup de copii, între doi şi şase ani. Alţi doi adulţi, două tinere, stăteau în spatele sălii.

– Este ora povestirilor, îi explică Tricia. La această oră îi aducem şi pe cei mai puţin dezvoltaţi, pentru ca să se simtă şi ei ca făcînd parte din grup. Morgan folosea păpuşi pentru a le spune o poveste. După feţişoarele lor preocupate, se vedea că erau absorbiţi. Desigur, cu vocea şi cu talentul pentru povestire moştenit de la tatăl ei, nu era de mirare că reuşise să-i farmece. Aşa cum se întîmpla şi cu el, de fiecare dată cînd ea îi pronunţa numele.

– Ce mult aş vrea ca Morgan să lucreze la noi, îi spuse ea. A făcut minuni, cu centrul nostru din New Orleans.

– Probabil pentru că a condus campania de colectare a fondurilor.

– O, Morgan face mult mai mult pentru cen-

trele noastre, nu numai colectare de fonduri, profesore Stone, îi spuse Tricia repede. Se ocupă în principal să atragă atenţia opiniei publice asupra acestor copii abandonaţi de părinţi, luptă pentru elaborarea unor legi care să-i protejeze. Anul trecut a ajutat la nominalizarea centrelor de îngrijire a copiilor, în timpul zilei.

– Ce a făcut? întrebă el. Morgan nu-i spusese că ar fi avut asemenea succese. Dar, ea nu fusese niciodată genul de persoană care să se laude cu propriile-i fapte. Tricia zîmbi.

– Ce-a făcut? Pentru început, a luat legătura cu toţi cei din congres şi cu fiecare senator din fiecare stat, apoi i-a ameninţat că dacă nu vor plăti contribuţia pentru aceste case ale copilului, va dormi la uşa guvernatorului pînă cînd va primi fondurile. Apoi, a organizat o campanie de strîngere de semnături în favoarea acestor copii.

Tricia continuă: unii oameni ar vrea ca lumea să fie mai bună. Dar Morgan Tremayne face totul pentru a transforma această dorinţă în realitate. De aceea ea a devenit o adevărată legendă. Justin o urmări pe Morgan prin fereastră şi zîmbi.

– Este un Beowulf modern, murmură el. Salvînd-o pe Grendel.

– Poftim? Tricia nu înţelegea. Începu să bată

uşor cu degetele în geam.

– Cine este Grendel? întrebă ea. În acel moment, Morgan îi văzu şi se întoarse. Zîmbetul ei deveni şi mai luminos, cînd întîlni privirea lui Justin. Le spuse ceva copiilor, apoi se întoarseră cu toţii şi le făcură semne. Justin le răspunse prin aceleaşi semne de prietenie.

– Am vrut să spun că Morgan nu are teamă de nimic, continuă el. Întotdeauna a fost aşa. Pe cînd el, se temea să încerce s-o mai iubească din nou.

Capitolul 7

Patru ore mai tîrziu, Justin măsura cu paşi mari şi cu mîinile în buzunarele pantalonilor camera de zi a apartamentului lui. Nu-i prea păsase niciodată de cocktail-uri şi de petreceri şi nu înţelegea de ce unii se deranjau atîta ca să le organizeze. El le considera o pierdere de timp, pentru că trebuia să te îmbraci elegant, să porţi conversaţii cu persoane pe care nu le cunoşti şi care sînt mai interesate de băutură şi de mîncare, decît de subiectul în sine. Din nefericire, cocktail-urile sînt destul de folosite ca formă de întîlnire, în spe-

cial pentru nivelul universitar, iar acesta se anunţa deosebit de interesant, fiind vorba despre autori americani. În special cînd Morgan Tremayne era anunţată ca o surpriză. Justin se uită la ceas şi se încruntă. Ar fi trebuit să fie acolo. Dar pregătirea lui Morgan dura deja de o oră.

– Morgan, strigă el, de pe hol. Nu eşti gata? Este deja şapte şi un sfert. Trebuia să fi ajuns acolo acum cincisprezece minute. Justin auzi uşa dormitorului deschizîndu-se apoi rîsetul ei.

– Nu e nimic de rîs. Am întîrziat.

– Adevărat? spuse ea intrînd în camera de zi. Pînă la universitate facem numai zece minute. Şi ştii că la asemenea cocktail-uri, nimeni nu soseşte la timp. Aşa că te poţi relaxa, vrei? Dar el nu se putea relaxa. Nu putea nici să respire. Morgan purta o rochie neagră, strîmtă, care îi venea atît de fix pe corp, de parcă ar fi fost desenată. Fiecare curbă şi fiecare linie erau accentuate şi pronunţate. Începînd cu sînii ei rotunzi, cu talia subţire şi coapsele rotunde. Pe orice altă femeie, rochia aceasta ar fi fost ceva obişnuit, dar pe Morgan...

Îşi simţi corpul care îşi manifesta atracţia faţă de ea. Morgan îi întîlni privirea şi începu să-i zîmbească. În ochii ei jucau nişte luminiţe ciudate.

– S-a întîmplat ceva, dragul meu? îl întrebă ea.

– Cu aşa ceva te îmbraci? o întrebă el, cu o voce răguşită.

Ea dădu din cap.

– Ce crezi? Făcu o piruetă, cu braţele desfăcute. Rochia arăta mai bine în mişcare, se decise el. În special pentru că era decupată adînc în spate, arătînd o bună parte din pielea ei bronzată.

– Acest cocktail este la nivel universitar, îi aminti el. Vor fi o mulţime de persoane mai în vîrstă. Tu arăţi....

– Cum arăt? Ea făcu un pas înainte către Justin. Parfumul ei îl învălui. Ea îi atinse braţul şi el îşi simţi pielea arzînd. I se uscă gura.

– Hai, spune-mi, îl rugă ea. Cum arăt?

– Ca şi cînd vrei să declanşezi un incendiu, mormăi el şi se îndreptă spre uşă.

– Ei, draga mea. De fiecare dată cînd te văd, arăţi şi mai bine. Morgan începu să rîdă şi-l apucă şi mai strîns de braţ pe Justin.

– Ei, Cappy, cu atîta îndemînare şi vorbe meşteşugite poţi cîştiga inima oricărei fete. De abia

ajunseseră la petrecere. Deşi era relativ devreme, încăperea era plină de persoane îmbrăcate cu rochii de seară, costume negre şi atmosfera era plăcută. Un cuplu între două vîrste, al căror carte de vizită îi identifica drept membri ai unui comitet pentru studenţi trecu pe lîngă ei şi-i salută.

– Să ştii că am avut dreptate, draga mea. Eşti cea mai frumoasă femeie din seara asta. Nu-i aşa, Justin? Morgan se uită la Justin care era încruntat şi strîngea din dinţi, încît probabil va trebui să plătească o avere la dentist, înainte de terminarea serii.

– O, nu-l mai întreba, deja mi-a ţinut o „şedinţă" despre rochia asta, cînd am plecat de acasă. Consideră că este cam extravagantă pentru acest loc.

– Cum? Privirea lui Cappy alunecă pe rochia ei. Nu este adevărat. Arăţi nemaipomenit. Cappy se uită spre unul din colegi care vorbea cu un om între două vîrste, îmbrăcat într-un costum foarte scump. Acest coleg îl invită şi pe Cappy la discuţie.

– Ah, scuzaţi-mă un moment, dragii mei, îi rugă Cappy. Cred că trebuie să fac o subscripţie. Se alătură colegilor lui.

– Nu ţi-am ţinut nici un fel de conferinţă despre

rochie, spuse Justin, îndepărtîndu-i mîna pe care Morgan i-o pusese pe braţ. Ţi-am spus doar că arăţi de parcă ai vrea să declanşezi un incendiu.

– Poate că asta şi vreau, îi răspunse Morgan. Şi poate că asupra lui se hotărîse, dornică să-l pună pe foc. Ea ştia că rochia pentru cocktail era puţin cam îndrăzneaţă, cu un decolteu provocator în faţă, dar fără spate – dar pentru asta o cumpărase. Şi, întrucît rochia îi presa pieptul atît de tare, respiraţia era o problemă. Ea mai ştia că atunci cînd o va îmbrăca, se va bucura de toată atenţia lui Justin.

– Am cumpărat rochia special pentru tine, îi spuse ea. Îmi pare rău că nu-ţi place. Justin luă două pahare de vin alb de pe tava unui chelner care trecea şi-i dădu unul. Apoi, privirea lui Justin îi alunecă pe tot corpul şi ea simţi cum se încălzeşte dintr-o dată.

– N-am spus că nu-mi place rochia, îi spuse el puţin jenat.

– O, atunci care este problema? Pe faţa lui se ivi un zîmbet care spunea multe. Se uită prin toată încăperea.

– Cred că ştii răspunsul la asta. Şi eu am crezut că pentru mine ai cumpărat pijamaua.

– Aşa este. Pijamaua era pentru ca să-ţi arăt

că mă supun cerinţelor tale şi rochia, rochia e altceva...

– Rochia e pentru aprinderea focului? întrebă el.

– Cam aşa ceva. Morgan continuă să-l privească.

– Cum mă descurc pînă acum? Întrebarea era inutilă, pentru că îi vedea pasiunea mocnind în priviri. Ştia că el o dorea cu o intensitate care făcea ca lava topită să fie rece pe lîngă căldura ei. Dar ea ştia că Justin va lupta împotriva acestei dorinţe cu fiecare gram de voinţă şi că făcea asta doar din încăpăţînare. El se încruntă.

– Morgan....

– Ştii, mă gîndeam, spuse ea, venind mai aproape... mă gîndeam... degetele ei alunecară spre partea din faţă a cămăşii. Mă gîndeam că poate pentru o noapte, una ca aceasta, să pretindem că nu sîntem căsătoriţi, sau divorţaţi. Ea începu să atingă uşor, cu degetele, pielea, prin deschizătura cămăşii.

– Mă gîndeam că pentru o noapte nu mai trebuie să fim Justin şi Morgan, cu un trecut atît de bogat, încît s-ar putea scrie o carte despre el.

– Şi cine ai vrea să fim? o întrebă el. Îi apucă mîna şi i-o apăsă de pieptul lui.

– Scarlett şi Rhett?

– Dacă ai vrea...

El îi zîmbi.

– Deci, aş putea să te iau în braţe şi să te urc sus pe scări, unde ne aşteaptă o cămăruţă în care vom putea face dragoste toată noaptea? Asta ai vrea?

Morgan roşi uşor. Cam asta ar fi ideea, recunoscu ea.

– De ce nu? întrebă ea. Mă gîndeam că numai pentru seara asta putem pretinde că nu mai sîntem noi, Justin şi Morgan. Putem fi oricare bărbat sau femeie, fără trecut, fără viitor, numai cu un scurt moment pe care îl pot petrece împreună. Ea îşi scoase mîna dintr-a lui şi-l apucă cu amîndouă mîinile de braţe.

– Îţi ofer şansa de a flirta cu fosta ta soţie, fără nici un fel de repercusiuni. O şansă de a-ţi urma fiecare dorinţă pe care o ai în legătură cu mine. O şansă de a-ţi da frîu liber fanteziei, fără alte implicaţii. Dar, ar trebui să acţionezi rapid. Apoi, Morgan îl sărută. Oferta este valabilă doar în această seară. Apoi se întoarse şi ieşi.

Justin goli paharul de vin şi îşi mai luă unul. Morgan traversase camera şi conversa cu Will Petersen şi Otto Koening, doi dintre profesorii de

literatură care lucraseră cu Justin pentru acest simpozion.

Ea rîdea de o glumă făcută de unul din cei doi. Capul îi era puţin lăsat pe spate, ochii îi străluceau, la fel şi faţa. La cea mai mică mişcare pe care o făcea, materialul rochiei părea plin de lumini fluorescente. Fiecare mişcare a corpului ei făcea ca dorinţa lui să crească. Justin nu se putea opri să se întrebe cu ce era ea îmbrăcată pe sub rochie, dacă avea protjartierul şi acei ciorapi de mătase. Nu se putea opri să nu se gîndească la ceea ce îi spusese ea, despre felul în care îl invita să ignore realitatea şi să se lase pradă dorinţei, pentru o noapte. Ea îi făcuse oferta în aşa fel, de parcă o noapte cu ea ar fi fost de ajuns. De parcă el ar fi putut face dragoste cu ea, fără a-şi pierde minţile din nou. Morgan se uită spre el. Privirile li se întîlniră şi ea îi aruncă un zîmbet care făcu să-i crească şi mai mult dorinţa. El făcu un pas spre ea, simţindu-se atras ca un fluture de lumină. Ştia că însemna prea mult pentru el şi nu mai putea rezista.

– Ce faci, Justin? Adam îl bătu uşor pe spate. Ce zici? Îţi place cum se derulează lucrurile?

– Poftim? Justin se uita la Adam de parcă acesta ar fi început să vorbească dintr-o dată gre-

ceşte.

– Îţi place petrecerea? îl întrebă Adam. Destul de reuşită, nu? Nici n-o să crezi cine este aici, spuse el cu vocea mai scăzută.

– Poftim? întrebă Justin din nou.

– Delores Zwitek, îi explică Adam. Este directoarea despre care toată lumea ştie că va cîştiga premiul academiei anul ăsta. E destul de drăguţă. I-am vorbit despre scenariul la care lucrez. Mi-a recomandat să-l trimit unui prieten de al ei. Justin mormăi ceva care speră să fie inteligibil dacă nu şi adecvat, apoi privi spre locul în care se găsea Morgan. Plecase. Încruntat, ocoli încăperea cu privirea. O găsi lîngă bar cu Otto, Will şi şase noi admiratori, arătînd ca Scarlett care îl aştepta pe Rhett să-i risipească pe cei din jurul ei. Ea îi întîlni privirea şi îi zîmbi. Îl provoca. Îl determina să vină după ea. Dorinţa lui deveni insuportabilă, dureroasă. Trecu un alt chelner cu o tavă cu pahare de vin. Justin îi dădu paharul lui gol şi mai luă unul pe care îl goli cu repeziciune. Dar vinul nu-i ajută. Îşi simţea gîtul încă uscat şi nervii îi erau încordaţi la maxim.

– I-ai spus? îl întrebă Adam.

– Ce? Justin se uită la Adam, surprins că acesta mai era încă acolo.

– Cui să-i spun şi ce să-i spun? întrebă Justin.

– Despre manuscrisul tatălui ei, pe care l-am descoperit noi. Justin îi spuse că n-a avut ocazia, încă. El avusese intenţia să aştepte pînă în ziua conferinţei, pentru a-i aduce ştirea. Găsiseră un manuscris original semnat E.J. Tremayne în cutiile cu manuscrise donate unviersităţii de mătuşa Libby. Găsiseră o copie a lucrării *Arşiţa verii* care luase premiul Pulitzer.

Aceasta urma să fie considerată descoperirea deceniului, dacă nu a secolului. Toată lumea ştia că E.J. prefera să scrie manuscrisele de mînă, apoi să le dea la transcris, după care distrugea schiţa originală. Pentru motive neştiute, el preferase să păstreze *Arşiţa verii* şi să ascundă manuscrisul în spatele unei copii după *Tom Sawyer* a lui Mark Twain. Manuscrisul avea şi adăugirile făcute de E.J.

Justin ştia cum o să reacţioneze Morgan la această descoperire. Ea îi spusese o dată că tatăl ei distrugea manuscrisele, pentru că el considera că nu mai sînt necesare după publicarea lucrării şi că numai Faulkner putea să-şi dea lucrările în original la publicat, cu toate adnotările, pentru că numai el poate fi considerat un scriitor adevărat. Ea îi mai spusese atunci că şi-ar fi dorit să le

poată citi. Justin îi jurase lui Morgan că va face tot posibilul să descopere dacă există vreun manuscris original. Cu această ocazie descoperirea apărea ca o promisiune pe care şi-o ţinuse faţă de ea. Poate singura. O urmări cum îşi dădea la o parte o buclă rebelă. Acest gest simplu îi păru ca ruperea unui baraj, care eliberează forţa valurilor. Dintr-o dată, nu-i mai păsă de bun simţ sau de logică. Nu voia decît s-o ia în braţe. S-o atingă. S-o mîngîie. Şi nu numai pentru o noapte. Nici eternitatea nu-i ajungea. Porni înspre Morgan. Ea îşi simţi inima bătîndu-i tot mai tare cînd îl văzu pe Justin traversînd sala, venind spre ea. O parte din ea, cea care mai raţiona, îi spunea să termine această şaradă, dar nu avea puterea s-o facă. Această singură noapte pe care o va petrece cu Justin îi va rupe inima în mii de bucăţi.

Dar, cealaltă parte, căreia nu-i păsa de nimic, îi spunea să nu se gîndească la consecinţe. Ea îl iubea, îl iubea cu fiecare fibră a fiinţei ei. Dar, cu toate barierele pe care le ridicase Justin în jurul lui, Morgan ştia că va fi necesară o singură noapte pentru ca să-şi amintească de dragostea lor. De fapt această noapte petrecută împreună era singura şansă ca ea să-l recîştige. Otto zîmbi şi-i mai întinse un pahar de Chablis.

– Morgan, şi mai vreau un...

– Scuză-mă, murmură ea şi se năpusti în mijlocul încăperii pentru a-l întîlni pe Justin. Se uitară unul la celălalt un moment, stînd la o mică distanţă, deşi ei i se părea că erau separaţi de cîteva mile. Ea era conştientă de ceea ce se desfăşoară în jurul lor, la frînturile de conversaţie, de rîsete şi de chemări. În curînd totul începu să pălească, în afară de Justin. Ea simţea că privirea lui îi arde sufletul.

– Ce faci? îl întrebă ea. Nu cred că ne-am mai cunoscut. Eu sînt Morgan Tremayne.

Vocea lui părea o şoaptă, care o înfioră şi mai tare şi o făcu să-i tremure genunchii.

– Sînt Justin Stone. El îi puse uşor arătătorul pe obraz, trasîndu-i, în glumă, o linie imaginară de la obraz pînă la bărbie. Morgan îşi dori să se odihnească la pieptul lui, să-i simtă braţele în jurul ei. Îi zîmbi.

– Am crezut că vom fi Scarlett şi Rhett, îi spuse ea. Ca în povestea cu scara care duce pînă la o cămăruţă unde putem face dragoste nebună, pasionată.

– După cum ţi-am mai spus, îi răspunse Justin, eşti perfectă aşa cum eşti şi cine eşti acum. El îi luă bărbia în mîini; nu vreau decît să fii tu însăţi.

– Dar... El se aplecă şi o sărută, producîndu-i fiori care îi traversau tot corpul, pînă cînd ea începu să geamă uşor.

– Eşti singurul meu vis, îi şopti el. Singurul vis pe care l-aş fi putut avea. Te-am visat timp de şase ani şi chipul tău mi-a apărut în permanenţă în faţa ochilor, de fiecare dată cînd i-am închis. Ea îşi încolăci braţele în jurul lui; cîteodată simt că mă topesc, cînd îmi spui asemenea lucruri, îi murmură ea.

– Eşti singura care a spus că vrea să declanşeze un incendiu de gradul cinci, îi aminti el. Apoi, o trase mai aproape şi o sărută din nou, mai profund, de data aceasta. Genul de sărut pe care un bărbat i-l dă unei femei cînd sînt singuri. Genul de sărut pe care fiecare ştie că este o nebunie să îl începi într-o cameră plină de colegi, studenţi, membri ai diferitelor comitete profesorale şi reporteri ocanzionali. Dar ea înţelese că acum, Justin nu se mai preocupa atît de mult de ascunderea vieţii lui personale, ea ştia că acum, comportamentul lor va stîrni un mini scandal în campus.

Auzi pe cineva care-şi exprima indignarea şi o voce feminină, ce murmura; o, dar cum este posibil. Primiră şi cîteva aplauze. Morgan se trase

înapoi, şi se uită la Justin. El nu făcea altceva decît să-i zîmbească.

– Vino, îi spuse el, şi-şi strecură mîna în jurul taliei ei. Hai să ieşim de aici. Se întreptară spre uşă. Le trebuiră mai puţin de zece minute să ajungă la apartamentul lui Justin, deşi ei i se părură cele mai lungi minute din viaţa ei. Ea continuă să arunce tot timpul priviri spre Justin, întrebîndu-se dacă el regreta că o sărutase la cocktail, în faţa tuturor colegilor şi prietenilor lui, întrebîndu-se dacă nu şi-a schimbat cumva hotărîrea de a face dragoste cu ea. Cu toate acestea, nu avea curajul de a-i pune întrebarea. Nu ştia care va fi răspunsul şi se temea. Cînd intrară în camera de zi, Justin lăsă cheile să cadă pe măsuţa de lîngă masă, apoi închise uşa cu yala.

– Să pregătesc ceva de băut? sugeră ea, îndreptîndu-se spre un dulap în care era o sticlă de brandy.

– Nu am nevoie, spuse Justin, trăgînd-o înspre el. Tu eşti singurul stimulent de care am nevoie. Începu s-o sărute. Şi o sărută. Încet. Profund. Pînă cînd ea simţi că i se înmoaie genunchii. Pînă cînd ea înţelese că toate gîndurile despre bîrfa de a doua zi din campus nu îl mai preocupau. Mîinile lui alunecară spre şoldurile ei. Începu să-i maseze

fesele, trăgînd-o tot mai aproape.

– Această rochie este atît de perfect mulată pe corpul tău, de parcă cineva ţi-ar fi turnat-o pe tine, îi şopti el la ureche. Oricum m-a înnebunit toată noaptea, cu felul ei de a-ţi expune formele.

Mîinile lui începură să-i mîngîie spatele gol. Atingerea lui îi produse fiori.

– Şi eu, care am crezut că nu-ţi place rochia, îi spuse ea. El începu să rîdă.

– O, îmi place, Morgan, îmi place chiar foarte mult. Îmi place cum arată pe corpul tău, cum luceşte la fiecare mişcare pe care o faci. Dar cred că mi-ar place să te văd fără ea. Degetele lui apucară fermoarul. Îl trase încet, cu grijă. Era o adevărată tortură felul în care degetele lui îi ardeau pielea, făcînd-o să tremure sub atingerea lui. Era o tortură atît de dulce. Ea ar fi vrut ca fermoarul să funcţioneze mai rapid, ca Justin să-i poată scoate rochia, să nu rămînă nimic între ei. Ea voia atît de tare să fie dezbrăcată mai repede şi nu înţelegea de ce el nu se grăbea la fel.

Buzele lui o sărutau neîncetat. Încet. Limba îi explora gura fără grabă. Pînă cînd ea nu mai putu suporta. Gemînd, îşi înfipse degetele în părul lui şi îl trase şi mai aproape, implorîndu-l să-i dea ceea ce ea aştepta de atîta vreme – mii de sărutări,

după care tînjise timp de şase ani. Sărutările pe care se temea că nu le va mai primi vreodată. Căldura trupului lui o învălui şi îl simţi că era gata pentru a face dragoste cu ea.

Simţea că era în acelaşi ritm cu el şi putea să-i simtă inima care bătea în acelaşi timp cu a ei. Îi simţea şi sîngele care îi pulsa în vene.

– Oh, Justin, te rog. Ea nu ştia ce o făcea să-l roage atîta şi nici ce dorea mai mult, mîinile, buzele sau întregul corp al lui Justin. Ştia că îl dorea. Îl voia cît se putea de repede şi de mult. El îi aplecă capul pe spate, pentru a-i săruta gîtul, făcîndu-i pielea să se înfioare sub sărutările lui.

– Pentru ce mă rogi? o întrebă el. Limba lui alunecă pe lîngă urechea ei explorîndu-i încet lobul, pînă cînd ea gemu uşor. Simţise o plăcere de neegalat.

– Pentru asta mă rugai? o întrebă el, din nou. Lăsîndu-şi mîna să cadă pe fesele ei, Justin începu să-şi mişte şoldurile circular, cu o mişcare senzuală, care o scoase din minţi. Îl dorea atît de mult.

– Da... da. O, da.

– Ce să-ţi fac, Morgan? Spune-mi. Ea se uită cu pasiune, în ochii lui. Chiar se aştepta ca ea să aleagă între plăceri? Dădu din cap. O strînse şi

mai tare, trăgînd-o spre el. Sau ceea ce vrei tu sînt pasajele din Shelley şi Byron, pe care să ţi le şoptesc la ureche?

Ea gemu încet şi îşi arcui corpul pentru a-i întîmpina lui mişcările. Simţea că a luat foc, că ardea ca o flacără care nu va fi stinsă niciodată. Toate simţurile îi erau suprasolicitate. Era greu de suportat. Oare el nu-şi dădea seama?

– Da, gemu ea. Vreau poezie. Şi mai vreau mîinile tale şi limba ta. Vreau fiecare bucăţică din tine. Vreau să-mi reciţi poezie şi să faci dragoste cu mine, în acelaşi timp. Asta vreau, Justin, vreau acum.

El începu să rîdă.

– Curînd. Curînd. Îţi promit. Vocea lui Justin suna cam răguşit, de parcă şi-ar fi pierdut controlul. Îşi introduse mîna în deschizătura rochiei, atingîndu-i pielea, mîngîind-o cu răbdare pînă cînd ea simţi că era greu de suportat. Rochia era destul de strîmtă, totuşi şi nu-i putea cuprinde toate zonele pe care ar fi vrut să le atingă. Justin încercă să-i scoată rochia, apoi se opri.

– Cred că mi-ar trebui nişte instrucţiuni pentru a şti cum se scoate rochia asta, îi murmură el la ureche. Rîzînd, ea se trase puţin în spate şi-şi desfăcu rochia, cu degetele tremurînde. Apoi îl

ajută pe Justin să i-o tragă în jos, pînă îi căzu de genunchi. Ea păşi peste rochia căzută la podea şi-şi scoase şi sandalele cu tocuri înalte. El o privi un moment, lăsîndu-şi privirea să alunece pe corpul ei. Era goală acum, cu excepţia chiloţilor de mătase, a portjartierului şi a ciorapilor. Rochia fusese atît de strîmtă, încît nu putuse să poarte sutien.

– Eşti atît de frumoasă, îi şopti el. Se aplecă şi-i atinse sînii. Morgan simţi un adevărat cutremur de plăcere. Sfîrcurile sînilor începură să i se întărească. O cuprinse o căldură atît de senzuală, care o lăsă fără respiraţie şi i se coborî în partea de jos a corpului, arzînd-o.

– Eşti atît de frumoasă, încît nu te poate cînta nici un poem, îi şopti el. Aş vrea să te ating, doar. Să te simt. Şi să nu mă opresc.

Ea îşi închise ochii pentru moment, lăsîndu-se în voia mîinilor lui care o mîngîiau expert, sărutîndu-i sînii. El lua totul de la ea, acum, ca şi cum ar fi fost piratul pe care îl voia ea. Morgan îşi deschise ochii, şi mîinile lui îi mîngîiară coapsele şi ajunseră la portjartier. Ea îl urmări îngenunchind în faţa ei, desfăcîndu-i încet ciorapi. Apoi îi sărută partea interioară a copaselor, încet, atît de încet. Buzele lui îi ardeau pielea. Morgan simţi că nu mai

avea aer şi că genunchii îi vor ceda, dar rezistă, prin cine ştie ce miracol. Apoi, limba lui începu să se mişte în cercuri mici, concentrice, trimiţînd o cascadă de senzaţii prin corpul ei înfierbîntat.

– M-am gîndit cum o să-ţi scot portjartierul de cînd l-am văzut în prima dimineaţă, îi destăinui el, sărutînd-o. Pentru mine l-ai cumpărat, nu-i aşa? Ca şi rochia. Ca şi pijamaua.

– Da. Vocea ei, era puţin mai puternică decît un strigăt înăbuşit. Pe toate le-am cumpărat pentru tine. Ştiam că-ţi place să mă vezi în portjartier şi ciorapi. El începu să rîdă.

– Ştii că începeam să facem dragoste prin a te elibera de portjartier şi ciorapi, îţi aminteşti? Cum ar fi putut ea să uite? Făcea parte din ritualul de seducere, un ritual care le luase mai multe luni, pentru a-l perfecta. La început, ea se îmbrăca cu portjartierul, ciorapii de mătase, în timp ce el o urmărea; apoi, o dezbrăca, scoţîndu-i totul cu aceeaşi lene în mişcări. Încerca să impună acelaşi ritm lent pentru dezbrăcarea ei şi acum. Îi scoase portjartierul cu mişcări uşoare şi-l lăsă să cadă la podea. Apoi, cu aceeaşi moliciune a mişcărilor, îi lăsă ciorapii în jos, de pe coapse, apoi de pe călcîie, cu atingeri moi, ca de pană. Buzele şi limba lui urmăreau linia coapselor ei, sărutînd-o şi

muşcînd-o uşor pe genunchi, pe încheietura piciorului şi pe călcîi. Ea tremura din cauza acestei torturi. Se gîndi că Justin voia s-o facă să-şi piardă minţile. Şi ea ştia de ce. Voia să-i plătească pentru că îl şicanase atît în ultimele patru zile. Ţinîndu-se cu mîinile de umerii lui, ea începu să tremure cînd el îi ridică piciorul şi lăsă să-i cadă ciorapul. El îi ţinu piciorul în mînă, îi sărută talpa mişcîndu-şi limba de-a lungul lui pînă cînd ea simţi că se va prăbuşi pe podea lîngă el.

– Justin, nu mai pot suporta. El îi zîmbi cu acel zîmbet caracteristic pe care ea i-l ştia atît de bine. Ea îşi simţea inima atît de plină.

– Ai spus că mă vrei tot. Începu să-i maseze călcîiul între degete. Ai spus că-mi vrei mîinile şi limba, fiecare parte a trupului meu. Şi ţi le-am promis.

Îi lăsă piciorul încet pe covor, apoi repetă aceeaşi dulce tortură cu celălalt ciorap. Îşi ridică mîinile spre coapsele ei. Degetul lui alunecă sub marginea slipului ei de mătase. Apoi, Justin îşi apăsă buzele de mătasea grea. Ea începu să geamă, îndreptîndu-şi coapsele spre limba lui. Doamne ce-i făcea? se întrebă ea. Nu mai putea respira; îşi simţea inima bătîndu-i să spargă pieptul. Înghiţi cu greu. Deşi ea nu leşinase niciodată

pînă acum, simţea c-o să i se întîmple. Justin îi dădu mîinile la o parte. Apoi, îi lăsă slipul în jos, mîngîindu-i cu degetele pielea care se înfiorase. El ridică uşor fiecare picior al femeii din mătasea slipului şi-i mîngîie cu grijă încheietura. Ea se simţea cuprinsă de flăcări. Îşi puse mîinile la pieptul lui. Cămaşa de bumbac se simţea rece, iar palmele ei ardeau. Dar ea nu voia să simtă hainele. Voia să-i simtă pielea, să simtă căldura corpului lui. Îl ajută să-şi scoată haina. O lăsă să cadă pe podea lîngă rochia ei. Ea voia – avea nevoie să-l atingă, să-i simtă căldura trupului. Dar Justin o forţă să mai aştepte cîteva minute în plus. Îi sărută gîtul. Mîinile lui îi cuprinseră sînii ca pe nişte cupe, strîngîndu-le sfîrcurile între degete, provocîndu-i unde de plăcere, aducîndu-i gemete de încîntare. Apoi, el începu să-i recite fragmente de poezie, aşa cum îi promisese. De astă dată, îi recită din John Donne. Erau versuri despre mîinile care umblă de colo pînă colo. O făcu astfel să rîdă, pentru ca apoi să-i revină foamea de el. Ea îi scoase cămaşa din pantaloni, dar se încurcă la nasturi. N-o ascultau degetele. Nu izbuti să desfacă nasturii.

– Dragul meu, nu pot... Degetele lui se aşezară peste ale ei. El îşi apucă marginea cămăşii şi o

deschise forţat, cu nasturii zburînd în toate direcţiile. Aruncînd cămaşa o luă din nou în braţe. Îi ridică bărbia în sus şi începu s-o sărute cu aceeaşi pasiune. Morgan gemea şi se rezema de el, de parcă i-ar fi fost frică să nu dispară. Justin simţea că îi ia foc pielea, la atingerea ei. Morgan îşi ţinea mîna pe pieptul lui, simţindu-i muşchii încordaţi, găsindu-şi calea spre pantalonii lui, unde îl mîngîie îndelung, pînă cînd îl auzi gemînd uşor. Îl simţi deodată ajuns la limită şi se miră de puterea pe care o exercita asupra lui. Faptul că-l putea atinge o făcea să se simtă şi mai sălbatică. Se jucă cu cureaua pantalonilor, apoi o scoase şi îi desfăcu. El o ajută să-i scoată peste coapse şi scoase apoi restul hainelor şi şosetele pe care le puse pe canapea. Morgan simţi că i se opreşte respiraţia cînd îi văzu trupul. Era acum şi mai atrăgător ca înainte. Morgan întinse mîna şi-l atinse. Gemînd, el o împinse pe peretele rece şi începu s-o sărute din nou cu disperare. Trupul lui o presa de perete. Ea începu să tremure. Trecuse multă vreme de cînd nu mai fuseseră împreună, se gîndi ea. Prea multă vreme. El îşi puse mîna între picioarele lui Morgan, desfăcîndu-le tot mai mult, pe măsură ce sărutul lui devenea tot mai pronunţat. Îşi introduse degetul în interiorul ei.

Morgan se simţi cuprinsă de căldură, o căldură pe care numai el putea să i-o potolească. Se arcui spre el. El începu să o atingă cu aceeaşi deliberată moliciune, pe care o folosea atunci cînd îi scotea portjartierul şi ciorapii. Îşi introduse degetul de cîteva ori, explorîndu-i adîncimile, pînă cînd ea începu să-i murmure numele. Era gata pentru el, îl aştepta. Simţea că va exploda curînd, dacă n-o pătrudea în acel moment. Ca şi cum i-ar fi simţit dorinţa cea mare, el o presă de perete, iarăşi. Ea îşi deschise gura şi mai mult primindu-l şi răspunzîndu-i la sărutări, cu corpul aşteptîndu-l şi acceptîndu-l. El o pătrunse cu o singură mişcare, care o făcu să strige de atîta frumuseţe carnală. Morgan îşi prinse mîinile de umerii lui, cînd el o pătrunse din nou. Făcură dragoste, ca şi prima oară în biroul tatălui ei, de parcă nu s-ar fi putut sătura unul de celălalt, indiferent cît de mult ar fi încercat. Ei îi bătea inima tare şi i se uscase gura. Ar fi vrut să facă să dureze mai mult focul dintre ei dar fusese prea mult timp lipsită de el.

– Justin, oh, Justin...

– Aş putea să-ţi recit o mie de poeme de dragoste, murmură el, dar ele nu se compară cu poezia pe care o faci tu, acum. Îmi este atît de bine cu tine. Atît de bine. Ea îi strigă numele,

apăsîndu-şi mîinile pe umerii lui, pe cînd plăcerea o invada în valuri. Apoi, îl simţi şi pe Justin eliberîndu-se de povara pe care o purtase atîta vreme. Ea îl trase mai adînc în interiorul ei. Începu să-l sărute din nou. Îl sărută, ţinîndu-l strîns în îmbrăţişarea ei. Rămaseră aşa, pînă cînd, epuizaţi, alunecară pe podea, unde stătură îmbrăţişaţi pînă cînd dispăru tremuratul.

Capitolul 8

Justin ştia că făcuse o greşeală. Întins pe podea, cu capul lui Morgan pe umărul lui, rămase uitîndu-se la tavan. Ar fi trebuit să încerce mai mult să-i reziste. Ar fi trebuit să gîndească cu mintea, nu cu inima şi trupul. Dar fusese minunat să facă dragoste cu ea. Mai bine decît la început. Cînd o ţinea în braţe, nu-i mai păsa de nimic, pentru că nimic nu mai conta. Ea era soarele, centrul universului, centrul sistemului lui solar şi se simţea atras de ea.

Morgan începu să se mişte.

– Spune-mi ceva, dragul meu, murmură ea, trasîndu-i cu degetul o dungă pe abdomen. Crezi că atunci cînd vom fi bătrîni o să facem dragoste într-un pat, ca oamenii normali? Morgan începu să-i atingă coapsele, uşor, ca atingerea unei pene. El oftă şi-şi închise ochii un moment, concentrîndu-se asupra senzaţiilor pe care i le crea ea, uimit de intensitatea plăcerii pe care i-o putea produce.

– Sau, în papuci de casă, ne vom urmări unul pe celălalt prin camera copiilor? Vom produce scandaluri, pentru că vom fi prinşi făcînd dragoste în grădină sau mai ştiu eu unde ne va chema inspiraţia?

Mîngîierile ei deveneau tot mai greu de suportat pentru Justin. Pielea îi ardea, pentru că degetele ei aveau o influenţă magică asupra lui. El oftă şi deschise ochii.

– Cred că o pasiune ca a noastră nu se poate răci, niciodată. Indiferent cît timp trece.

– Niciodată? întrebă ea. Îşi trecu degetele pe corpul lui şi apoi începu să-l maseze uşor. El gemu şi-i acoperi mîna cu a lui, apăsîndu-i palma, arătîndu-i ce voia să simtă.

– Niciodată, îi şopti el. Cum putea să se răcească această pasiune, cînd ea, cu o simplă

atingere, îi provoca asemenea senzaţii? Era incredibil, spuse el, cum nimic altceva nu mai conta, în afară de atingerea ei. El voia numai să experimenteze bucuria de a o iubi. Îşi coborî capul şi o sărută, savurînd dulceaţa gurii ei. Ar fi putut s-o sărute cîteva ore în şir, fără a se sătura de ea. Justin îşi trase mîna dintr-a ei şi începu să o mîngîie uşor, alunecînd pe tot corpul ei, pînă cînd îi atinse sînii. Simţi sfîrcurile întărindu-se sub mîinile lui, o auzi gemînd şi sărutul lor deveni şi mai sălbatic. El ştia că şi ea simţea la fel, aceeaşi nevoie, aceeaşi foame de el. Indiferent cît de mult timp ar fi petrecut împreună, n-ar fi fost de ajuns. Ceva îi spunea că nu va fi niciodată. El se ridică uşor, iar ea rămase rezemată de umărul lui. Apoi, îi eliberă mîna. Ar fi vrut ca plăcerea de a face dragoste cu ea să dureze întotdeauna. El ştia că dacă ea ar fi continuat să-l atingă aşa cum făcea acum, totul s-ar fi terminat, înainte de a începe.

– Cred că ar fi zilnic scandaluri din cauza noastră, îi spuse el, orientîndu-i mîna pe şold. El îi atinse şi celălalt sîn, pînă cînd atingerea lui deveni greu de suportat.

– Cred că am putea inspira o întreagă generaţie de îndrăgostiţi cu imaginaţia noastră, îi spuse el.

– Da, ai dreptate, îi şopti ea, arcuindu-se. Îmi place ceea ce spui. Justin zîmbi. Sfîrcurile ei se întăriseră şi deveniseră ca nişte culmi de plăcere, pe care el tînjea să le sărute. Se aplecă şi cuprinse cu gura unul din ele. Îl mîngîie puţin cu limba, apoi îl muşcă uşor. Îl remodelă cu gura, pînă cînd degetele ei îl apucară de păr şi ea începu să geamă încet şi-şi arcui trupul, aşteptîndu-l.

– Spune-mi, îl rugă ea... Cum am putea să-i inspirăm?

– Cum?

El îşi ridică încet capul. Faţa ei era transfigurată de pasiune, iar sînii înroşiţi din cauza muşcăturilor lui. Era atît de frumoasă, se gîndi el, privind-o cu dorinţă în ochi.

– Ştii, îi spuse el, cu aceeaşi voce răguşită. Ei vor veni în casa noastră ne vor arăta şi vor spune: uitaţi-vă la această pereche. El va împlini nouăzeci de ani în iunie. Şi încă mai face dragoste cu ea.

Şi pentru a-şi sublinia spusele îi atinse din nou sînii, mîngîindu-i, ţinîndu-i ca pe nişte cupe. Privirea lui Morgan deveni deodată un pic cam tăioasă.

– Încă mai face dragoste cu soţia lui, îl corectă

ea. Aşa vor spune; încă mai face dragoste cu soţia lui.

Inima lui îi dădu semne de nelinişte.

– Soţia lui, repetă el. Soţia mea.

– Soţia ta. Pentru totdeauna.

Nu, se gîndi el şi-şi închise ochii. Nu pentru totdeauna. Numai pentru cîteva zile, de acum înainte. Pînă cînd hîrtiile de divorţ vor fi semnate şi hotărîrea finală va fi dată de judecătorul din Los Angeles. Trebuia să aibă mereu în minte acest aspect. El îi simţi mîna care se îndrepta spre coapsele lui, din nou. Mîna care îl aducea la limita dincolo de care nu mai putea să suporte dorinţa. Mîna care îl atingea şi îl aducea într-o stare de frenezie. Începu şi el s-o sărute, de parcă n-ar mai fi avut ocazia s-o facă altă dată. Mîna lui alunecă încet spre coapsele ei. Îşi introduse din nou degetul în ea, simţind imediat reacţiile ei prompte. Începu să-i mîngîie cu îndemnare acel centru al dorinţelor. La început, mai încet. Apoi, mai tare. Voia s-o aducă la punctul maxim de dorinţă, pentru ca, apoi, s-o lase să-şi revină şi să înregistreze acest moment în memorie pentru totdeauna.

– O, Justin. Ea începu să geamă. Nu mai pot aştepta. Vreau să te simt înăuntru. Acum.

Iar el, simţea nevoia să se piardă în ea. O

sărută din nou. Sărutul devni tot mai aprins, iar el o pătrunse cu toată pasiunea.

Razele soarelui, care pătrundeau prin perdelele dormitorului, o treziră pe Morgan a doua zi, înainte de ora zece. Se întinse încet, simţind o durere plăcută în toţi muşchii şi zîmbi amintirilor din seara precedentă. Îşi aminti de gura lui Justin şi de mîinile lui care îi traversau tot corpul. Îşi aminti de corpul lui musculos, de felul în care făcuseră dragoste, pînă cînd amîndoi juraseră că nu se mai pot mişca şi plecaseră împleticindu-se în dormitor, unde adormiseră imediat.

– Bună dimineaţa, dragul meu. Îi şopti acest bună dimineaţa cu o voce joasă aproape murmurată, pentru a-i trezi şi lui aceleaşi amintiri. Dacă nu ţi-am spus-o aseară, îţi spun acum că ai fost... Se întoarse şi descoperi că rămăsese singură. Ai fost nemaipomenit.

Justin, însă, plecase. Văzu un bilet pe noptieră, cu numele ei, scris cu cerneală neagră. Încruntîndu-se, luă bucata de hîrtie. Văzu scrisul atît de cunoscut al lui Justin.

„Am plecat în campus să termin nişte lucrări. N-am vrut să te trezesc. Luăm masa la ora şase la restaurantul portului?"

„P.S. Da, ştiu că este duminică.".

Zîmbind încă o dată, Morgan se aşează pe pat, cu bărbia sprijinită de genunchi. Sărmanul Justin. Fugea din nou de ea. Nu voia să recunoască ce simţea pentru ea. Ea oftă. Oare Justin nu înţelegea că era prea tîrziu? Mult prea tîrziu pentru el.

Morgan îşi petrecu toată ziua la centru, în camera de joacă a copiilor. Munca îi luă toată energia rămasă şi nu-i mai lăsă prea mult timp să se gîndească la Justin.

Însă cînd, stînd la bar îl aşteptă, avu tot timpul să-şi amintească fiecare moment al nopţii precedente. Se simţi nervoasă ca o adolescentă la prima întîlnire. Palmele i se umeziseră, pulsul i se accelerase şi stomacul îi făcea probleme.

În noaptea trecută, totul fusese minunat pentru ei. Chiar mai bine decît prima oară, cînd ei cunoşteau numai bucuriile dragostei, nu şi durerea.

Şi acea dimineaţă.... Ea oftă şi îşi amestecă băutura din pahar, cu paiul. Justin se strecurase ca un laş, în timp ce ea mai dormea încă. Amîndoi ştiau că el putea aduce lucrările acasă. Amîndoi ştiau că plecarea lui în campus era încă o scuză

pentru a sta departe de ea. Luă o înghiţitură din băutura pe care tocmai o agitase şi privi uşa, din nou. Justin apăruse în cadrul ei, căutînd-o din priviri. Ea îl văzu şi îi făcu semne cu mîna. El porni spre ea. Inima lui Morgan începu să bată mai tare, cînd îl văzu croindu-şi drum printre mese. Îl iubea cu adevărat. Îl iubea acum, mai mult decît îl iubise cu şase ani în urmă.

– Bună, iubitule, murmură ea.

Se aplecă din scaunul de la bar pentru a-l săruta. Îl simţi tensionat, dar nu îi era ostil. Deşi sărutul pe care i-l dădu el fu mai mult ceva funcţional. Semăna cu sărutul pe care i-l dai unei rude, în nici un caz cu cel pe care îl foloseşti pentru a săruta o femeie cu care ai făcut dragoste toată noaptea. Dacă ar fi lovit-o peste faţă, poate că n-ar fi afectat-o atît. El îi evită privirea.

– Cred că masa noastră este gata, îi spuse direct. Dar, dacă vrei să-ţi termini băutura mai întîi...

– Nu, nu este nevoie. Îşi luă poşeta şi-l urmă de la bar spre restaurant. Nu aveau aceeaşi masă ca data trecută, deşi priveliştea era la fel de minunată. Îl cercetă cu privirea, tot aşa cum făcuse şi data trecută, numai că acum, nu-i plăcu ce vedea. Simţi că Justin reînfiinţase acele bariere,

ba chiar mai mult. Îşi crease un sistem de apărare pe care l-ar fi invidiat mulţi experţi în materie. Cînd sosi ospătarul, Justin comandă homar pentru amîndoi. După ce terminară masa şi li se aduse ceaiul cu gheaţă, vorbiră despre activitatea ei de la centru şi despre sport şi cărţile lui John Grisham. Cînd ajunseră la vreme, Morgan se decise să înceteze.

– Ţi-am promis că nu vor fi urmări, dragul meu, îi spuse ea, încet. Îi luă încet mîna, în ale ei.

– Şi am afirmat-o cu toată responsabilitatea, mai adăugă ea. El se înroşi. Îşi trase mîna din ale ei şi luă din nou ceaşca de ceai.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspunse el.

– În mod sigur ştii, murmură ea, încercînd să nu pară atît de afectată de faptul că fusese respinsă.

– Vorbesc despre ce s-a întîmplat azi-noapte, continuă ea. Despre noi. Ţi-am spus dinainte că putem petrece seara împreună fără nici un fel de obligaţii din partea vreunuia dintre noi. Că putem fi doi străini care petrec o noapte împreună. Nu încerc să schimb condiţiile înţelegerii noastre, aşa că te poţi relaxa. Cu toate că aproape o durea inima, ea nu regretă că fusese cea care făcuse începutul. De fapt, era gata să facă aceeaşi

ofertă, dacă ar fi ştiut că astfel îi putea recuceri inima.

– Ştiu ce-ai spus, Morgan, îi răspunse el încet. Apoi se concentră asupra ceaiului şi tăcu. Ştiu şi ce am spus eu, continuă el. Ştiu ce am făcut. Nu este nevoie ca tu să mă absolvi de partea mea de vină. Ea încercă să zîmbească.

– Dacă te aude cineva vorbind o să creadă că am jefuit vreo bancă sau altceva mai grav. Noi am făcut numai dragoste. O dragoste minunată, gîndi ea. Un fel de dragoste pe care nici Byron, nici Shelley, n-ar fi putut s-o cînte. Îi luă mîna din nou. Ştiu că am încercat să fac orice pentru ca să ne reîmpăcăm, dar am spus că nu vor exista urmări, dacă noi nu le vrem şi mai susţin încă acest punct de vedere.

El o persiflă.

– Faci ca totul să pară atît de simplu, de parcă aş putea să-mi coordonez emoţiile cu ajutorul unui comutator. Nu se poate, Morgan. Nu pot pretinde că nu simt nimic, cînd mă atingi. Şi nu putem pretinde că ceea ce s-a întîmplat azi noapte nu va avea urmări. Urmări pe care nu le vreau. De care nici tu nu mă poţi elibera.

– Şi atunci de ce nu-ţi asculţi inima? îl întrebă ea. Mai avem nevoie de o singură şansă, dragul

meu.

– La naiba, Morgan, ştii doar că nu ne putem împăca. S-ar repeta situaţia de acum şase ani.

– Dar, de ce spui că ceea ce s-a întîmplat acum şase ani a fost atît de rău? Morgan începu să-i mîngîie mîna, desenînd cu degetul arătător cerculeţe mici.

– N-a fost totul rău, dar au fost şi momente cînd... apoi oftă. Îţi aminteşti seminarul de literatură americană? Cel la care ai asistat alaltăieri?

Ea dădu din cap.

– Cel la care am remarcat că eşti un profesor minunat. Studentele îţi sorbeau fiecare cuvînt.

– Da, vorbeam despre obsesie. Şi cum poate aceasta să-l facă pe om să nu mai vadă nimic în jur. Felul în care Gatsby se purta cu Daisy. Felul în care se desfăşoară relaţia noastră. Îşi trase mîna dintr-a ei, apoi îşi apăsă palma pe palma lui Morgan, în aşa fel încît degetele să se întrepătrundă. Eram obsedaţi unul de celălalt cînd ne-am căsătorit. Uitam orice altceva în afară de dorinţa noastră. Dar cînd pasiunea s-a mai răcit pentru ca să putem raţiona, am înţeles că facem parte din lumi atît de diferite şi că vieţile noastre au direcţii opuse. Morgan îl dezaporbă.

– Eu n-am gîndit niciodată aşa. Am crezut că

sîntem o pereche potrivită. Încă mai cred. El o privi uimit.

– Şi atunci, de ce crezi că ne-am despărţit?

– Cred că eram prea tineri, spuse ea. Pentru că tu erai preocupat să-ţi termini doctoratul, iar eu te sustrăgeam muncii tale. Eram imatură şi nu ştiam ce trebuia să fac. Apoi îi zîmbi. Dar m-am schimbat mult. Amîndoi am făcut-o. Acum tu ai propria ta catedră. Şi eu am o muncă plăcută. Nu vezi? Sîntem gata amîndoi să avem un gen nou de relaţii, acolo unde am fost atît de diferiţi înainte.

– Poate, îi spuse el. Dar asta nu modifică...

– Şi, în plus, spuse ea, refuzînd să-l lase să vorbească, cu şase ani în urmă, problema noastră nu era că veneam din lumi diferite. Era vorba de bani. Tu erai atît de încăpăţînat, şi refuzai orice ajutor din partea mea. Insistai să plăteşti tu singur totul, chiar dacă nu aveai resursele financiare necesare nici măcar să creşti un hamster, ca să nu mai vorbim de o familie. Căsătoria înseamnă colaborare.

– Ţi-am spus de cînd ne-am căsătorit că nu vom trăi din banii tăi. M-am căsătorit cu tine, nu cu averea familiei Tremayne.

– Dar cînd mi-ai respins banii, m-ai respins şi pe mine. Niciodată n-ai înţeles că faptul că eu

aveam bani era ca un dar şi trebuia luat ca atare, ca şi cărţile tatălui meu, sau plăcintele mătuşii Libby. Apoi, se lăsă înapoi în scaun. Îţi aminteşti ultima mare ceartă pe care am avut-o? El ridică din umeri. Eu mi-o amintesc. Închiriasem casa aceea la ţară şi nu plătisem chiria de două luni. Eram ameninţaţi cu evacuarea. Am scos bani din ai mei şi tu te-ai înfuriat prea tare pentru aşa ceva. Spuneai că nu ai nevoie de nimeni să te ducă în spate. A fost prima ceartă mare – şi ultima. După trei zile, am zburat spre Costa Rica.

El se încruntă.

– Am acţionat ca un idiot atunci, trebuie să recunosc. Dar nu voiam să mai fiu acuzat că am realizat totul pentru că eram însurat cu fiica lui Tremayne.

– Aşa că, te-ai hotărît să treci la extrema cealaltă, să nu mai accepţi ajutor de la nimeni, inclusiv de la soţia ta.

– După cum ţi-am mai spus, m-am purtat ca un idiot. Întinse mîna şi-şi luă ceaşca de ceai. Se lăsă tăcerea, apoi el continuă. Poate te miri de ce nu i-am spus lui Leonard despre noi. Adevărul este că atunci cînd mi-am solicitat numirea la această catedră, n-am vrut ca el să creadă că vreau să fac carieră pe baza numelui tău. Am vrut

s-o realizez numai prin muncă. Apoi, anii au trecut şi am realizat că nu avea sens să-i mai spun.

Ea îi zîmbi.

– Ei, aş vrea să-ţi spun că lumea ştie de căsătoria noastră. Sonia, asistenta ta ştie din fotografia pe care o ţii în dulap. Iar Cappy ştie de la mătuşa Libby.

– Adevărat? Aşa mai încep să înţeleg comentariile Soniei. Cît despre Leonard, el a venit astăzi pe la mine. Mi-a spus că petrecerea a fost un mare succes, că toată lumea a întrebat de tine. Mai amestecă puţin ceaiul cu cuburi de gheaţă.

– Poate că s-au mirat că am plecat aşa de devreme. În acel moment, ospătarul veni cu mîncarea. Morgan stătea ca pe ace, aşteptînd ca acesta să termine servitul pentru ca să poată fi singuri din nou. Imediat ce plecă, se aplecă spre Justin şi-l întrebă.

– Şi ai reuşit? Ai reuşit să-ţi revii?

Justin îi întîlni privirea. Morgan observă o undă de tristeţe care îi traversă chipul şi ştiu care era răspunsul.

– Morgan, eu... începu el. Îmi pare rău. Nu-i nimic, dragă, îi spuse el, lăsîndu-se pe spătarul scaunului.

– Putem vorbi mai tîrziu, spuse ea. Acum, mă-

nîncă, se răceşte mîncarea. Era sigură că ea nu putea mînca nimic. Simţea un nod în gît şi simţea că dacă nu era atentă, avea să plîngă. Poate, îşi spuse ea – poate era timpul să vadă adevărul în faţă. Poate că el o mai iubea, dar nu voia să se împace. Nu o mai voia înapoi în viaţa lui.

Capitolul 9

Peste două zile, Justin îşi dădu seama că făcuse o prostie. Îşi puse stiloul pe birou şi se aşeză în scaunul de piele. Era o prostie ca el să credă că putea să n-o mai dorească pe Morgan, numai pentru că îşi impusese el acest lucru. Nu se putea opri. Nu se putea împiedica s-o iubească şi s-o dorească. Nu putuse opri sentimentele pe care le avea pentru ea, tot aşa cum nu putea opri soarele să răsară în fiecare dimineaţă. Era momentul să accepte c-o iubea, că avea nevoie de ea. Mai mult, chiar, o mai iubea

încă. Deşi ştia că asta putea să-i distrugă pe amîndoi, de astă dată. Îi alunecă privirea pe un extras din *Arşiţa verii,* care se afla pe biroul lui. Deşi ştia începutul pe dinafară, începu să-l recitească.

„Arşiţa verii poate provoca fenomene ciudate unui bărbat. Eu ştiu asta, pentru că am cunoscut-o în iulie, cînd era căldură mare. Ea era ca un sărut rece al primăverii, într-o rochie liliachie. M-am uitat la rochie, am urmărit-o şoptind în jurul coapselor ei, cînd se mişca, şi am ştiut c-o s-o iubesc întotdeauna, înainte de a-i şti numele."

Justin urmări rîndurile cu mîna... *şi am ştiut c-o s-o iubesc întotdeauna...* apoi zîmbi.

Aşa i se întîmplase lui cu Morgan. El se uitase la Morgan care era îmbărcată în costum de tenis, în casa tatălui ei, şi ştiuse c-o s-o iubească pînă la moarte. Se forţă să-şi ţină ochii închişi o secundă. Dar împăcarea n-ar fi mers. Indiferent cît de mult o iubea. De iubit, o iubise şi cu şase ani în urmă. Dragostea nu fusese de ajuns să le menţină căsnicia. Bunul-simţ îi spunea că trebuiau să termine cu toate acestea, înainte de a fi prea tîrziu. După toate întîmplate, ei erau divorţaţi – sau aproape – pentru că era soluţia cea mai bună. Oftînd deschise ochii şi îşi trecu degetele prin păr. Era o

nebunie să creadă că o noapte petrecută cu ea îi va fi de ajuns. Nu fusese şi el nu putu uita cît de mult îi plăcuse să facă dragoste cu ea. Nu putea uita moliciunea pielii ei catifelate, curbele corpului ei. Nici nu putea uita că atunci cînd făcuse dragoste cu ea, era singura dată cînd simţise că trăieşte cu adevărat.

– Justin?

Îşi ridică repede capul şi o văzu, în cadrul uşii, mai frumoasă ca oricînd. Nu purta nici rochia liliachie, nici costumul de tenis. Avea un pulover şi o fustă, care deşi erau haine obişnuite, îi provocară unde de pasiune. I se uscă gîtul deodată.

– Ah, Morgan. Intră. Se ridică şi îi spuse: Am crezut că mai eşti încă la centru. Ocoli apoi biroul. Ea îi zîmbi – acele zîmbete politicoase, care fac bine ochiului – şi se îndreptă spre el. Ea se schimbase din seara aceea de la restaurant, observă el, cu regret. Se schimbase în multe feluri. Era ca şi cum ar fi încercat să nu mai fie Scarlett şi devenise Melanie; liniştită, neobservată, fără nimic ostentativ, o adevărat Melanie. Şi el o ura pe Melanie. Noua Morgan îi rostea numele greşind, îi mîngîia faţa şi îi îndrepta cravata în public.

Ea, care se bucura să-l poată necăji pe vreun motiv oarecare, împingîndu-l pînă la punctul în

care nu se mai putea controla, cu accentul ei sudic, cu portjartierul ei şi ciorapii ei de mătase, ea îl lăsase acum singur.

De parcă i-ar fi cerut-o el. De parcă aşa i-ar fi dictat bunul-simţ. La naiba, se simţea cît se poate de prost.

– Centrul este închis acum, spuse ea încet. Este ora cinci şi un sfert, sau n-ai observat?

– Nu, nu m-am uitat la ceas. Îşi îndreptă nodul la cravată şi se uită la ceas. Cred că nu mi-am dat seama cît este ceasul, pentru că am fost prins cu nişte articole.

Sau pătruns de gîndurile pe care i le dedica ei. Morgan se îndreptă spre birou. Dulceaţa parfumului ei îl învălui, făcîndu-l să se simtă dureros de singur. Intensificîndu-i foamea de ea. Tînjea după atingerea ei, după pielea ei catifelată. Tînjea să-i vadă încă o dată lumina în ochii ei albaştri să-i audă glasul şi rîsul cristalin.

– Văd că au venit programele, în sfîrşit, spuse ea luînd un exemplar de pe raft. Cum sînt?

Morgan îi vorbea atît de natural, de parcă n-ar fi stat în fiecare seară să se gîndească la aceleaşi probleme. De parcă ea n-ar fi fost urmărită de aceleaşi gînduri ca şi el. Justin închise ochii şi începu să-şi deruleze în minte imaginile. Amintirile

legate de ea îl invadară, amintirea feţe ei transfigurate de plăcere. Amintirile erotice legate de ea şi de trupul ei îl înconjurară cu intensitate. Numai cînd se gîndea la ea inima începea să-i bată mai tare. Cu ochii deschişi, el respiră adînc, pentru a-şi linişti trupul ce o dorea numai pe ea.

Morgan era încă lîngă el, frunzărind programul. Părea că uitase de toate problemele ei şi de dorinţa care îi străbătea corpul. O lăsase uitării, pe moment.

– Ai făcut ceva nemaipomenit, spuse ea în cele din urmă, lăsînd jos programul. Îi întîlni privirea. Ai putea fi mîndru de asta.

O, da făcuse ceva nemaipomenit, se gîndi el cu amărăciune. O pierduse a doua oară.

– Mulţumesc. Cuvîntul răsună mai puternic şi mai amar decît avusese intenţia. Ea îl privi un moment şi apoi zîmbi. De data asta zîmbetul îi era mai cald. Semăna cu zîmbetul pe care i-l adresa numai lui.

– Uită-te la tine, spuse ea încet. Părul îţi este răvăşit de parcă ai fi căzut acum din pat. Cravata îţi e strîmbă. Arăţi cam demolat.

– Dar nu... nu din cauza asta vorbesc aşa, spuse el grăbit. Îi luă mîna ei cea caldă şi îi apăsă palmele pe obraz. Asta, pentru că stau atît de

aproape de tine, îi spuse. Ar fi vrut s-o sărute, să se mai lase cuprins o dată de farmecul ei. Morgan îi zîmbi. Ochii începură să-i rîdă.

– Justin Stone, nu pot să cred că flirtezi cu mine.

– Şi dacă totuşi o fac? întrebă el venind mai aproape. Îi luă bărbia în mîini şi i-o ridică puţin. Te-ar deranja dacă aş face-o?

Numai un sărut, îşi spuse el. Ce putea fi rău într-un sărut?

– Păi, nu ştiu, răspunse ea. Dacă flirtezi cu o fată s-ar putea să gîndească altceva. Ar putea crede că...

El se aplecă şi o sărută, oprind-o în mijlocul propoziţiei. Gura ei era dulce şi moale, aşa cum îşi amintea el. Îi desfăcu buzele şi i le sărută. Sărutul lor fu fantastic, de parcă nu s-ar fi descoperit niciodată pînă atunci. El o luă de mijloc simţind pulovărul ei cel moale sub degete şi o trase mai aproape. Corpul ei părea tot una cu al lui. Ea se simţea atît de bine în braţele lui. Justin începu să-i mîngîie şoldurile prin ţesătura fustei, trăgînd-o atît de aproape pînă cînd plăcerea se transformă în durere. Pînă cînd ea gemu şi îl împinse. El o privi nedumerit. Faţa i se înroşise şi îi spuse încet:

– Simpozionul. Cred că a început. Cred că eşti

aşteptat.

– Şi ce dacă? murmură el încercînd s-o ia din nou în braţe. Sînt sigur că Leonard – Cappy se corectă el, se poate descurca fără mine. Începu să-i sărute gîtul şi să-i muşte uşor pielea albă. Nu se mai sătura de ea.

– Dar ai muncit atît de mult ca să-l organizezi, îi spuse ea.

– Să lăsăm simpozionul, îi şopti el. Nu este foarte important. Iar Otto ţine conferinţa despre Steinbeck în seara asta. Nu-mi prea place Steinbeck. Ţie îţi place? În timp ce vorbea, îi săruta lobul urechii.

– Nu, murmură ea, făcînd ca acest cuvînt să sune de parcă ar fi avut cinci silabe, nu una. Prea multe afaceri, fără dragoste în romanele lui. El începu să rîdă şi o îmbrăţişă.

– O să-ţi dau eu toată dragostea de care ai nevoie, îi promise el. O să trecem pe la magazinul acela cu costume care este deschis toată noaptea. Îţi aminteşti? Tu erai o vestală, iar eu eram piratul. O să te duc pe braţe pînă la patul meu, o să-ţi scot hainele şi... Ea îl împinse.

– Justin, despre ce vorbeşti acum? Justin îi întîlni privirea, ştiind că se putea pierde în azurul ochilor ei, dacă nu era destul de atent.

– Îţi spuneam că aş vrea să fac dragoste cu tine, Morgan, toată noaptea. Făcu o pauză, apoi adăugă: în fiecare noapte.

Inima ei bătea, respiraţia îi era întretăiată, ea îl privea înnebunită. Oricum, era un progres.

În cele din urmă, cu cîteva zile înainte, Justin n-ar fi fost capabil să recunoască faptul că o dorea, chiar dacă acest lucru era evident pentru amîndoi.

Dorinţa lui era atît de vizibilă, încît nu mai exista nici o îndoială în privinţa sentimentelor sale.

Acum, fără nici o încurajare din partea ei, el începuse s-o curteze, să încerce s-o convingă. Într-un mod de-a dreptul agresiv.

Dar, îşi reaminti ea, el nu spusese decît că voia să facă dragoste cu ea. El nu-i spusese c-o iubeşte. Nici că ar vrea ca ea să revină în viaţa lui, ca soţie. Chiar dacă şi ea voia să facă dragoste cu el, sexul nu era de ajuns.

– Haide, Justin, opreşte-te. E tîrziu. Cred că ar fi mai bine dacă am pleca.

– Lasă simpozionul, îi spuse el. Eu l-am uitat deja. Privirea lui o ardea. Inima ei începu să bată rapid.

– Aş vrea să-mi spui din nou „darling", o rugă el încet. Îi puse palmele pe pieptul lui. Căldura

corpului lui Justin străbătea materialul subţire al cămăşii şi o invada, încălzind-o din cap pînă la picioare, făcînd-o să se simtă că se topeşte.

– Aş vrea să-mi mai aranjezi şi cravata din cînd în cînd, îi spuse el. Şi să-mi îndrepţi gulerul cămăşii. El îi luă bărbia în mîini, trimiţîndu-i adevărate unde de plăcere prin tot corpul. Morgan simţi că i se taie respiraţia.

– Justin, eu....

Morgan îşi spuse că ar fi fost mai bine să lase o oarecare distanţă între ei, înainte ca ea să-şi piardă controlul şi să cedeze. Dar nu se putea mişca. Nu voia s-o facă. Sărutul lui Justin devenea tot mai insistent. Îi ardea pielea. Mirosul after-shave-ului îi pătrundea în nări, ameţind-o. Închise ochii şi se aplecă spre Justin.

– Am greşit cînd am considerat că pot să mă lupt cu asta, murmură el, sărutîndu-i gîtul. O, Morgan, cît mi-ai lipsit. Vocea lui era mai mult o şoaptă. Mîinile îi ajunseră pe umerii lui Morgan şi începu să-i maseze uşor muşchii încordaţi. Degetele lui strîngeau materialul puloverului de parcă ar fi fost mătase. Ea începu să geamă. Ştia că o să cedeze.

– Nici tu nu-mi poţi spune că nu ţi-a fost dor de mine, zise el. Sau că nu ţi-a lipsit felul nostru

de a face dragoste. Gura lui începu să-i exploreze urechea. Morgan începu să simtă ca şi cum un curent electric îi străbătea tot corpul.

– Nici n-am mai încercat să mă gîndesc la altceva, murmură ea. Cum putea să facă o asemenea afirmaţie, cînd nu se gîndea decît la el, de atîta timp? Cînd îşi reluase de multe ori scene ale dragostei lor din seara aceea. Ca şi scenele cinei pe care o luaseră în restaurantul lor, în seara de după. Indiferent cît de mult îl dorea, sau cît de mult se ştia dorită, nu putea schimba adevărul. Justin nu voia să se împace cu ea. Şi pentru ea, asta conta cel mai mult. Îşi deschise ochii.

– Justin, ar fi mai bine să...

– Sau poezie, spuse el, întrerupînd-o. Nu ţi-au lipsit poeziile mele? Sau ţi-au lipsit ca şi mie? Ochii lui albaştri-cenuşii ardeau de dorinţă, dorinţă care o devora şi pe ea în aceeaşi măsură.

– *O, da, aş vrea să-ţi sărut ochii frumoşi,* începu el să-i recite, apoi îi sărută pleoapele. Şi te voi îmbrăţişa. El o cuprinse de talie şi o trase mai aproape; *albastru este culoarea cerului şi tu, dragoste m-ai găsit.* Îi luă mîna şi i-o coborî spre abdomenul lui, demonstrîndu-i cît de mult era dorită.

Morgan simţi fiori în tot corpul.

Shelley. Alături de Byron, era poetul ei preferat. În special cînd Justin îi recita versurile. Ea începu să-l mîngîie uşor, prin materialul pantalonului. El începu să geamă. Inima ei începu să bată.

– Justin...

– Spune-mi „darling", insistă el sărutîndu-i din nou gîtul. Sărutările lui erau tot mai apăsate. Se simţea tot mai tare puterea cu care o dorea. Ea se simţea ca purtată de o forţă căreia nu-i putea rezista. Dar, asta era nebunie, îşi spuse ea. Nebunie. Îşi scutură capul, încercînd să scape de senzaţiile care o învăluiau. Apoi se eliberă din braţele lui. Respirînd adînc, făcu un pas înapoi şi se uită în ochii lui.

– Justin, darling... nu cred că mi-aş putea petrece noaptea într-un mod mai plăcut decît făcînd dragoste cu tine. El îi zîmbi. Şi inima ei începu să se topească.

– Şi atunci ce ne opreşte s-o facem? o întrebă el.

– Pentru că nu pot, continuă ea.

– De ce?

– Mai multe motive, murmură ea, lăsînd ochii în jos. În special pentru că oferta pe care ţi-am făcut-o la cocktail a expirat. El veni mai aproape.

– Adică faptul că am pretins să fim Scarlett şi Rhett pentru o noapte? Vocea lui Justin era blîndă ca o adiere. Îi provoca adevărate cascade de plăcere, dar ea trebuia să reziste. Dacă îţi aminteşti, ţi-am spus că nu vreau să fii decît tu însuţi, îi spuse el. Întinse mîna din nou s-o atingă. Ea se deplasă spre marginea biroului.

– Da, mi-ai spus. Dar mi-e teamă că nu mai vreau să mai petrec o singură noapte cu tine. Vreau mai mult.

– Cine ţi-a spus că va fi o singură noapte?

Ea dădu din cap.

– Dar mă vrei pe mine, îi spuse el. Ştiu că mă doreşti. La naiba, de cînd ai venit aici, mi-ai reamintit cît de bine era să fim împreună. Şi cît de bine poate fi şi de acum înainte. De ce naiba mă respingi acum?

– Pentru că... nu mai vreau să facem doar dragoste, Justin. Ştia că vocea îi era cam strangulată, şi că îi trebuia puţin timp pentru a-şi reveni. El o privi. Apoi, oftă.

– Morgan, ştii cît te iubesc. Întotdeauna te voi iubi. Morgan simţi cum i se strînge inima. Dar nu sînt convins că putem relua lucrurile de acolo unde au rămas cu şase ani în urmă. Nu are sens să ne grăbim cu împăcarea. Trebuie să ne mai

gîndim, să vedem ce putem face cu vieţile noastre. Dacă mai putem face ceva împreună. El îşi trecu degetele prin păr, răvăşindu-l şi mai mult. La naiba, Morgan, ştii cum ne-am grăbit să ne căsătorim şi pe urmă să divorţăm. Nu mai vreau să repetăm greşeala.

Ea îi zîmbi, sau mai precis, încearcă să-i zîmbească.

– Tu ai fost cel care spunea că nu poate să aştepte, îi reaminti ea. Îmi vorbeai despre soartă şi destin. Mai spuneai că dacă nu mă grăbesc să-ţi devin soţie vrei să-ţi sfîrşeşti viaţa. El zîmbi.

– Asta era din cauză că nu puteam să gîndesc normal în preajma ta. Nici acum nu pot. El veni din nou spre ea. Mă faci să-mi pierd minţile, îi mai spuse. Atîtea argumente, cînd lucrurile sînt foarte simple. Simţim la fel, unul pentru celălalt. Nu putem găsi o cale de mijloc? Ceva între a ne grăbi iarăşi într-o căsătorie pentru care nici unul din noi nu este pregătit şi a ne despărţi pentru totdeauna? Începu s-o mîngîie din nou. Dacă ţii la mine aşa cum cred c-o faci, putem ajunge la un compromis.

Morgan îi întîlni privirea.

– Nu cred că pot s-o fac, îi spuse ea încet. Te vreau cu totul... sau deloc. Figura lui deveni dintr-o

dată rigidă.

– Deci, care dintre noi este cel păcălit? Ea ridică din umeri.

– Am vorbit cu Body Paul astăzi, zise ea, schimbînd subiectul. Se duse în spatele scaunului lui, trecîndu-şi mîna peste pluşul acestuia, imaginîndu-şi că mîngîia pielea lui Justin. Judecătorul din Los Angeles va aproba divorţul imediat ce va primi actele semnate, continuă ea. El mai spunea că preliminariile le-am putea rezolva într-o zi sau două.

– Morgan... n-ar trebui să se termine aşa. Morgan ridică neputincioasă din umeri. Degetele ei atingeau în continuare pluşul scaunului şi ţinea privirea în jos. Văzu apoi scrisul atît de familiar al tatălui ei pe o notiţă. Era acelaşi fel de hîrtie pe care el îşi făcea schiţele. Uimită, citi primul rînd. *Căldura verii poate provoca lucruri ciudate în mintea unui bărbat.* Morgan îngheţă. Nu se poate, îşi spuse ea. Poate că a citit greşit sau a avut halucinaţii. Nu poate fi *Arşiţa verii.* Se uită apoi pe restul materialului. Era într-adevăr, *Arşiţa verii.* Justin avea o schiţă a nuvelei cu care tatăl ei cîştigase premiul Pulitzer. Cu toate astea, ea ştia că nu era posibil. Se uită la el şi-i întîlni privirea. Era vreo glumă? se întrebă ea, îngrozită.

El îi zîmbi.

– Am vrut să fie o surpriză. Morgan avu nevoie de un moment pentru a se lămuri. Comentariile lui despre „surpriza istorică" a simpozionului, duceau deci, aici. Îşi aminti cînd el îi spusese că a găsit ceva remarcabil în manuscrisele tatălui ei.

– O, Dumnezeule, şopti ea.

– Tatăl tău o pusese în spatele unei copii a lui *Tom Sawyer,* îi explică Justin, venind spre ea. Adam a dat peste ea cînd m-a ajutat să cataloghez lucrările pe care mătuşa Libby le-a donat universităţii. La început n-am putut să cred. Ştiam cu toţii că E.J. distrugea întotdeauna schiţele.

– Spunea că nu suportă să le mai citească, îi replică ea.

Justin îi luă mîna.

– Îţi jurasem odată, că, dacă voi găsi vreun manuscris al tatălui tău, ţi-l voi da să-l citeşti. După conferinţa de presă de vineri poţi...

Morgan refuză.

– Nu poţi ţine conferinţa de presă. Amîn-o.

– Poftim?

– Nu poţi ţine conferinţa de presă. Trebuie s-o amîni.

Justin se încruntă.

– Eu nu pot s-o amîn.

– Atunci, o s-o amîn eu.

Justin respiră adînc, apoi îi eliberă mîna.

– Morgan ştiu ce simţi pentru tatăl tău, dar nu se poate trece peste această descoperire. *Arşiţa verii* este descoperirea acestui deceniu. Poate chiar a secolului.

– Vrei să spui că va fi minciuna secolului, îi replică ea. N-ai învăţat nimic în toţi aceşti ani cît ai studiat opera tatei? Cît i-ai citit scrisorile? Din discuţiile cu mătuşa Libby? El n-a păstrat niciodată prima schiţă a unei opere. Niciodată. Manuscrisul acesta este un fals.

Capitolul 10

Justin simţi dintr-o dată un gol în stomac.

– Ce tot vorbeşti acolo? o întrebă. Luă la repezeală manuscrisul din mînile ei şi îi mai aruncă o privire rapidă. Totul era neschimbat. Era scrisul lui E.J. Paginile acestea subliniate cu albastru le folosea pentru schiţe. Erau ale lui, chiar şi adnotările de pe margini. Justin respiră uşurat. Nici nu se putea pune problema că acesta nu era scrisul lui. Era gata să-şi pună în joc reputaţia pentru asta. De fapt şi-o riscase deja. Puse paginile jos şi întîlni privirea lui Morgan.

– Este manuscrisul tatălui tău, îi spuse el, mai blînd de astă dată. Este *Arşiţa verii.* Eu l-am autentificat.

– Înseamnă că ai făcut o greşeală. Morgan părea foarte încordată. N-o mai văzuse pînă acum atît de serioasă şi hotărîtă. Este un fals, spuse ea. Este un fals grosolan. Deşi, după scris, la început aş fi jurat că este al tatei. Justin se încruntă.

– Ce te face să susţii acest lucru?

– Pentru că eu... Apoi îşi ţinu respiraţia. Eu l-am urmărit pe tata cînd a distrus manuscrisul. A aruncat pagină cu pagină în foc.

Justin o privi, fără a şti ce trebuie să creadă. Nu-i punea la îndoială sinceritatea. Dar, în acelaşi timp, nu se putea îndoi că manuscrisul este autentic. Ea se duse în partea cealaltă a biroului.

– Asta s-a întîmplat la a zecea aniversare a zilei mele de naştere. Trebuia să fie o petrecere mare. Mama venise cu noul ei soţ, Sidney. Mătuşa Libby şi unchiul Palmer veniseră şi ei. Şi toţi prietenii mei. Tata şi-a petrecut cam toată ziua în birou, fumînd şi bînd *Jack Daniels.* Era rece, prin februarie aşa este în Mississippi şi a trebuit să facem focul. Îşi încrucişă braţele, de parcă ar fi simţit frigul acelei zile. Nu mai ştiu cum a început.

Tot ce îmi amintesc este pe fondul unor strigăte. Toată lumea alerga spre birou să-l găsească pe tata aruncînd în foc paginile de la *Arşiţa verii,* în timp ce Catherine – asta era a treia lui nevastă, striga la el să se oprească. Mama încerca să pretindă că nu s-a întîmplat nimic. Ştia cum era tata, cînd era vorba de munca lui. Ea i-a trimis pe toţi în camerele lor, iar petrecerea s-a contramandat. Niciodată n-a mai fost tăiat tortul.

Lui Justin îi păru rău că îi trezea asemenea amintiri.

– De ce nu mi-ai spus niciodată despre asta? Ar fi vrut s-o ia în braţe, ar fi vrut s-o sărute ca să-i alunge tristeţea din priviri.

Dar Morgan îi spuse:

– Nu aşa vreau să-mi amintesc de tata. Iar ziua de naştere mi-am serbat-o mai tîrziu. M-a luat cu el la New Orleans în acea săptămînă şi am fost în cartierul francez, cu acei muzicieni bătrîni. Nişte tipi care au cîntat cu Armstrong.

Ochii începură să-i strălucească din nou. Acele dungi care îi apăruseră pe frunte şi în colţul gurii dispăruseră.

– Tata i-a pus să închidă localul şi ei au cîntat numai pentru noi în seara aceea. Am avut discuţii mari cu mama cînd am ajuns acasă, dar a me-

ritat. Era genul de poveste care lui Morgan îi plăcea s-o spună, cu detalii despre generozitatea tatălui ei şi personalitatea lui, care îi copleşea pe toţi cei din jur. Justin n-o învinuise niciodată pentru că încerca să treacă sub tăcere faptul că E.J. nu era plin numai de calităţi. Avea şi nişte părţi mai întunecate, care îl făceau uneori să distrugă toată munca lui, din cauza acestor accese de melancolie. Privirea lui Justin se opri asupra unui manuscris de pe birou. Ridică una dintre pagini şi examină hîrtia prin dosarul cu folie de plastic.

Oftă. Îşi petrecuse întreaga carieră profesorală studiindu-l pe E.J. Tremayne, omul şi opera. Justin îşi făcuse reputaţia de a fi cel mai informat în privinţa literaturii lui. Deci, se punea întrebarea, cum ar fi putut el să se înşele în privinţa manuscrisului? Justin continua să-şi pună întrebarea. Cum a putut el să ia manuscrisul acesta fals drept unul autentic?

– Poate doar crezi că el a distrus acest manuscris. Poate a distrus altul. Prea se potrivesc toate, inclusiv scrisul.

Morgan scutură din cap.

– Tata a distrus *Arşiţa verii,* Justin. De aceea era Catherine atît de supărată. Dacă nu mă crezi poţi s-o întrebi pe mama. Îşi petrece iarna la Bar-

celona, cu nişte prieteni. Îi scoase adresa din poşetă. Şi Catherine poate să-ţi confirme, deşi nu este un subiect pe care îl abordează cu plăcere. Ea şi cu tata s-au despărţit la o lună după ce el a ars manuscrisul. Şi mătuşa Libby. Sună-le. Toate îţi vor spune acelaşi lucru.

– Te cred, zise el. Ceea ce nu înţeleg este ce interes ar fi avut cineva să facă o asemenea copie după *Arşiţa verii*. El reîncepu să măsoare biroul cu paşi mari, sperînd că activitatea fizică îl va ajuta să-şi clarifice misterul. Acest manuscris nu este de vînzare. Deci, ce interes a avut falsificatorul să îi consacre atîta energie? Şi uite unde l-am găsit, ataşat la spatele cărţiii preferate a lui E.J. Fusese depozitat într-o cutie alături de alte documente. S-ar fi putut să rămînă acolo pentru totdeauna, dacă mătuşa Libby n-ar fi donat aceste documente universităţii.

– Dar este un fals. Ştiu eu.

– Deci cine l-a falsificat? Libby? Ea poate să facă o plăcintă bună, dar falsificarea documentelor nu este punctul ei forte. Morgan rămase tăcută un moment.

– Niciodată n-am crezut că Libby ar putea face asta. Cuvintele ei îl surprinseră.

– Vrei să insinuezi că eu aş fi făcut-o? spuse

el.

– Nu, sigur că nu. Morgan îi cuprinse braţul. Degetele ei îl ardeau prin îmbrăcăminte. Privirile li se întîlniră.

– Niciodată n-aş putea crede aşa ceva despre tine, îi spuse ea. Niciodată. Ai făcut numai greşeala să-l autentifici. Degetele ei îi strînseră mîna uşor. Acest gest simplu îi provocă fiori.

Era surprinzător, se gîndi el cum reacţiona atît de rapid la atingerea ei. Morgan de abia făcuse o afirmaţie care putea să însemne sfîrşitul carierei lui. Dar, cu o simplă atingere de mînă, îl făcuse să realizeze că de fapt nu-i păsa prea mult de cariera lui, sau de scandalul pe care o literatură contrafăcută l-ar fi putut atrage după el. Lui îi păsa acum numai de ea şi de atingerea ei.

– Cred că ştiu ce s-a întîmplat de fapt. Îţi doreai atît de mult ca manuscrisul să fie autentic, încît n-ai făcut toate cercetările aşa cum ar fi trebuit. Visul nostru, al amîndurora, a fost să găsim un manuscris al tatei. Pariez că dacă-l examinezi din nou, vei vedea imediat că este un fals.

Dar nu asta era important, se gîndi el. Ar fi trebuit să vadă de la început că este un fals. Morgan îşi încrucişă braţele şi se sprijini de marginea biroului, uitîndu-se la el.

– Dragul meu, spuneai că de fapt, Adam l-a găsit. De ce examina el documentele?

– El lucrează teza de doctorat asupra activităţii lui E.J. Am avut nevoie de ajutor în catalogare şi Leonard mi-a sugerat c-aş putea să-l iau pe Adam. Mi-a adus imediat exemplarul şi mi-a luat o jumătate de oră ca să desprind manuscrisul de coperta celeilalte cărţi.

– Înţeleg. Morgan lăsă privirea în jos, apoi se uită din nou la el.

– Adam a venit anul trecut la voi, aşa este? Îmi aduc aminte de Cappy, care spunea despre Adam că este un tînăr inteligent, dar cam nedisciplinat.

Justin dădu din cap.

– Adam a lucrat la teza lui aproape şapte ani. Asta este cea de a treia facultate pentru el şi E.J. este al patrulea subiect de studiu ales de el.

Ea zîmbi.

– Spui asta, de parcă ar fi un student perpetuu.

– Ceva în genul ăsta. Apoi se încruntă. Dar, nu cred că ar putea fi acuzat de ceea ce vrei să insinuezi tu. Dacă Adam ar fi făcut asta şi ar fi ajutat la descoperire, ar fi cerut şi un procent pentru aportul adus. Nici nu poate fi vorba.

Morgan se uită cam ciudat şi îl privi în ochi.

– Cred că îţi dai seama că trebuie să-i spunem şi lui Cappy despre asta începu ea. Justin simţi că i se amplifică senzaţia neplăcută de durere de stomac.

– Da, ştiu. Oricum, pe el nu-l interesa prea mult conversaţia, în acest moment. Prima întrebare pe care i-o va pune va fi de ce Justin nu şi-a dat seama la timp că manuscrisul este un fals? Apoi, îi va pune aceeaşi întrebare, care îl chinuia pe Justin în ultimul timp. Dacă *Arşiţa verii* era un fals, cine îl făcuse? Şi, de ce?

Pe drumul către aula în care îl puteau găsi pe Cappy, Morgan se învinuia că îi produsese o mare dezamăgire lui Justin. Pentru că fusese conştientă că dacă-i va face cunoscut că lucrarea era un fals ea îi va transforma visul în cenuşă. Dar ce putea face? Nu putea păstra tăcerea în privinţa manuscrisului. Nu cînd ştia că Justin îşi putea distruge cariera anunţînd această descoperire, la conferinţa de presă de vineri. Trebuia să-i spună. Chiar dacă îl rănea. Chiar dacă ştia că spunîndu-i asta, îl va pierde pentru totdeauna. Otto Koenig îşi ţinea prelegerea despre John Steinbeck, cînd ea şi Justin intrară în aulă. Nu le fu greu să-l scoată pe Cappy de acolo şi să-l ducă în biroul lui Justin. Îi spuseră şi lui despre ce era vorba.

– Cum naiba s-a întîmplat aşa ceva? începu el să se întrebe cînd află despre ce era vorba.

Figura îi era toată înroşită. Îşi strînsese mîinile şi venele de la gît arătau de parcă ar fi fost gata să explodeze.

– Pentru Dumnezeu, omule, de ce n-ai cercetat manuscrisul înainte de a comunica această descoperire?

Justin arăta atît de nefericit, încît Morgan simţi că i se strînge inima văzîndu-l.

– Sigur că l-am verificat, spuse el. De fapt, l-am verificat foarte atent. După scris, după hîrtie şi circumstanţele în care a fost descoperit – nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc că nu ar fi fost manuscrisul lui E.J.

– Iar acum eşti atît de sigur că este un fals?

Justin dădu din cap.

– Nu, nu asta îţi spuneam acum. Îşi dădu cu degetele prin păr. Voiam să-ţi spun că Morgan afirmă despre manuscris că este un fals şi pe baza spuselor ei, am admis că ar putea fi. Voi reevalua documentul, voi încerca să văd unde am greşit – dacă am greşit în autentificare. Încă nedumerit, Cappy luă dosarul de plastic cu paginile documentului şi le cercetă cu privirea. Urmară cîteva secunde de încordare şi apoi trăsăturile lui

se relaxară.

– E păcat, spuse el, încet. E păcat cum şi-a distrus E.J. munca. Niciodată n-am să înţeleg de ce...

Cappy respiră adînc. Se uită din nou la Justin.

– O să reexaminezi şi celelalte hîrtii pe care le-am primit de la Libby? Poate mai există şi alte inadvertenţe.

Justin dădu din cap.

– Sigur. Nu ştiu dacă vom avea un răspuns pînă vineri seara. Cel mai bine ar fi să anulăm conferinţa de presă.

Cappy se opuse sugestiei.

– Asta o să-i facă pe toţi să se întrebe ce s-a întîmplat. Este mai bine să nu spunem nimic şi să ţinem conferinţa de presă, aşa cum am comunicat. Din fericire nu s-a precizat subiectul ce va fi discutat la conferinţă. Putem anunţa chiar acum ce mare descoperire am făcut, cu manuscrisul lui E.J...

Cappy aşează cu grijă paginile manuscrisului pe biroul lui Justin.

– Sau vom anunţa cel mai reuşit fals din toată literatura. Cappy se uită apoi la Morgan. Am toată încrederea, draga mea, că îl vei ajuta pe Justin în reevaluarea manuscrisului. Va trebui să verifice

sute de documente şi cred că ar fi mai bine dacă totul ar rămîne între noi, deocamdată.

– Mi-ar părea bine să-i pot fi de ajutor, Cappy, murmură ea. Ştii asta. Apoi ea întîlni privirea lui Justin. Singura problemă era că Justin primise deja de la ea tot ajutorul pe care i l-ar fi putut da.

Dar, foarte curînd, Morgan se hotărî să-i spună lui Cappy că va trebui să revadă documentele fără ea. Era o problemă căreia nu mai putea să-i facă faţă. Nu suporta să-l vadă pe Justin atît de aproape de ea şi să nu-l poată atinge. Era atît de aproape de el, încît mirosul after-shave-ului îi pătrundea nările, amintindu-i de scene atît de plăcute pentru ea. Se forţă să se gîndească la cu totul altceva în afara lui Justin, dar îi fu imposibil. Nu se putea gîndi decît la el. De fiecare dată cînd Justin făcea cea mai mică mişcare, ea îşi amintea cît de plăcută era orice atingere a lui.

De fiecare dată cînd privirile li se întîlneau, ea îşi amintea de sărutările lui şi de versurile pe care i le recita din Byron sau Shelley, în timp ce făceau dragoste.

Dacă ar mai fi avut simţul umorului, ar fi putut considera situaţia caraghioasă.

Cu puţin timp înainte, ar fi dat orice să fie atît de aproape de Justin. Să poată lucra cu el atîtea ore, în biroul şi în apartamentul lui. Iar acum, ar fi fost fericită să scape din această situaţie.

– Cred că am epuizat documentul ăsta, o anunţă Justin. Morgan îl privi intrigată. Stăteau amîndoi la biroul lui de la universitate. El era aşezat pe fotoliul de piele, iar ea pe scaunul rotativ din faţa lui. Pentru un moment, Morgan fu sigură că el îi citise gîndurile. Şi pentru moment, a simţit că i se opreşte inima.

– Am nevoie de o pauză, îi spuse el, punînd alături paginile din *Arşiţa verii.* Ochii i se înroşiseră. Tu ce zici?

– A, da, murmură ea, simţind că se înroşeşte uşor. Cred că încă mă descurc.

Lucraseră toată ziua la manuscrisul tatălui ei. Justin fu atent de astă dată să nu mai lase nici un amănunt la voia întîmplării şi cercetă fiecare posibilitate, indiferent cît de improbabilă ar fi fost. Trimisese la analiză şi probe din adezivul folosit pentru a lipi manuscrisul la spatele lucrării lui Mark Twain, iar caracterele fură analizate pe calculator. Vorbise şi cu mătuşa Libby, care îşi vizita

nişte prieteni în Tupelo, Mississippi, pentru a afla dacă mai avusese cineva acces la cartea lui Mark Twain, înainte de a fi trimisă la universitate.

Între timp, Morgan trebuia să verifice celelalte documente donate universităţii, ca să descopere orice altă inadvertenţă, sau alte referinţe la originalul schiţei *Arşiţa verii.*

În ultimele treizeci de minute de cînd Justin îşi scosese haina şi rămăsese îmbrăcat în cămaşa albastră de bumbac, ce părea croită după umerii lui largi, capacitatea ei de concentrare scăzuse considerabil, iar documentele aflate în faţa ei erau în pericol. De fapt, chiar şi capacitatea de a respira normal îi fusese afectată. El se ridicase şi îşi întinsese mîinile pentru a se destinde. Se mişca deliberat, cu senzualitatea unei pisici, sau a unui bărbat care ştie că mişcările îi sînt urmărite de o femeie pe care vrea s-o impresioneze. Îi întîlni privirea şi îi zîmbi, încălzindu-i fiecare bucăţică a corpului.

– Cred că mai este nişte cafea, spuse el, referindu-se la ibricul pe care-l făcuseră cu cîteva ore în urmă. Sau preferi nişte apă minerală?

– Da, cred că apă, zise ea, simţind cum i se accentuează roşeaţa obrajilor. E prea cald aici pentru cafea. Morgan se ridică şi-l urmă.

– Da? Ţi se pare cald? Eu n-am observat. Deschise uşa şi păşi afară. Ea îl atinse în treacăt cu umărul, cînd ieşi spre hol. Acest contact întîmplător îi provocă unde de dorinţă, iar mirosul after-shave-ului aproape că îi înlătură şi ultimele elemente de voinţă.

– Unde este Sonia? întrebă el, uitîndu-se prin biroul secretarei, încercînd disperată să-şi regăsească puterea de stăpînire.

– Are ore în după-amiaza asta, îi spuse ea. Revine mîine dimineaţă. De aceea a pus semnul aici. Era un bilet scris de mînă şi fixat pe uşa biroului cu o bucată de scotch. Biletul avertiza că toate orele lui Justin fuseseră anulate pînă la sfîrşitul săptămînii şi că toate întîlnirile cu studenţii vor fi reprogramate. Intrarea interzisă – fără excepţie – era scris cu litere mari. Ieşiră şi porniră pe hol, unde se afla un automat. Justin căută în buzunare după nişte monede şi le introduse în aparat. Apăsă butonul pentru apă minerală. Se auzi un zgomot metalic şi apăru un pahar care aterizează pe tavă. El întinse mîna şi îl luă.

– Mulţumesc, spuse ea.

Degetele lor se atinseră. Răceala paharului se împleti cu căldura mîinii lui şi aceasta se mai diminuă. Li se întîlniră privirile. El îi zîmbi.

– Pentru puţin, murmură el. Era ceva ciudat în glasul lui. Şi se vedea în ochii lui verzi-cenuşii că era conştient de prezenţa femeii în încăpere. Morgan ştia, simţea că şi el avea aceeaşi nevoie de ea. I se acceleră respiraţia. Inima începu să-i bată. Şi ea aşteptă. El se întoarse spre automat, mai introduse nişte monede şi luă o altă apă minerală. Morgan se sprijinea cu spatele de perete, nefiind sigură că genunchii îi vor mai suporta greutatea pentru multă vreme. Luă o gură de apă minerală. Deşi o simţi cum îi mai umezeşte un pic gîtul uscat, nu-i calmă deloc bătăile rapide ale inimii şi nici stomacul rebel. Se auziră voci de-a lungul holului. Rîsete. Frînturi de conversaţie. Studenţii părăseau clasele în grupuri. Ea se uită de-a lungul holului, apoi la el.

– A, îmi amintesc că i-am citit tatălui meu această scrisoare de la un editor, spuse Morgan, încercînd să readucă atenţia asupra proiectului. Se vorbea despre datele de publicare ale următoarei nuvele. După perioada respectivă aş înclina să cred că este vorba despre *Arşiţa verii,* deşi nu se fac referiri concrete.

Justin luă o înghiţitură de apă.

– E.J. a scris nuvela asta în perioada lui cea mai prolifică. Au fost probabil sute de scrisori de

la editori.

– Ştiu, îi răspunse ea. Dar mai sper că o să găsesc ceva despre acest manuscris în una din ele. Poate şi vreo referinţă despre faptul că tatăl ei nu distrusese originalul de la *Arşiţa verii.* Îşi dorea foarte mult să poată să-i redea lui Justin speranţele pe care el le pierduse acum.

– Mai mult ca sigur nu vei găsi aşa ceva. În nici un caz, dacă cel care a făcut falsul este atît de bun, cum credem noi. Justin puse paharul cu apă pe automat şi-şi aşează mînile pe umerii ei.

– Hai să nu mai vorbim acum despre manuscrisul ăla blestemat, îi spuse el încet. Vorbim deja de două zile numai despre el. Am cam obosit. Tu ce zici?

Căldura atingerii lui se făcu simţită prin bluza ei de mătase. Simţi că un fior care o traversă din cap pînă în picioare.

– Ei bine, atunci? Şi despre ce ai vrea să vorbeşti?

Justin începu să-i maseze muşchii, încet, apoi tot mai tare. Morgan închise ochii.

– Eşti foarte încordată, îi murmură el. De ce nu te relaxezi?

– Să mă relaxez? întrebă ea. Deschise ochii şi începu să rîdă. Cum aş putea să mă relaxez cînd

tu...

El îi luă bărbia în mînă şi o întrebă.

– Cînd eu ce fac?

Vocea lui era ca o şoaptă care îi provoca spirale de senzaţii.

– Cînd te ating eu? întrebă el. Cînd stau atît de aproape?

Cam aşa ceva, se gîndi ea.

– Aşa te fac eu să simţi, Morgan? o întrebă el, masîndu-i umerii din nou. Pentru că şi eu simt acelaşi lucru în preajma ta. Îşi aplecă gura spre a ei.

– Justin.

Se auzi o voce masculină, familiară, de pe undeva de pe coridor. Justin făcu un pas în spate. Se întoarseră amîndoi şi-l văzură pe Adam Smiley, cu faţa palidă şi respirînd cu greutate. Avea un aer de om îndurerat şi părul lui roşu arăta de parcă nu l-ar fi pieptănat de o săptămînă.

– Te-am tot sunat în ultimele două zile, dar Sonia mi-a spus că eşti ocupat.

– Îmi pare rău, îi răspunse Justin. Am fost ocupat. Privirea lui Adam se mută de la Justin la Morgan. Adam o salută.

– Mi-am închipuit că este vorba despre tine,

din moment ce a anulat toate orele. L-am întrebat pe Leonard şi mi-a spus că nu este momentul să aflu. Ascultă, îi mai spuse Adam. S-a întîmplat ceva? Ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu?

Privirea lui Justin reveni asupra lui Morgan. Se înţelesese cu Cappy să nu spună nimic nimănui despre presupusul fals.

– Nu, spuse Justin. Nimic.

– Adevărat? întrebă Adam. Am teribilul sentiment că se întîmplă ceva, despre care ar trebui să ştiu şi eu. Mai sînt doar două zile pînă la conferinţa de presă şi tu ai contramandat orele şi te-ai baricadat aici. Ce-ar trebui să înţeleg din asta?

Morgan încercă să găsească nişte cuvinte prin care să-l asigure pe Adam că nu s-a întîmplat nimic şi să nu-i dea timp să se întrebe ce era cu ei.

– Vezi, Adam spuse ea. Eu şi cu Justin încercam să...

– Cred că tu eşti singura persoană de aici care nu ştie despre noi. Îi spuse şi Justin, întrerupînd-o. Îşi trecu mîna peste talia ei şi o apropie de el. Morgan se simţi cuprinsă de o căldură plăcută.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Adam.

– Că Morgan este soţia mea, îi răspunse Justin. Nu ne-am văzut de cîtva timp şi simţim nevoia să fim singuri. Am amînat orele pentru că încercam să găsim o soluţie de împăcare. Şi acum te rugăm să ne scuzi...

Justin îşi luă apa de pe automat şi se îndreptă spre birou cu Morgan în timp ce Adam rămăsese cu gura căscată. Morgan îşi închipui că Justin îi spusese toate acestea pentru că nu voia să se dea de gol în privinţa manuscrisului. Nu voia să vadă o altă explicaţie. În acelaşi timp simţi cum îi renaşte speranţa. Poate Justin o iubea. Şi poate avea şansa să-l recîştige.

Capitolul 11

Justin şi Morgan petrecură următoarele patru ore lucrînd la documentele lui E.J., citind cu atenţie toate adnotările făcute pe hîrtia uneori îngălbenită sau ruptă, apoi comparîndu-le cu adnotările de pe manuscris, pînă cînd Justin ajunse la concluzia că solicitarea permanentă a ochilor şi tensiunea sexuală erau nişte bariere în calea lor.

Morgan nu mai flirta cu el, dar oricum trecuseră de punctul în care mai era necesar. Chiar şi faptul că stăteau amîndoi în aceeaşi încăpere era de ajuns pentru a le ridica libidoul. Cînd se întoar-

seră în apartamentul lui, Justin o mai lăsă pe Morgan să treacă în revistă nişte documente şi el se retrase la sala de gimnastică. Totul era în zadar. Justin nu putea să nu se gîndească la ea, la plăcerea pe care o simţea cînd Morgan îşi înfăşura picioarele bronzate în jurul lui, sau cînd respira lîngă el în timpul somnului.

Nu-i ieşea din minte că peste cîteva zile, ea trebuia să se întoarcă la New Orleans, ieşind cu totul din viaţa lui. Şi nu putea învinui pe nimeni de plecarea ei. Era singurul vinovat. După ce făcu un duş rece, pentru a-i alunga nevoia ce ardea în interiorul lui, se întoarse în apartamentul său, unde o găsi pe Morgan în ipostază domestică. Erau cel puţin douăzeci de vase împrejurul ei, în bucătărie şi pe aragaz, iar Morgan avea făină şi pe obraji. Se îmbrăcase cu blugi şi un tricou albastru. Bucătăria mirosea a pui şi a orez fiert.

– Te-am lăsat singură o oră şi uite ce s-a întîmplat, o necăji el. Ai încercat să găteşti. Şi asta după ce departamentul de pompieri te-a făcut să juri că nu vei încerca. Încercările lui Morgan de a găti fuseseră întotdeauna un subiect ilar. Deşi încerca şi se străduia din greu, nu era în stare nici să fiarbă apă fără a i se vărsa pe foc. Dacă n-ar fi primit săptămînal pachete de la mătuşa Libby, ar

fi murit de foame. Morgan îi zîmbi cam acru.

– Eşti foarte amuzant cîteodată, îi spuse ea, ştergîndu-şi mîinile pe un prosop. Ştii că am avut probleme cu gătitul şi mi s-a ars mîncarea numai pentru că tu m-ai dus în dormitor şi vasul cu fasole a fiert pînă n-a mai avut apă. Justin îi luă mîna şi o trase spre el.

– O, chiar aşa s-a întîmplat?

– Da, zise ea. Vei afla acum că sînt o bucătăreasă destul de bună. Am absolvit şi un curs de gospodărie la Cajun vara trecută.

– Bună alegere. De obicei specialitatea casei era arsul mîncării.

Morgan îl lovi cu prosopul. El rîse şi îi eliberă mîna.

– Ţi-am mai spus că m-am schimbat. Nu mai sînt aceeaşi rîzgîiată care nu ştia să gătească.

– N-ai fost niciodată o rîzgîiată. Justin îi şterse făina de pe faţă. Pielea era atît de moale. Justin ar fi vrut s-o atingă în continuare. Poate că erai cam încăpăţînată, spuse el. Şi nu-ţi plăcea să accepţi nici un sfat. La ce te poţi aştepta de la fiica lui E.J. Tremayne? Zîmbind, Justin îi aranjă părul în jurul urechii şi îşi lăsă degetele să alunece pe gît. Deşi, continuă el, simţind o durere acută, îmi aminteşti de un fluture frumos colorat, care zboară în preaj-

ma ta o secundă apoi dispare.

– Un fluture? O, dragul meu, ce tot spui acolo? Justin îi privi ochii. Nici el nu mai ştia ce să creadă. Erau atît de multe de spus, atît de multe lucruri care trebuiau rostite. Trebuia să ştie însă cum să înceapă.

– Îţi aminteşti ziua în care ne-am cunoscut? o întrebă el încet.

Morgan simţea cum se îmbujorează.

– Ai intrat în bucătărie s-o cauţi pe mătuşa Libby, spuse ea. Eu tocmai mă întorsesem de la un club.

– Erai în costum de tenis şi beai ceai cu gheaţă. Arătai atît de bine, erai bronzată şi îngrijită. Nu văzusem pînă atunci ceva atît de frumos.

– Nici tu nu arătai prea rău, îi spuse ea, grăbită. Aveai nişte blugi şi un pulover prin care ţi se puteau intui toţi muşchii. Timbrul vocii ei fu de ajuns pentru a-l stîrni. Îşi închise ochii o secundă şi respiră adînc.

– Atunci m-am îndrăgostit de tine, îi spuse el, mîngîindu-i din nou obrajii. Acolo stînd, în bucătăria tatălui tău. N-am mai simţit aşa ceva pentru nimeni, niciodată. Am vrut să fac orice – să fiu orice numai ca să te mulţumesc pe tine. Te-am iubit atît de mult, încît am crezut c-o să mor cînd

am divorţat în Costa Rica.

– Şi eu am simţit la fel. Am plecat după aceea în Europa cu nişte prieteni, dar nu mă gîndeam decît la tine. De abia după şase luni am învăţat să pot dormi şi singură. El oftă. Lui îi trebuise un an. Şi chiar şi acum se mai trezea cîteodată, luînd perna în braţe şi gîndindu-se la ea.

– Tot ce am făcut a fost o greşeală, continuă el. Cu cît te iubeam mai mult cu atît făceam tot posibilul să te îndepărtez. Nu poţi ţine un fluture captiv, Morgan. Şi nici nu trebuie să încerci asta.

Morgan îl luă pe după talie şi-i provocă obişnuiţii fiori. I se uscă gura.

– Eu nu sînt fluture, spuse ea. Sînt femeie. În carne şi oase. Se apropie de el şi mai mult, simţindu-i corpul lipit de al ei. Şi n-ar fi trebuit să faci nimic pentru ca să mă ţii lîngă tine. Acolo voiam eu să fiu. Acolo aveam un rol.

El îi mîngîie părul. Era ca de mătase.

– Nu, tu nu eşti fluture, fu el de acord. Şi te-ai maturizat, desigur. Dar, nu ţi-am spus pînă acum, am fost impresionat cît ai muncit în ultimele două zile, ajutîndu-mă să pun actele în ordine. N-aş fi reuşit fără tine. Ea se trase puţin înapoi.

– Mi-era teamă că te-ai supărat cînd am afirmat că lucrarea este un fals.

– Nu era vina ta că am făcut o greşeală. Şi ştiu acum că am greşit undeva.

Morgan se încruntă.

– Dar rezultatele de la analiza soluţiei de lipit n-au venit încă. Nici comparaţia computerizată. Cum poţi fi atît de sigur că este un fals?

– Nu mai am nevoie de ele ca să-mi confirme că este un fals. Tu mi-ai spus că E.J. a distrus *Arşiţa verii.* Iar acum, cînd m-am uitat din nou la material, imitaţia pare prea perfectă. Ce poate fi altceva?

– Dar...

– Fără dar... El îi zîmbi. Probabil că mi-ai salvat cariera, Morgan. Ai fost din nou Beowulf. Te-ai mai jucat cu Grendel, în felul tău obişnuit, aşa cum faci la centru? Tricia mi-a spus de rolul tău în promulgarea acelei legi în Louisiana. Ea zîmbi.

– Şti că dacă îmi pun ceva în gînd... Şi cred că m-am şi maturizat, cum spui tu... deşi gustul pentru aventură îl mai am încă. Îşi trecu degetele pe spatele lui.

– O? murmură el. Ce fel de aventură?

– Ei, poveşti cu piraţi sau scene de tipul Scarlett şi Rhett. Ce nu trebuie să uit, este ce mi-a spus tata. În viaţă, norocul îţi surîde o singură dată.

Inima lui începu să bată mai tare.

– Aşa cum eu am avut noroc cu tine.

– De fapt ai avut noroc de două ori, îi aminti ea. I se uită în ochi o secundă. Oricum, am avut şi o altă şansă, mulţumită ofiţerului costarican.

– Atunci, hai să profităm de ea, spuse el. O sărută. Ea oftă şi se lipi de el tot mai aproape, tot mai mult, pînă cînd el îi simţi sînii prin tricou. Gura lui Morgan era deschisă şi îl întîmpină. Degetele ei i se încolăciră în păr. Justin o luă de şolduri şi o lipi tot mai tare de el. Îi simţi tremurul corpului. Începu să-i maseze fesele prin materialul pantalonilor. Se auzi un zgomot metalic. Mirosul inconfundabil al orezului ars îi invadă nările.

– Masa!

Morgan se strecură din braţele lui şi alergă să salveze ce mai rămăsese din masa pregătită de ea.

– De astă dată, nu este vina mea, îi spuse ea. Tu mi-ai distras atenţia.

Se auzi soneria.

– Trebuie să le dai nişte explicaţii pompierilor, o necăji el. Probabil că au şi venit. Morgan încercă să-l nimerească cu un ibric, dar din fericire acesta ricoşă în altă parte. Încă rîzînd, el intră în camera de zi şi deschise uşa. Administratorul apartamentului lui stătea în uşă. Joe Dukakis, un

bărbat la vreo cincizeci de ani, cu părul negru şi sprîncene stufoase, zîmbea şi îi arătă un plic roşu, cu alb şi albastru.

– Am semnat eu pentru el, ieri-dimineaţă, cînd a venit poştaşul. Am avut intenţia să vin mai devreme, dar n-am avut timp. Sper că nu era ceva foarte important. Lui Justin îi cam îngheţă zîmbetul pe buze, cînd văzu adresa de pe spatele plicului: Body Paul Watkins, avocat, New Orleans, Louisiana. Justin ştia ce conţinea plicul şi fără să-l deschidă.

– Mulţumesc, murmură el, simţind un nod amar în gît. Dukakis făcu un gest larg cu mîna, se întoarse şi plecă. Justin închise uşa încet. Se uită din nou la plic, ştiind ce trebuia să facă cu el, dar nefiind în stare să facă nimic.

– Deci au şi venit pompierii? întrebă ea. Se auzi zgomotul făcut de papucii ei pe linoleum.

Justin ascunse plicul la spate.

– Nu, era domnul Dukakis.

Morgan ieşi din bucătărie, uscîndu-şi mîinile.

– Ce voia?

Justin o privi. Emoţiile îl copleşiră. Durerea. Regretul. Dragostea. Respiră adînc.

– Nimic, spuse el, în final. Voia să discutăm nişte probleme de întreţinere. I-am spus să vină

altă dată. Ea dădu din cap şi se întoarse în bucătărie. Justin ascunse plicul în bibliotecă, între două volume de artă. Încă cîteva zile – îşi spuse el. Numai atît mai voia. Cîteva zile şi după aceea poate o va lăsa să plece.

Morgan tocmai închidea cuptorul cînd Justin intră în bucătărie.

– Orezul s-a ars, dar puiul se poate mînca, îi spuse ea. Din fericire, salata nu trebuie încălzită. Altfel...

– Nu contează. El o luă de mijloc şi o trase mai aproape. Lăsă totul să se ardă. Tu eşti ceea ce îmi doresc. Începu să-i sărute gîtul, înfiorînd-o. Mîinile lui îi atinseră sînii. Începu s-o mîngîie, alternînd între masajele uşoare şi strîngerea uşoară a sînilor prin materialul tricoului şi al sutienului. O mîngîie pînă cînd ea se arcui şi veni tot mai aproape de el. El îi sărută lobul urechii, şoptindu-i:

– Spune-mi Morgan, eşti dispusă pentru una din acele aventuri despre care am vorbit mai devreme? Ca Scarlett şi Rhett? Justin îi muşcă încet lobul urechii, mîngîind-o, pînă cînd ea simţi o căl-

dură puternică invadîndu-i abdomenul. Inima începu să-i bată şi mai tare.

– Cred că aş putea fi convinsă, îi spuse ea, uimită că mai putea vorbi coerent. Îi întîlni privirea lui Justin. Pasiunea i se citea în ochii verzi. Era ca o flacără, pe care ea o simţi arzîndu-i trupul.

Justin îi luă faţa în mîinile lui, atingîndu-i fiecare centimetru de piele cu vîrfurile degetelor.

– Ar trebui să te previn totuşi că nu am scară interioară, murmură el. Apoi îi sărută fruntea. Buzele lui o făcură să simtă toată pasiunea care îl devora. Morgan simţi cum i se înmuiau genunchii. Închise ochii şi se lăsă pradă mîinilor lui.

– Nici vreun pat din acela imens, mai adăugă el, aşa cum am avut în luna de miere. Justin îi mîngîie uşor gîtul. Apoi, mîinile lui coborîră spre umerii ei, spre sînii şi spre mijlocul ei.

Morgan îşi deschise ochii şi îi întîlni privirea.

– Cred că am putea improviza ceva, murmură ea. Ce zici?

Justin îi zîmbi. Apoi o luă în braţe cu amîndouă mîinile, ridicînd-o de la podea. Morgan îşi încolăci picioarele în jurul lui şi se agăţă de gîtul lui. Ducînd această povară plăcută în braţe, el începu s-o sărute din nou, căutîndu-i zonele care rămăseseră nesărutate. Morgan începu să se mişte

uşor, lipită de trupul lui, dorindu-l şi aşteptîndu-l.

Cu un geamăt, Justin se rupse din sărutul ei.

– Am crezut că vrei să facem dragoste în pat, îi spuse el. Ca oamenii normali. Dacă continuăm tot aşa, n-o să mai ieşim de aici.

– M-am referit la vremea cînd vom fi bătrîni, protestă ea. Cînd vom avea o sută de ani. Dar acum cred că şi podeaua de la bucătărie ar fi bună.

El începu să rîdă.

– Mergem în dormitor, Morgan. Numai de data asta. Se întoarse cu spatele spre bucătărie, ducînd-o în braţe. Morgan era foarte bine agăţată de gîtul lui, plăcîndu-i trupul lui tare şi muşchii conturaţi. Părul lui era încă umed după duş şi mirosea a pudră de talc şi săpun. Morgan vru să-i scoată tricoul, pentru a-i simţi pielea. Îşi trecu mîinile pe spatele ei, simţindu-i muşchii ondulîndu-se sub degetele ei, precum şi tremurul ciudat pe care i-l produceau sărutările ei. Ea începu să se mişte, presîndu-se tot mai mult de trupul lui.

– E destul de departe dormitorul, dragul meu, îl necăji ea. El gemu şi deschise cu piciorul uşa dormitorului.

– Am crezut că vrei să fii Scarlett în seara asta. Dar te porţi ca piratul cel care tînjeşte după o

sărutare. Îi desfăcu încet mîinile şi o aşezã în mijlocul patului.

Ea începu să chicotească uşor.

– Îmi pare rău, am cam încurcat personajele.

– Trebuie să ştii că nu mă plîng, spuse el şi îi zîmbi. Dar ar trebui să schimbăm rolurile. El plonjă în pat, după ea şi o sărută din nou. Gura lui o căuta neîncetat pe a ei. Mîinile lui îi mîngîiau trupul, mişcîndu-se de la umeri la şolduri pînă cînd ea nu mai putu face altceva decît să-l ţină strîns la piept. Apoi, mîna lui alunecă între picioarele ei.

Îşi apăsă palma mai întîi, la început mai încet, apoi din ce în ce mai tare, într-un ritm care îi puse sîngele pe foc şi începu să geamă uşor. Morgan începu să-i şoptească numele şi-şi arcui trupul către al lui, în aşteptare. El îşi ridică încet capul, pentru a-i întîlni privirea. Îi dădu apoi încet părul de pe frunte.

– Aş vrea ca acest moment să dureze cît mai mult, îi şopti el. Vreau să ne amintim noaptea asta tot restul vieţii. Ea îi privi ochii plini de dorinţă.

– Ca... atunci cînd vom fi bătrîni? îl întrebă ea încet. Cînd vom inspira generaţii întregi de îndrăgostiţi? Asta vrei?

– Exact.

El îşi strecură din nou mîna între picioarele ei. Era o senzaţie prea plăcută, se gîndi ea, închizînd ochii. Aproape că-i venea greu să mai îndure. Simţea ciudat, de parcă ar fi fost gata să se sfărîme în bucăţele. El îi scoase tricoul din pantaloni, apoi îşi apăsă buzele pe pielea ei încinsă. Trupul ei se scutură de fiori. Apoi, trecu încet cu limba de-a lungul şirei spinării, făcînd-o să tremure de plăcere.

– Ai pielea ca de mătase, îi murmură el. Atît de moale.

Morgan rămăsese doar în sutien. Justin îi introduse un deget sub sutien şi începu s-o mîngîie. Fiori de plăcere îi traversară corpul, iar la un moment dat se întrebă dacă mai putea suporta mult.

– Oh, Justin. Morgan începu să geamă încet. Îşi deschise ochii şi îi întîlni privirea. Ea ar fi vrut să-i spună că-l iubea, ar fi vrut să-i spună o mulţime de alte lucruri, despre felul în care o făcea să se simtă în preajma lui, dar îi era greu să articuleze cuvintele. Aşa că îi luă mîinile şi încercă să-l tragă mai aproape, voind să-i arate ce simţea, dar el păstra o anumită distanţă. Justin îşi coborî capul spre sînii ei. Cu limba trecu peste mătasea sutienului, umezindu-i sfîrcurile, mîn-

gîind-o, ducînd-o spre nişte culmi ale plăcerii pe care ea nici nu le intuise pînă atunci. Se concentră mai întîi asupra unuia dintre sîni, apoi a amîndurora, pînă cînd ea nu mai putu face faţă plăcerii. Se ridică în şezut şi-şi scoase tricoul. Apoi îşi desfăcu sutienul.

Justin îi linişti mişcările şi îi sărută umerii, făcîndu-i pielea să se înfioare sub sărutările lui. Justin îi dădu în jos bretelele sutienului şi îi eliberă sînii.

Începu s-o mîngîie uşor, de parcă i-ar fi fost teamă că dacă ar fi mîngîiat-o mai tare s-ar fi deteriorat, de parcă ar fi vrut să-şi îngroape pentru totdeauna în suflet memoria ei. Îi trecu vîrfurile degetelor peste sfîrcurile întărite, care arătau acum ca doi boboci, şi îi sărută zona aflată între ei.

Apoi o sărută cu multă pasiune pe abdomen. Mîna i se strecură spre zona dintre picioare, şi o aduse într-o stare de beatitudine.

– Eşti atît de fierbinte, murmură el. De parcă ai fi pe foc.

– Simt că ard, pur şi simplu, fu ea de acord. El era motivul pentru care simţea aşa. Mîinile lui ajunseră să desfacă fermoarul metalic al pantalonilor. Se trase un pic înapoi şi începu să-i scoată. Ea se ridică pentru ca el să poată să-i scoată pantalonii.

Îşi scoase şi chiloţii, cu aceeaşi emoţie.

– Mă gîndeam de ce să nu te răcoresc eu puţin? o întrebă el.

Începu apoi să-i sărute partea interioară a picioarelor, pe care i le despărţi uşor, făcînd-o să simtă adevărate flăcări în tot trupul. Ea se forţă să respire adînc, atunci cînd Justin se apropie de locul unde ar fi vrut cel mai mult să fie atinsă.

– S-o răcorească? Morgan dădu uşor din cap a neîncredere. I se părea mai degrabă că el vrea s-o pună pe foc. Buzele lui fierbinţi o sărutau în continuare, apropiindu-se de punctul în care limba lui fierbinte îi atinse încet sexul. Morgan se arcui toată de plăcere. Limba lui o căuta mereu, mîngîind-o, iubind-o. Iar şi iar. Pînă cînd Morgan avu impresia că-şi va pierde minţile de plăcere. În acel moment, limba lui îi atinse punctul în care plăcerea devenea maximă.

– Da, începu ea să strige. O, da. Începu să geamă şi să-i strige numele încercînd să se răsucească şi să scape de acest chin atît de neaşteptat, dar nu putea să-şi mişte corpul pentru a şi-l elibera. Încercă să-l atingă, dar îi întîlni mîinile. Justin îi prinse degetele şi i le strînse uşor. Apăsîndu-i mîinile pe pat, continuă aceleaşi mişcări. Limba lui începu să-i exploreze profunzimile, re-

trăgîndu-se apoi. Repetă aceeaşi mişcare. Iar şi iar. Morgan simţea un vulcan îi interiorul ei. Nu aşa voia să fie. Voia să-l ţină strîns îmbrăţişat, să-i simtă braţele în jurul ei. Dar nu putea face nimic, acum. Începu să strige în momentul culminant, în care simţi că se eliberează. Nu mai ştia ce spune, strigînd cu toată forţa cînd senzaţiile acelea vecine cu nebunia o cuprinseră. După aceea, pe cînd zăcea, tremurînd încă, sub impresia încă vie a senzaţiilor, o podidiră lacrimile cînd se gîndi la cît de minunat o făcuse el să se simtă. Nu prin cuvinte, nu prin poezia scrisă de alţii. Numai prin atingere. Justin o luă în braţe. O ţinu pînă cînd nu-i mai bătu inima atît de năvalnic şi nu mai respiră dezordonat, o ţinu pînă cînd realiză că pielea lui avea aceeaşi temperatură cu a ei. Morgan se ridică încet şi-l auzi respirînd. O făcuse pentru ea. Totul pentru ea. Îşi lăsase propriile-i nevoi la o parte, pentru ca ea să experimenteze ceva nou, apoi o ţinuse în braţe.

Morgan îi căută privirea, aşteptînd o explicaţie. Văzu în ochii lui numai pasiune. Şi dorinţă. Atît de multă, încît i se strînse inima. Se luptă cu tricoul lui pe care i-l scoase şi-l puse deoparte. Îşi trecu palma peste pieptul lui gol şi ajunse la pantaloni. Justin se trase înapoi o secundă, apoi se ridică şi

îşi scoase pantalonii, punîndu-i pe podea. Ea începu să-l mîngîie, simţindu-i erecţia în palma ei. Era rîndul ei să-i ofere aceeaşi plăcere, dorind să-l facă să se simtă la fel de bine.

Voia să-i arate prin mîngîieri cît de mult îl iubeşte.

– Nu mai pot face să dureze mai mult, îi spuse el, gemînd. Degetele lui i se înfipseră în umeri. Morgan se lăsă pe pat şi îl trase spre ea.

– Atunci, să continuăm, şopti ea. Îşi încolăci picioarele în jurul lui. El ezită un moment. Privirile li se întîlniră. Faţa lui era străbătută de o emoţie adîncă. Inima ei se simţea bătînd cu toată puterea.

– Te iubesc, Morgan, murmură el. O pătrunse dintr-o dată, ghidîndu-i picioarele în jurul lui şi îşi puse mîinile sub fesele ei.

– Te iubesc, îi răspunse ea ca un ecou, închizînd ochii. Îl trase mai aproape, pînă cînd Justin se eliberă de toată dorinţa pe care o avea şi începu să-i strige numele.

– Te iubesc, îi şopti el, încă o dată.

Capitolul 12

Justin se sculă înainte de răsăritul soarelui. Continuă să rămînă în pat ţinînd-o în braţe pe Morgan, care respira ritmic. Chiar dacă s-ar fi gîndit mult, n-ar fi găsit o mai bună modalitate de a-şi petrece viaţa, decît stînd cu ea în braţe, simţindu-i corpul cald lîngă al lui. Oftă şi o mîngîie încet pe păr. Dar nu era sigur că vor putea petrece o eternitate împreună. Sau măcar, cîteva zile în plus. Ea îi spusese clar că voia o împăcare totală, sau nimic. Şi el nu era sigur dacă se mai putea încumeta la aşa ceva, deşi o iubea. Deşi

ştia că şi ea îl iubeşte. Deşi ştia că problemele care afectaseră o dată căsătoria cu el care era un simplu profesor, nesiguranţa faţă de viaţa ei legată de renumitele ei petreceri nocturne – toate aparţineau acum trecutului. Deşi acum vieţile lor se întrepătrunseseră perfect. Era încă înspăimîntat de ea, şi de ceea ce ar putea face ea, rănindu-l din nou. Ea începu să se mişte încet. Se întinse şi apoi veni mai aproape de el.

– Justin?

Simpla rostire a numelui lui îl făcu să simtă fiori.

– Bună dimineaţa, îi spuse el, mîngîindu-i părul.

Mîna ei începu să-l mîngîie pe undeva, în josul abdomenului.

– Bună dimineaţa, dragul meu. Atingerea ei era ca de foc, se gîndi el cu oarecare amuzament. Sîngele începu să-i circule rapid prin vene. Ea îşi ridică încet capul, pentru a-i întîlni privirea. Era atît de frumoasă dimineaţa se gîndi el, simţind deja că Morgan începuse să-i lipsească, deşi era în braţele lui. Părul îi era răvăşit, căzut peste faţă, iar ochii arătau atît de limpezi, încît nu putea să n-o privească.

Mîna lui îi apucă încet bărbia. Se aplecă şi o

sărută.

– Cît e ceasul? întrebă ea, începînd să-l mîngîie.

– Aproape şapte, murmură el. Justin închise ochii şi lăsă să simtă mîinile ei care-l masau uşor, trezindu-i dorinţa. Ah, urmează să sune ceasul, îi mai spuse el. Morgan îl săruta, arzîndu-i pielea cu sărutările ei. Ea îi putea simţi deja erecţia.

– Nu putem îngropa ceasul în dulapul cu haine? întrebă ea. Aşa cum obişnuiam.

El chicoti.

– Şi să deconectăm telefonul? Ca să lenevim jumătate de zi în pat?

– Mda. Doar dacă nu ai vreo idee mai bună, dragul meu.

El nu avea.

Apoi, îşi spuse că prelungea inevitabilul. Îşi spuse că ea trebuia să ştie despre actele de divorţ, ascunse în bibliotecă. Poate că el trebuia să se hotărască asupra împăcării....

Sau s-o lase să plece.

Sună ceasul.

El îi căută gura. Se întîlniră într-o frenezie, sărutîndu-se pînă la un abandon total. El îi cuprinsese sînii. Începu să-i mîngîie uşor, pînă cînd sfîrcurile i se întăriră. Fără a-şi întrerupe sărutul se

aplecă peste ea şi întrerupse alarma ceasului. Apoi o ridică peste el. Pe cine căuta el să păcălească? Nu putea renunţa la ea. Nu va putea niciodată. Ea ştia că ar fi trebuit să decupleze şi telefonul, cînd acesta începu să sune, cîteva ore mai tîrziu. Şi sună. Şi sună.

Mîna lui Justin era pe mijlocul ei, cînd ea se aplecă să răspundă la telefon.

– Da? murmură ea.

– Morgan? Leonard Capshaw. Nu ştiam unde sînteţi. În acel moment, Justin începu s-o sărute şi mai înfocat.

– O, bună, Cappy, zise ea, ignorîndu-l pe Justin, sau încercînd s-o facă.

– Am crezut că lucraţi la documentele lui E.J., la universitate. V-aţi hotărît să renunţaţi?

Ea se uită la ceas. Încă mai arăta ora şapte, ceea ce nu era adevărat. Se uită la ceasul de la mîna lui Justin. Era zece şi un sfert.

– O, nu, îi spuse ea. Vom veni acolo imediat. Cred că... am dormit.

– Mincinoaso, îi spuse Justin, încet. Mîna lui se aşeză încet pe pieptul ei. Sfîrcurile începură să i se întărească. Simţi cum începe să-i zvîcnească sîngele.

– Bine, zise Cappy. Am rezolvat micul mister

care înconjura manuscrisul. Am telefonat unui amic de la Universitatea din Nevada, unde a studiat Adam. Se pare că *Arşiţa verii* nu este singurul document pe care l-a descoperit.

– Adevărat?

– Îi poţi spune că o să-l sunăm noi? şopti Justin. Apoi, o trase spre el. Morgan îl simţi strîns lipit de spatele ei. Începu să-i mîngîie fesele. Ea simţi o plăcere deosebită. Se forţă să ia o poziţie aproape şezîndă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, intrigată, împingîndu-l pe Justin.

El îşi propti capul pe perne.

– Înainte, a fost preocupat de Ernest Hemingway, îi spuse Cappy. A ajutat tot aşa, la inventarierea documentelor, şi a descoperit o scrisoare a lui Hemingway, pe care a şi înmînat-o decanatului. Nu a cerut obişnuitul onorariu pentru astfel de descoperiri.

– Dar este absolut identic cu ce s-a întîmplat acum, spuse ea.

– Ştiu, îi răspunse Cappy. Din fericire ei au descoperit falsul înainte de a fi anunţată descoperirea. L-au suspectat pe Adam, dar n-au putut demonstra nimic. El s-a transferat şi lucrurile au rămas aşa.

– Deci, ce vrei să facem, Cappy?

– Trebuie confruntat cu ceea ce ştim despre el. Să vedem ce are de spus. Morgan îl auzi aprinzînd un chibrit şi apoi pipa.

– Cînd credeţi că puteţi fi aici? o întrebă Cappy.

Morgan se uită la Justin. Ochii lui o ardeau, încălzindu-i spatele. Degetele lui îi mîngîiau spatele.

– Într-o oră, zise ea simţind că i se tăia respiraţia. Poate şi mai mult.

– E bine, zise Cappy şi închise.

Ea puse receptorul în furcă.

– Dragul meu, Cappy a aflat că Adam se ocupă cu falsificări de documente. Se pare că el....

– Nu-i nimic, zise Justin. Asta poate să aştepte. Apoi gurile lor se întîlniră într-un sărut pasional. El avea dreptate, îşi spuse Morgan. Totul – întreaga lume blestemată, de fapt – putea să mai aştepte.

Ajunseră la universitate cu o oră mai tîrziu. Era aproape doisprezece şi jumătate. Cappy nu mai era acolo şi majoritatea membrilor plecaseră la masă. În loc să mai piardă vremea, se hotărîră ca Justin să plece după Cappy, iar ea să-i aştepte la

birou. Justin n-ar fi vrut s-o lase singură – ea purta fusta de piele mini şi privirile lui rămaseră asupra picioarelor ei – dar în final fu de acord. Trecură vreo zece minute după plecarea lui şi nu apăru nici Cappy, nici Justin şi de aceea, Morgan intră în biroul lui Adam. Totul părea curat şi ordonat. Se aşeză pe scaunul de culoarea cărbunelui şi-şi rezemă bărbia în palme. Oftă. Fără îndoială, Adam era responsabil de falsificarea documentului. Dar Morgan nu putea înţelege de ce o făcuse. În acest fel, el nu obţinuse nimic, nici bani, nici faimă, nici vreun pas înainte în cariera academică. Obţinuse numai satisfacţia de a-i fi păcălit pe experţi. Deodată, i se aprinse proverbiala luminiţă, aducînd-i lămurirea dorită. Poate că aşa era. Poate că Adam făcuse totul pentru a demonstra că-i poate păcăli pe experţi. Conform spuselor lui Justin, Adam lucrase la teza de doctorat timp de şapte ani. Poate că era gelos pe succesele lui Justin. Poate că, în acest fel, voia să demonstreze că era mai isteţ decît toţi ceilalţi.

Degetele lui Morgan mîngîiau lemnul biroului. Se pare că-i trebuiseră cîteva săptămîni bune să realizeze falsul şi să imite scrisul cu atîta perfecţiune. Un asemenea proiect ca recreearea *Arşiţei verii* ar fi durat oricum destul de mult. Poate, se

gîndea, au mai rămas probe ale „exerciţiilor“ pe care le-a făcut înainte de a realiza falsul final. Deschise sertarul de sus şi se uită prin hîrtiile care erau acolo, dar nu găsi nimic interesant. Apoi trase unul din sertarele mari. Nu conţinea decît programarea orelor lui Cappy şi alte documente administrative. Încruntîndu-se, ea închise sertarul şi deschise un altul. Nimic. Refuzînd să se dea bătută, se întoarse către un dulap mic, ce se afla lîngă birou. Încercă să-l deschidă, dar era imposibil. Adam îl încuiase. Morgan luă o agrafă, o desfăcu şi începu să încerce încuietoarea. Dulapul era asemănător cu cel al tatălui ei. Pentru că el îşi pierdea mereu cheile – sau pentru că i se părea foarte distractiv – el o învăţase pe Morgan să-l descuie, înainte de a opta ei aniversare. Tocmai cînd era pe punctul de a-l deschide, se auziră paşi pe hol.

– Îţi pierzi vremea degeaba, Morgan, îi spuse Adam. Nu-mi ţin niciodată documentele mai importante în campus. Pe Morgan o izbi răceala din glasul lui.

– Adam, m-ai speriat, spuse ea, încercînd să pară foarte destinsă. Mă uitam după o bucăţică de hîrtie pe care să-i pot lăsa un bilet lui Cappy. N-am găsit nici una pe birou şi m-am gîndit că...

Morgan îşi ridică privirea spre el şi se opri. O scuză bine plasată şi un zîmbet de învingător n-ar ajuta-o de data asta, se gîndi ea. Adam Smiley o privea de parcă nu asculta nimic din ce-i spunea ea. Ba, chiar mai mult, avea un pistol îndreptat spre ea.

Justin ştiu că se întîmplase ceva cînd el şi Leonard s-au întors la biroul lui. Uşa exterioară a biroului era închisă şi Justin îşi aminti că o lăsase deschisă. Schimbă o privire îngrijorată cu Leonard, apoi deschise uşa încet. Putea auzi voci venind din biroul lui Leonard. Recunoscu vocea lui Adam, care vorbea tare. Apoi vocea lui Morgan. I se făcu teamă că s-a întîmplat ceva.

– Vreau să chem poliţia, spuse Leonard. Se aşeză la biroul lui Adam şi începu să formeze numărul.

– Morgan? strigă Justin. Ştiind că trebuia să mai aştepte pînă la venirea poliţiei, dar gîndindu-se că şi Morgan era poate în pericol, el se năpusti în încăperea alăturată. Morgan stătea lîngă birou şi arăta atît de speriată, încît Justin nu mai ştiu cum să acţioneze. Adam avea un pistol în mînă. Acesta era îndreptat spre Morgan.

– Să nu faci nici o mişcare, îi spuse Adam. Pistolul începu să-i tremure în mînă. Nu vreau s-o

împuşc, dar dacă va trebui...

Justin îi spuse cu hotărîre:

– Adam, dacă îi clinteşti un singur fir de păr de pe cap....

– Dragul meu, nu am nimic, îi spuse ea repede. Li se întîlniră privirile. I se putea citi frica în ochii albaştri. Dar era mai mult frica pentru el decît pentru propria ei persoană. Nu se întîmplă nimic. Vorbeam cu Adam. Nu ai de ce să-ţi faci probleme.

– Dă-i drumul, Adam, zise Justin. Făcu apoi un pas înainte.

Adam dădu din cap.

– Nu pot face asta. Apoi, îi arătă arma lui Justin. Cred că ţi-am mai spus să nu te apropii, Justin. Vrei să mă faci să omor pe cineva, cu orice preţ?

Justin se opri. Îşi încleştă pumnii.

– Adam, nu fi inconştient, îi spuse Leonard din uşă. Lasă arma jos. Să vorbim ca nişte oameni rezonabili. Adam începu să rîdă.

– Cred că putem ajunge la o înţelegere, continuă Leonard, venind lîngă Justin. Pînă acum, n-ai rănit pe nimeni. Am putea păstra secretul a ceea ce s-a întîmplat. Universitatea nu are nevoie de un scandal, acum.

– Scandal? Figura lui Adam se contorsionă în ceea ce voia să fie un zîmbet amar. Nu crezi că este cam tîrziu să-ţi mai faci probleme din cauza asta? Şi nimeni n-ar fi ştiut despre asta, dacă Morgan nu şi-ar fi băgat nasul în toată povestea asta. Adam îndreptă din nou pistolul spre Morgan. Justin simţi că ia foc. Era ca un coşmar, se gîndi el. De genul aceluia în care nu poţi face altceva decît să stai şi să urmăreşti totul, să urmăreşti monstrul care se apropie.

Morgan era la cîţiva paşi de el, dar era ca şi cum ar fi fost la cîţiva kilometri, pentru că n-o putea ajuta. Nu putea face nimic atîta vreme cît Adam ţinea pistolul îndreptat spre ea. Nu putea decît să se roage.

– Crezi că nu ştiu ce pui la cale, Justin? îl întrebă Adam. Ieri, în faţa biroului, mi-ai spus că tu şi Morgan sînteţi căsătoriţi. Crezi că sînt atît de prost?

Eşti foarte prost, se gîndi Justin. Şi foarte periculos. Ceea ce era o combinaţie foarte urîtă.

– Adevărul este că eu şi Morgan sîntem căsătoriţi, îi spuse Justin încet. Ne-am cunoscut cînd eu îmi scriam teza de doctorat despre E.J. Am divorţat sau am crezut că am divorţat – cu şase ani în urmă, în Costa Rica. A fost o greşeală în

acte. Şi acum, încercăm să ne împăcăm, exact cum ţi-am spus.

Figura lui Leonard fu traversată de o mare surpriză, care i se citi pe chip. Privirea lui, trecu de la Justin la Morgan.

– La naiba, murmură Leonard.

Adam dădu din cap confuz.

– Eu nu...

– Chiar dacă eu n-aş fi spus nimic despre falsul din *Arşiţa verii,* alţi oameni ar fi ştiut că este un fals, îi spuse Morgan.

Ea îi vorbi pe un ton liniştitor, ca acela pe care-l folosea cu copiii de la centru.

– Mătuşa Libby ar fi ştiut, continuă ea. Şi mama. Şi Catherine. Şi ceilalţi care au fost la petrecere. L-am urmărit cu toţii arzînd manuscrisul. Lumea ar fi ştiut că este un fals, orice aş fi spus eu.

– Are dreptate, Adam, îi spuse Justin. Şi poate că mi-aş fi dat şi eu seama.

– Opreşte-te, îi spuse Adam. Nu te cred.

– Adam, am stat de vorbă cu Jim Popejoy de la Universitatea din Nevada, interveni Leonard, făcînd un pas înainte. Mi-a spus despre scrisoarea lui Hemingway. Am fi descoperit şi adevărul despre *Arşiţa verii* aşa cum a spus Morgan. Adam

căpătă o culoare roşie la faţă, care întrecea roşul părului.

– Popejoy n-a putut demonstra nimic, Leonard. Poate că a suspectat, dar n-a demonstrat nimic. Justin făcu un pas înainte, încet, cu privirea aţintită asupra lui Morgan. Avea nevoie de un moment de neatenţie din partea lui Adam, pentru a-i lua arma.

– De ce, Adam? De ce ai făcut toate falsurile astea? Aveai o carieră strălucită. De ce ai dat cu piciorul la tot?

– De ce? Vocea lui Adam răsună ca un tunet. Pentru că m-am săturat să văd oameni fără talent care mi-o iau înainte, şi au toate gradele universitare, în timp ce eu trebuie să aştept. Adam se întoarse apoi spre Justin. Chiar ai crezut că manuscrisul era adevărat, profesore Stone? Mi-ai spus că va fi cea mai mare descoperire literară a secolului, nu-i aşa? Şi te mai şi numeşti expert în opera lui E.J. Tremayne. La naiba, ai fost însurat şi cu fiica lui şi tot n-ai putut să deosebeşti un manuscris real de unul falsificat.

Începu să-i tremure arma în mînă. Justin mai făcu un pas spre el. Morgan îşi mişcă încet poziţia capului.

– Deci, ai reuşit să mă păcăleşti, Adam. Tre-

buie s-o recunosc. Ne-ai păcălit pe toţi.

– Nu poţi învinui universitatea pentru problemele tale, îi spuse Leonard încercînd să-l aducă la realitate. Ţi-ai tot schimbat domeniul de studiu şi de aceea n-ai promovat. Ţi-ai fi putut lua *Master*-ul de acum cinci ani dacă ai fi lucrat la un singur subiect.

Adam dădu din cap.

– Nu, întotdeauna se găseşte cineva care să mă oprească. Sînt geloşi pe capacitatea mea. Ochii lui Adam începură să strălucească periculos. Am falsificat primul document literar cu patru ani în urmă, numai pentru a dovedi că se poate face asta. Lucram la opera lui E.A. Poe. Eram înconjurat numai de profesori renumiţi. Nici unul nu m-a luat în serios cînd am propus o teorie nouă privind simbolismul lui Poe în poemul *Corbul*. Adam făcu un gest larg cu mîinile în aer. Lasă arma mai jos. Justin îşi ţinu respiraţia. Aşa că am falsificat o scrisoare a lui Poe către un prieten, continuă Adam. Am introdus o referire la teoria mea. N-a fost un fals prea reuşit, chiar şi un student în anul întîi putea să-şi dea seama de asta. Dar credeţi că acei celebri profesori au descoperit că este un fals? Nu, s-au bucurat doar de noua lor descoperire.

Justin auzi paşi la uşa din spatele lor. Ştiu fără să se întoarcă ai cui erau. Venise poliţia chemată de Leonard. Justin speră că nu vor face ceva anume pentru a-l forţa pe Adam să se dea în spectacol. Nu atîta timp cît Morgan era în pericol. Pistolul începu să tremure din nou în mîna lui Adam.

– Nimeni nu înţelege ce înseamnă să încerci să-ţi iei doctoratul, cînd toată lumea este împotriva ta, zise Adam. Schimbă poziţia pistolului. Nimeni nu înţelege agonia...

În acel moment totul se derulă cu repeziciune. Justin se aruncă înainte. Morgan îl lovi pe Adam peste încheietura mîinii. Pistolul îi zbură din mînă şi ateriză pe podea. Adam se aruncă după el, dar Leonard îl ajunse primul şi îl aruncă la o parte. Justin o apucă pe Morgan de braţ şi o trase într-un loc ferit, în timp ce poliţia năvălea în încăpere.

– Nu era încărcat, strigă Adam, în timp ce era imobilizat la podea. Vă jur că arma nu era încărcată.

Lui Justin îi trebui aproape o oră să revină la normal. Chiar dacă pistolul nu era încărcat, nu se simţi mai bine. Faptul că Adam fusese atît de disperat încît să aducă o armă în campus, îi dădu coşmaruri pentru următoarele săptămîni. În timp

ce poliţia îl escorta pe Adam, presa năvălea în biroul lui Leonard pentru interviuri. Leonard sugeră anularea conferinţei de presă anunţate vineri şi ţinerea alteia în acea după-amiază la ora cinci. După ce îi anunţă pe reporteri de modificarea programului, Leonard se duse să stabilească modul în care se va aborda problema acestui incident, în timp ce Morgan şi Justin se întoarseră în biroul lui, pentru a-şi pregăti declaraţia. Numai că Justin nu putea să se concentreze. N-o putea face, dacă Morgan stătea atît de aproape de el. Nu putea, pentru că Morgan purta acea fustă de piele scurtă, care-i expunea atît de mult picioarele bronzate. Nu putea să se concentreze decît asupra pielii ei netede şi moi, care se simţea atît de bine sub mîinile lui. Şi asupra faptului că o iubea atît de mult.

– Cred că-ţi dai seama că Leonard te va numi „femeia zilei"? spuse el lăsîndu-se pe spate în scaun. Îi trecu apoi, încet, degetul arătător pe picior, spre încheietură. Şi cît va insista asupra felului în care l-ai dezarmat pe Adam cu lovitura ta de karate? murmură el. Cred că Scarlett n-ar fi putut găsi un sistem mai bun pentru a apăra Tara de invadatorii yankei. Deşi, cred că dacă mai faci vreodată gestul ăsta, eu o să mor de inimă.

Morgan începu să rîdă şi îi mîngîie obrazul. Justin simţi fiori de plăcere.

– Dar tu? îl întrebă ea cu accentul care îi făcea atît de multă plăcere. Tu arătai de parcă ai fi fost gata să-l sfîşii pe Adam. Şi cînd ai năvălit în birou, să mă salvezi, aveai ochii atît de aprinşi, exact ca ai unui pirat de pe vremuri care se pregătea să atace o fregată. Erai atît de romantic.

Privirle li se întîlniră.

– Şi atît de înfricoşător, mai adăugă ea, încet. Am văzut arma lui Adam îndreptată asupra ta. Niciodată nu m-am spēriat aşa de tare. Nici el nu se mai întîlnise cu asemenea situaţii. Justin respiră adînc şi încercă să se concentreze asupra parfumului ei, asupra căldurii pe care i-o transmitea mîna ei pe obraz.

– Este aşa cum ţi-am mai spus, tu eşti cea care mă face să fiu aşa. O înconjură cu braţele şi o aşează în poală. Buzele li se întîlniră într-un sărut atît de lung, încît părea că nu se mai termină. Apoi îi privi ochii aprinşi de dorinţă. Faţa ei era roşie şi respiraţia la fel de greoaie ca şi a lui.

– Ei, acum cred că ar trebui să ne apucăm de lucru. Conferinţa de presă este peste o oră.

– Avem timp destul, îi zise ea, aşezîndu-şi braţele în jurul gîtului lui. Şi dacă-ţi mai aminteşti,

Cappy a spus s-o facem cît mai scurtă.

El îi zîmbi.

– Da, aşa este. Se sărutară din nou. Ea oftă şi se lipi de trupul lui. Se auzi o bătaie în uşă. Se aşezară pe locurile lor, tocmai la timp, pentru că Sonia băgase capul pe uşă.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, dar este aici un domn care jură că are o întîlnire cu dumneavoastră la ora patru.

Justin se încruntă.

– Spune-i că este o greşeală. Trebuia să fie o greşeală. El îşi reprogramase toate întîlnirile din această zi. Şi, de fapt nu avusese nici o întîlnire programată pentru după-amiază.

– Poate este vreun reporter, îi sugeră Morgan, trăgîndu-şi încet, în jos fusta.

– Zice că este avocatul dumneavoastră. Body Paul sau cam aşa ceva.

Lui Morgan îi pieri zîmbetul de pe buze.

– Body Paul? repetă ea.

– În carne şi oase, iubito, se auzi vocea lui baritonală, de pe hol. Justin simţi că în curînd, stomacul îi va face probleme, cînd îl văzu pe individul acela solid croindu-şi drum prin biroul lui. Omul îşi puse pe biroul lui o servietă mare, de piele. Body Paul Watkins, pentru că nu mai încă-

pea nici o îndoială cine era omul, se uită de la Morgan la Justin, apoi începu să chicotească.

– De ce aveţi feţele astea atît de sumbre? Ştiu că am întîrziat puţin dar a fost o problemă de trafic.

Capitolul 13

– Ai întîrziat?

Morgan fu cuprinsă deodată de panică. Îşi strînse pumnii pentru ca să nu se vadă că tremura.

– Ce tot spui, Body Paul? N-ai întîrziat. Nici nu te aşteptam.

Body Paul începu să rîdă şi deschise capacul servietei.

– Draga mea, secretara ţi-a expediat o scrisoare prin care te anunţam că o să vin astăzi aici, pentru actele de divorţ. Ţi-a trimis scrisoarea cu

poşta de... stai puţin să verific. Body Paul îşi dădu puţin pe spate pălăria de cowboy şi se scărpină în cap. Ţi-a expediat-o luni, zise el. Şi ţi-am trimis şi un opis cu actele care trebuie semnate. Cred că le-ai primit cel tîrziu marţi seara. Poate ai uitat.

– Eu n-am primit nici o scrisoare. Ea n-ar fi uitat niciodată că Body Paul venea de la New Orleans cu actele de divorţ, indiferent cît de zbuciumate îi fuseseră ultimele zile. Se uită la Justin. El luase un pix de pe birou şi-l folosea pentru a-şi ţine mîinile ocupate. Fruntea îi era încruntată.

Sonia nu mai arbora obişnuitul ei zîmbet. Arăta la fel de dezamăgită ca şi Morgan.

– Voi fi afară dacă este nevoie de mine, spuse ea. Apoi părăsi încăperea şi închise uşa încet în urma ei. Body Paul se întoarse către Justin şi îi întinse mîna.

– Dumneavoastră cred că sînteţi profesorul Stone. Eu sînt Body Paul Watkins. Îmi face plăcere să vă cunosc.

Cei doi îşi dădură mîinile şi începură să vorbească despre condiţiile deplorabile de trafic din California. Morgan începu să măsoare biroul cu paşi mari. Nu se putea întîmpla aşa ceva acum. Nu acum, cînd ajunseseră atît de departe. Mai

aveau nevoie de puţin timp, se gîndi ea. Erau aşa de aproape de rezolvarea tuturor problemelor, de găsirea acelui sfîrşit fericit pentru amîndoi. Noaptea trecută, Justin îi spusese c-o iubeşte. În cîteva zile, ea l-ar fi putut convinge că trebuiau să rămînă împreună. Ar mai fi fost necesare cîteva zile şi n-ar mai fi fost nevoie ca Body Paul să redacteze al doilea set de acte de divorţ.

– Body Paul, îmi pare rău, dar nu putem semna actele acum.

Avocatul se uită la ea fără a înţelege nimic.

– De ce?

Privirile celor doi se întîlniră. De obicei, ea îi ghicea gîndurile din priviri, dar de astă dată, îi fu imposibil. Privirea lui era hăituită şi nu exprima nimic. Morgan îşi simţi gîtul uscat. Înghiţi cu greu.

– Avem o conferinţă de presă în jumătate de oră. Se aşteaptă o declaraţie din partea noastră şi noi n-am pregătit-o încă. Apoi, îi explică pe scurt despre Adam şi manuscrisul falsificat. Am putea să reprogramăm totul pentru mîine? Ce zici? Sau în weekend, cînd avem mai mult timp. Sau poate am putea amîna pentru o altă zi.

– Cred că aş putea, se hotărî Body Paul scoţînd un teanc de acte legalizat din servietă. Dar, nu înţeleg de ce. După cum v-am mai spus, este

o formalitate. Nu durează mai mult de zece minute. Şi mîine am întîlnire cu judecătorul, la ora zece. Iar hotărîrea se va pe loc.

Morgan dădu din cap.

– Dar...

Body Paul îi dădu hîrtiile lui Justin.

– Dumneavoastră, domnule profesor, veţi semna pe liniile marcate cu albastru, iar Morgan pe cele cu roşu. Ce poate fi mai simplu?

Justin începu să citească actele de divorţ. Morgan simţi lacrimi în ochi şi se uită în altă parte. Ce rost mai avea să încerce să oprească lucrurile? Nu putea decît să le amîne. Justin nu voia împăcarea. I-o spusese de atîtea ori. De ce să nu accepte şi ea adevărul acesta şi să-l lase în pace? Îşi şterse ochii cu dosul palmei. Dar nu putea accepta. Numai Dumnezeu ştia cît îl iubea de mult. Trecură cîteva momente de tăcere.

– Nu pot să le semnez, spuse Justin încet. Ei i se opri inima. Se întoarse spre el.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Body Paul se încruntă.

– Actele reiterează condiţiile pe care le-aţi stabilit în Costa Rica, profesore Stone. Cu cîteva modificări, desigur. Bunurile dinaintea căsătoriei şi după călătoria făcută în Costa Rica rămîn pro-

prietate individuală. Bunurile comune au fost deja discutate. Cred că este destul de bine întocmit totul, din moment ce aţi fost separaţi şase ani.

– Nu am de comentat asupra condiţiilor, adăugă Justin, punînd actele pe birou. Body Paul nu mai înţelegea nimic.

– Atunci, înseamnă că este din cauza lui Smiley, zise el. Bine. Vă mai trebuie timp. Pot să înţeleg asta. De ce să nu las eu hîrtiile la voi? Puteţi să vă uitaţi pe ele după conferinţa de presă şi...

– Nici despre asta nu este vorba, îl întrerupse Justin. Nu vreau să semnez hîrtiile.

Morgan făcu un pas spre el.

– Ce spui, dragul meu? îl întrebă ea, fiindu-i aproape imposibil să mai respire. Justin îi întîlni privirea. Secundele treceau.

– Spuneam că nu vreau să divorţez. Nu acum. Nici altă dată.

Nimeni nu mai spuse nici un cuvînt. Justin se uita fix la Morgan. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o sărute pînă cînd durerea pe care o văzuse în ochii ei albaştri ar fi dispărut complet. Ar fi vrut s-o mîngîie din cap pînă în picioare, să facă dragoste cu ea, pînă cînd nici unul din ei n-ar mai fi fost în stare să-şi mişte nici un muşchi, pînă cînd

orice îndoială pe care ar fi avut-o vreunul din ei ar fi dispărut.

– Te iubesc, Morgan, îi spuse el şi făcu un pas spre ea. Nu mai vreau să te pierd şi a doua oară.

– N-ar fi mai bine să vă las singuri? murmură Body Paul. El trînti capacul servietei şi ieşi din birou încet, închizînd uşa în urma lui.

– Am crezut că nu vrei să te mai grăbeşti, îi spuse Morgan.

Justin zîmbi.

– Cred că este puţin cam tîrziu ca să-ţi mai faci probleme din cauza asta, nu-i aşa? M-am gîndit destul de bine. Rămase tăcut un moment. Apoi îi spuse: Body Paul ţi-a trimis într-adevăr o scrisoare. Domnul Dukakis a semnat de primire marţi seară. De aceea venise la noi.

Ea îl privi surprinsă.

– Dar tu mi-ai spus că aţi avut o discuţie despre întreţinere.

– Ştiu. Am vrut să mai petrecem cîtva timp împreună. Veni mai aproape. Mai eşti supărată?

– Nu ştiu. Apoi, ochii începură să-i strălucească, cu farmecul lor familiar. Începu să-i zîmbească.

– Deci, ai ascuns scrisoarea. Ce ai făcut cu ea?

Justin îi zîmbi, destins.

– Am ascuns-o în bibliotecă.

– În bibliotecă? De ce acolo?

El ridică din umeri.

– A fost primul loc pe care l-am văzut cînd am intrat disperat în cameră. Ştiam ce conţinea plicul.

Pe atunci, nu se simţea încă în stare să se decidă dacă o mai putea iubi în continuare, sau dacă o va lăsa să plece ca atunci, în Costa Rica. Acum ştia ce trebuia să facă. De fapt, Justin era sigur că o iubea pe Morgan şi că voia să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Morgan îi puse mîinile pe pieptul lui lat. Atingerea ei îl ardea prin cămaşă. Ea îi zîmbi din nou.

– Îmi pare rău, dragul meu. Am greşit că te-am forţat să iei atît de repede o hotărîre. Am greşit cînd am gîndit că mă pot întoarce în viaţa ta după şase ani şi să reiau lucrurile de acolo de unde le-am lăsat.

– E bine că gîndeşti pentru noi, amîndoi, îi spuse el. Ne-am schimbat, aşa cum ai remarcat şi tu. Ne-am restabilit priorităţile. Singurul lucru care nu s-a alterat în aceşti şase ani a fost dragostea noastră.

Ea se îmbujoră.

– Am crezut că ai vrut să rezolvi lucrurile în

timp. Să vezi cum se mai pot ajusta vieţile noastre după atîta timp.

– De ce îţi mai faci probleme? Ştiu cum te potriveşti tu cu mine; ca poezia cu vinul, ca lumina lunii şi pielea goală, ca...

– Ciocolata şi untul de arahide? îl întrebă ea.

El începu să rîdă.

– Precis. Îi cuprinse faţa în mîini; nu vezi? Fără tine, sînt incomplet. Sînt ciocolata fără untul de arahide.

Îi mîngîie încet obrajii, trecîndu-şi degetele peste pielea ei fină.

– Fără tine voi fi ca un somnambul toată viaţa, spuse el. Poate că n-aş fi realizat asta, dacă nu te vedeam în ziua aceea în biroul meu. Credeam că am scăpat de tine, atunci. Începu să rîdă, amuzat. Mă gîndeam că este mai bine să găsesc satisfacţii în munca mea. Credeam că dacă mă ocup de lecţiile mele aş putea fi fericit fără tine. Dar, n-am fost, Morgan. Se aplecă şi o sărută, dar ea se trase din îmbrăţişarea lui şi începu să măsoare încăperea cu paşi mici. Se duse de la bibliotecă la fereastră, înainte şi înapoi, ca şi el, în ziua în care ea îi spusese că erau încă soţi.

– Cred că ştiu de ce am avut atîtea probleme data trecută, îi aminti ea. Tu îmi spuneai mereu

aceleaşi lucruri minunate despre iubirea noastră predestinată şi altele de genul ăsta. E cam greu pentru o fată să-şi păstreze capul limpede în asemenea situaţie.

– Da, este adevărat, spuse el. Şi ea ştia că o s-o iubesc întotdeauna, din clipa în care am văzut-o în bucătăria din casa tatălui ei. Am simţit asta întotdeauna. Am ştiut că ea este femeia vieţii mele. Te iubesc, Morgan. Spune-mi şi tu că mă iubeşti.

– O, te iubesc, din tot sufletul. Şi tu o ştii foarte bine. Dar aş vrea să ne gîndim bine, înainte de a face ceva. Ea se opri lîngă fereastră şi îl privi; nu cred c-aş mai suporta să te pierd a doua oară. Justin se înfioră. Nici el n-ar mai putea suporta aşa ceva.

– Poate că ar fi mai nimerit să ne întîlnim pentru început, numai la sfîrşitul săptămînii. Aş putea veni aici în fiecare weekend. Iar tu ai putea veni ocazional la New York. Ar fi un fel de piatră de încercare, pentru ca să vedem dacă merge. El zîmbi. Ştia ce avea Morgan în minte. Îi oferea acelaşi compromis pe care odată, ea crezuse că îl dorea el. Asta îl făcu s-o iubească şi mai mult.

– Eu cred că sîntem făcuţi unul pentru celălalt, îi spuse el. Îi luă mîna. Ea îl privi.

– Pe lîngă asta, sfîrşiturile de săptămînă nu sînt de ajuns, îi spuse el trăgînd-o mai aproape.

– Bine, murmură ea. Vocea ei îi provocă fiori. Respiră adînc. Sau, poate să mă mut eu la Santa Barbara. Să-mi găsesc o locuinţă aproape de campus. Aş putea lucra la centru.

– Tricia va fi fericită să te primească. Mi-a spus că ar da orice să te permanentizeze aici. Justin îşi puse mîinile pe mijlocul ei, simţindu-i moliciunea pielii. Ea se îmbujoră.

– Am putea să ne vedem în fiecare noapte, dar să avem domicilii separate.

– Sau să trăim împreună fără responsabilităţile ce decurg din asta?

– Exact.

– Mda. Eu vreau să-mi asum toate responsabilităţile, Morgan. Şi nu vreau să mai aud alternativa cu petrecerea sfîrşiturilor de săptămînă împreună, sau a cîte unei nopţi din cînd în cînd. Vreau să mă trezesc dimineaţa cu tine în braţe şi să adorm seara alături de tine. Vreau să îmbătrînesc alături de tine şi să te alerg, la bătrîneţe, pe holurile de la casa de odihnă.

– Provocînd scandaluri ici şi colo? întrebă ea.

– Aş vrea să facem dragoste în cele mai ciudate locuri şi să inspirăm şi generaţiile viitoare. Ea

îl mîngîie pe faţă. Ochii lui străluceau de dragoste şi de tandreţe.

– Dar cum rămîne cu faptul că venim din lumi diferite? întrebă ea. Şi că avem scopuri diferite în viaţă? Mai crezi în acele afirmaţii? El oftă.

– Ţi-am spus deja că am fost un prost să mă gîndesc la asemenea lucruri. Sînt diferenţe între noi, dar ne completăm unul pe celălalt. Şi ne iubim, ceea ce este cel mai important. Putem găsi o cale de a face căsătoria să meargă. Ştiu că putem. El o trase apoi mai aproape. O sărută. Morgan îi primi sărutarea, de parcă o aştepta de mult. Oftă uşor şi îşi încolăci braţele în jurul lui. Apoi, deodată, se trase de lîngă ea.

– Mărită-te cu mine, Morgan, îi spuse el repede.

– Dar, sîntem deja căsătoriţi, dragul meu, îi reaminti ea. Costa Rica? Îţi aminteşti?

– Atunci, hai să ne căsătorim din nou. Ea începu să rîdă ca de o glumă bună şi îi îndreptă cravata.

– Ei, cred că asta se poate aranja, murmură ea. Dar, vreau o căsătorie religioasă de astă dată. Şi rochie de mireasă. Un model cu multă dantelă şi cu o trenă de o milă şi jumătate.

Justin îi sărută gîtul, în punctele de maximă

excitaţie, pe care i le cunoştea foarte bine. Fiecare sărut o făcea mai sensibilă la frumuseţea relaţiei lor.

– Mama şi mătuşa Libby vor veni, continuă ea. Încă îşi mai amintesc cum am fugit prima oară la New Orleans. Ştii, căsătoriile au mare importanţă în sud. Se mai respectă tradiţia.

– Bine, murmură el. Poţi să faci nunta cît vrei de mare. Invită tot statul Mississippi, nu este nici o problemă. Eu mă mulţumesc cu ceea ce alegi tu, dacă termini pînă la sfîrşitul acestei săptămîni.

– Dar, dragul meu..

– Nu vreau să mai aştept nici o secundă în plus, pentru ca să te fac a mea.

– Dar eu sînt de mult a ta. Întotdeauna am fost. Buzele lor se uniră într-un sărut. Şi el ştiu că era un sărut adevărat.

SFÎRŞIT